

Κίρ Δεσφ 15

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΤΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΤΟΥ ΘΕΟΒΑΔΙΣΤΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΣΙΝΑ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ « ΒΥΖΑΝΤΙΔΟΣ. »

(Ὁδὸς Γεουξέκ Καλδερὶμ Ἀριθ. 88.)

1867.

483

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΒΟΗΘΗΝ

FOR
25

ΥΠΟΜΝΗΜΑ
ΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΤΟΥ ΘΕΟΒΑΛΙΣΤΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΣΙΝΑ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ « ΒΥΖΑΝΤΙΔΟΣ. »

(Ὁδὸς Γουξέκ Καλδερὶμ Ἀριθ. 88.)

1867.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΑΝΤΙΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ

ΑΘΗΝΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

1881

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΤΟΥ ΘΕΟΒΑΔΙΣΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΣΙΝΑ.

Περὶ τῶν αἰτίων τῆς διαταράξεως τῶν καθεστώτων
ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ τῆς ἀληθοῦς τῶν
πραγμάτων καταστάσεως.

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα
καὶ τὴν περὶ Αὐτὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

Ἡ Αὐτοῦ Μακκριότης ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, μετὰ τῆς
παρ' Αὐτῷ Ἱερᾶς Συνόδου, με κλητεύει, συμφώνως, ὥς λέγει, τῷ
ἀπαρχαγράπτῳ Ἐκκλησιαστικῷ δικιῶματι τοῦ Ἀγιωτάτου Ἀπο-
στολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ τῶν Ἱεροσολύμων Θρόνου, ὅπως ἐμ-
φανισθῇ ἐνώπιόν Του, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐξερευνήσῃ, ἐπὶ
παρουσίᾳ καὶ τινων ἐκ τῶν τῆς Σιναϊτικῆς Ἀδελφότητος, τὰ αἷτια
τῆς πρὸ πολλοῦ δῆθεν ὑπαρχούσης διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ ὑποφαι-
νομένου καὶ τῆς Σιναϊτικῆς Ἀδελφότητος.

Ἡ Αὐτοῦ Μακκριότης προτοῦ νὰ με κλητεύσῃ ὥφειλε νὰ ἐξε-
τάσῃ ὁποίας φύσεως διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ὑποφαινομένου
καὶ τῆς Σιναϊτικῆς Ἀδελφότητος, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ κρίνῃ ἂν δι'
αὐτὴν ὑπάγωμαι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν Αὐτοῦ. Πρὸς τοῦτο δ' ὥ-
φειλε νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν Του ἔγγραφον ἀγωγὴν κατ' ἐμοῦ καὶ, πρὸ
τῆς κλητεύσεως, νὰ μοὶ γνωστοποιήσῃ αὐτὴν, ὅπως γνωρίσω τοὺς
ἐνάγοντας, τοὺς λόγους καὶ τὰς αἰτήσεις αὐτῶν, ἵνα, ἐν γνώσει δια-

τελῶν κρίνω περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς προθέσεως τοῦ κλητεύοντός με, ὡς καὶ περὶ τοῦ δικαιώματος τὸ ὁποῖον κέκτηται ἡ Μακαριότης Του νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, περὶ ἧς οὐδεμία μοὶ ἐγένετο μέχρι τοῦδε ἐπίσημος κοινοποιήσις.

Εἶναι ἀληθές ὅτι πρὸ πολλοῦ, ὡς λέγει καὶ ἡ Α. Μακαριότης (εἰς τὴν ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1867 πρὸς ἐμὲ κλήσιν του,) ὑπάρχει λυπηρὰ διαφορὰ ὑφ' ἧς ἐκινδύνευσε καὶ κινδυνεύει δυστυχῶς νὰ καταστραφῇ (ὅ μὴ γένοιτο!) τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ Κοινόβοιον, οὐχὶ ὅμως μετὰ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Συναϊτῶν, ἀλλὰ μετὰ τῆς Α. Μακαριότητος ὡς ἐνάγοντος καὶ κατηγοροῦ, καὶ τοῦ ὑποφαινομένου ὡς κατηγορουμένου καὶ ἀπηνῶς καταδιωκομένου, ἀληθῶς πρὸ πολλοῦ, ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ Αἰοδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου.

Αὕτη ἡ περιληπτικὴ τῶν πραγμάτων ἐξιζόρησις θὰ καταδείξει ἐναργῶς τὴν ἀλήθειαν 1ον τῶν λόγων μου καὶ ἰδίως τὴν πρόθεσιν τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ νὰ συγχωρεῖ εἰς τὸ πρόσωπόν Του τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ κατηγοροῦ με τὸ ἱερὸν καθῆκον τοῦ δικαστοῦ, καὶ 2ον τὴν ἐπιθυμίαν Αὐτοῦ τοῦ ν' ἀθετήσῃ τὰ ἀπ' αἰώνων διαγραφέντα ὅρια τῆς δικαιοδοσίας Αὐτοῦ καὶ νὰ θέσῃ ἐκποδῶν τὰ προνόμια τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ, ἐπ' ὀλέθρῳ τοῦ ἱεροῦ τούτου καθιδρύματος.

Μόλις παρέδωκε τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν ὁ σοφὸς Πατριάρχης Κωνσταντίας εἰς χεῖρας τοῦ αἰωνίου, καὶ ἀμέσως ἡ Α. Μακαριότης, ἐν γνώσει διατελῶν τῆς ἐντολῆς τοῦ ἀποβιώσαντος, καθ' ἣν διάδοχον αὐτοῦ προώριζε τὸν ὑποφαινόμενον, (ἔγγρ. 76ρίου 1855,) ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς Πατέρας τῆς Συνάξεως (18 Ἰανουαρ. 1859,) δι' ἧς ἔσπευσε νὰ γνωστοποιήσῃ αὐτοῖς τὸ δυσύχημα καὶ νὰ τοὺς πληροφορήσῃ ὅτι, εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων, ἐτοίμως ὑπηρέτησε τῷ αἰμνήστῳ, καὶ τὴν ἐξομολόγησιν αὐτοῦ ἐδέξατο τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους· πρὸς δὲ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν προάσπισιν τῶν ἱερῶν προνομίων τῆς Σεβασμίας Μονῆς, νὰ ὑπομνήσῃ τὰ δίκαια τῆς ἱερᾶς Ἀδελφότητος καὶ τὴν ἀρχαίαν τάξιν καὶ τοὺς κανόνας ἐφ' ὧν ἐστήρικται ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ποιμένου καὶ Ἀρχιεπισκόπου, νὰ προτρέψῃ

αὐτοῦ, ὅπως συναφθῶσι πρὸς ἀλλήλους ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τῆς ὀρφανείας τοῦ ἱεροῦ τούτου Κοινεθίου διὰ τῆς ἀδελφικῆς ὁμονοίας καὶ ἀγάπης, καὶ πρὸς τὸ παρὸν μὲν ἀναθέσσωσι τὴν προσωρινὴν Ἐπιτροπείαν εἰς τὸν Κ. Γεράσιμον διὰ νὰ παρίσταται ἐν Κωνσταντινουπόλει ὡς Ἐπίτροπος ἐκ μέρους τῆς ἱερᾶς Συνάξεως ἄχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ κανονικοῦ Ἀρχιερέως, ἐκτὸς ἂν θελήσῃσι νὰ ἐκλέξωσι ἕτερον ἀδελφόν· περὶ δὲ τῆς ὀριστικῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πληροφορεῖ τοὺς Πατέρας ὅτι, ὁ ἀείμνηστος παρήγγειλε ν' ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν ἱερὰν Σύναξιν λόγους τινὰς σπουδαίους οὓς ἐνεπιστεύσατο τῇ συνειδήσει Αὐτοῦ, καὶ οὗς ἐν δευτέροις θέλει ἐκθέσει πρὸς ἀπόνειψιν τῆς συνειδήσεώς Του. Ἐπὶ τέλους τοὺς πληροφορεῖ ὅτι ἐξησφάλισε πάντα τὰ παρὰ τῷ αἰοδήμῳ πράγματα κτλ. ὡς καὶ τὴν διαθήκην αὐτοῦ. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη προοιμιάζεται οὕτω: «Τὸ πρὸς τὸν ἀείμνηστον ἐκείνον ἄνδρα ἐγ-»
 » γκάρδιον ἡμῶν σέβας καὶ ἡ πρὸς ἡμᾶς ἀμοιβαία ἐκείνου ἀγά-»
 » πη καὶ πίστις ὑπηγόρευσαν ἡμῖν ὅπως καὶ ἐν ταῖς τελευταίαις»
 » αὐτοῦ ἡμέραις ἐκπληρώσωμεν . . . . .»

Ἐκαστος κατανοεῖ τὸν σκοπὸν τῆς τοιαύτης ἐπιστολῆς καὶ τὰ σχέδια τοῦ γράφοντος. Σχολεῖων οὐ χρῆζει αὕτη — ἡ ἐξηγήσις εὐρίσκεται εἰς τὰ ἐκτεθησόμενα· ἀρκούμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν ἔκφρασιν δισταγμῶν τινων περὶ τῆς ὁποίας ὁ Μακαριώτατος διεκδικεῖ ἀγάπης τοῦ Αἰοδήμου, οὗ ἡ φωνή, εὐτυχῶς διὰ τὸν συκοφαντηθέντα, εὐρίσκεται εἰς τὰς ἐξῆς πρὸς ἡμὲ ἐπιστολάς, γραφείσης τῆς τελευταίας ὀλίγους μῆνας πρὸ τῆς ἀποβιώσεώς του.
 — Ἔχουσι δὲ οὕτως :

1.) 3 Ἰουνίου 1857:

« Ἡ Μακαριότης του, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀντέτεινες . . . . .»
 » φέρεται ἐξ ἐκείνου ἀδιάθετος καὶ ἤρξατο νὰ ἀναμοχλεύῃ τὰ ὅσα»
 » πρὸ 150 χρόνων μεταξύ αὐτῶν καὶ τῶν Σιναΐτων συνέβησαν»
 » ἀνδρῶν, ὑποκινῶν καὶ ὑποσκάπτων τὰ τοῦ Σινᾶ προνόμια· ἀλλ' οὐ»
 » δύναται . . . . .»

2.) 19 Ἰουλίου 1857:

« Ἡ Μακαριότης του, ὁ ἱεροσολύμων, ὅτι αὐθαιρέτως δέδωκε»
 » μουζακερέν . . . . . διότι ἐφαντάσθη ὅτι τὸ αὐτόνομον

» Σίναιον καὶ οἱ Σιναῖται ὀφείλουσι νὰ ὑπακούωσι, διότι ὁ Ἀρχιε-
 » πίσκοπος αὐτῶν χειροτονεῖται παρὰ τοῦ Ἱεροσολύμων — καὶ
 » φθάσαντες πρὸ 150 χρόνων οἱ προκατόχοι αὐτοῦ Δοσίθεος καὶ
 » Χρύσανθος, δυνάμει χρημάτων καὶ κρυφίως τῶν Σιναιτῶν, κα-
 » τέγραψαν καὶ τὸ Σινᾶ εἰς τὰ Μπεράτια αὐτῶν, ὡς ὑπαγόμενον
 » δῆθεν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν· ὁ μυστικὸν ἐκ περιστάσεως
 » ἀνεκκλύψαμεν, καὶ ἐπὶ θανάτου δέον οἱ τότε Σιναῖται νὰ κινη-
 » θῶσι δι' ἀναφορᾶς καὶ παντὶ μέσῳ καὶ τρόπῳ, δυνάμει τοῦ ἀκ-
 » τινάμε καὶ τοῦ Μπερατίου τοῦ Σινᾶ, τοῦ ῥητῶς ἀπείργοντος
 » σφοδρῶς ἵνα οἱ Πατριάρχαι οὔτε νὰ συμφύρωνται παντελῶς εἰς
 » τὰς ὑποθέσεις τοῦ Σινᾶ, ἐκτὸς τοῦ ῥεῖζου αὐτῶν Ἀρχιεπισκόπου,
 » οὔτε νὰ ἐπιεράζωσιν αὐτοὺς ἐπεμβαίνοντες. Ἀνεκκλύψαμεν καὶ
 » εἰ σοβαρότερα ῥαδιουργιῶν, ἢ ἐν καιρῷ θέλεις μάθει καὶ γρί-
 » ξει . . . . . Κατεπεῖγον ἄφευκτον πρὸς ματαιώσιν τῶν κα-
 » ταχθορίων σκοπῶν, ὡς ἐπιβουλευομένου τοῦ αὐτεξουσίου τοῦ
 » Σινᾶ εἰς τὰ κυριώτερα, ἐκρίναμεν νὰ προλάβωμεν, οὐδόλως
 » ὀκνοῦντες, διὰ νὰ ὠφελήσωμεν καὶ τὸ Σίναιον καὶ τὴν ἐκλογὴν
 » τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτοῦ . . . . . »

« . . . . . Θεὸν δὲ ταπεινῶς, ἐκτενῶς ἱκετεύσωμεν ὅπως προάξῃ
 » κατὰ ῥοὴν, εὐτυχῶς, αἵσιον τὰ ἃ ἐνεργοῦμεν ὑπὲρ σωτηρίας ἐκ
 » τῶν ἐπιβουλευομένων καὶ ῥαδιουργούντων τὸ ἐλεῦθερον τοῦ Ἱε-
 » ροῦ ἡμῶν Μοναστηρίου καὶ τῆς εὐκλείας αὐτοῦ τε καὶ τῆς τού-
 » του Ἀρχιεπισκοπῆς. »

3.) 29 Ἰουλίου 1858:

« . . . Ταῦτα καθυποβάλλοντες ὑπ' ὄψιν σου, τέκνον, τὴν τού-
 » τῶν ἐκτέλεσιν φιλοτιμούμενοι ἵνα ὑποδείξωμέν σε παράδειγμα
 » τοῖς πᾶσιν. Ἄλλις ταῦτα πρὸς συνετοὺς καὶ φιλοτίμους καὶ . . .

4.) 7 Σεπτεμβρίου 1858:

» . . . . . Τὴν δὲ Μακαριότητά του ἡμεῖς δὲν ἐστείλαμεν εἰς Ζου-
 » θνίαν, ἀλλὰ δις μᾶς προέτεινεν ὅτι « διὰ τὸ σύντονον τῆς θα-
 » λασσοπλοΐας θέλω νὰ καταβῶ εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐκεῖθεν διὰ
 » τῶν ἀτμοπλοίων τῶν ἀναχωρούντων κάθε ἐβδομάδα διὰ τὴν
 » Συρίαν, καὶ ἐπιβὰς εἰς ἓν τούτων παροδικῶς θέλει μὲ εὐγάλει
 » εἰς Ἰόπην. Καὶ ἐπειδὴ Γάζης ὧν ἐπὶ Μεχμεταλῇ ἐστάλην δι' ὅ-

» ποθέσεις καὶ κατέλυσα εἰς Ζουβανίαν, ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισκεφθῶ
 » αὐτὴν πάλιν»· καὶ μάλιστα μᾶς ἐζήτησε καὶ γράμματα πρὸς
 » τοὺς Πατέρας. Τί ἡδυνάμεθα νὰ τῷ εἴπωμεν; Ὁχι, δὲν θέλομεν
 » νὰ ὑπάγῃς εἰς Ζουβανίαν; τὸ δὲ ὃ ἐδώκαμεν γράμμα οὐδὲ τοῖς
 » τὸ ἔδωκε, τοὺς διήγειρεν ὁμῶς σφοδρῶς κατὰ Ἑγουμένων. »
 5.) 20 Αὐγούστου 1858: (πρὸς τὴν ἐν Ζουβανίᾳ Σύναξιν.)

« Ἰδομεν ὅτι ὁ Ἱεροσολύμων σᾶς ἐπεσκέφθη μὲν, ἀλλὰ τὸ ὃ δε-
 » δώκαμεν αὐτῷ ἡμῶν γράμμα κατὰ ζήτησίν του δὲν σᾶς τὸ
 » ἔδωκεν, ὑποκριθεὶς ὅτι τὸ ἐλησμόνησε, προκρίνας νὰ φανῇ τρό-
 » πον τινὰ ὡς κυριαρχίαν ἔχων ἢ συστημένος πρὸς ὑμᾶς διὰ
 » γράμματός μου — ματαιοφροσύνη τῶν τῆς Ἱερουσαλήμ Πα-
 » τριάρχων, παλαιὰ καὶ σκουριασμένη, δι' ἣν συνέβησαν ἐξ ἁμ-
 » ποτέρων τῶν μερῶν πολλὰ πρὸς αἰσχύρην — τὸ δὲ μόνον αἰ-
 » τιον ἐστὶ διότι τὸ Σίναϊον περιόικους ἄλλους Ἀρχιερεῖς μὴ ἔχον,
 » καθώριστα ἵνα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου, ὡς μοναστηριακός,
 » χειροτονῇται παρὰ Μοναστηριακῶν Ἀρχιερέων — Ἀλλὰ τὸ ἱερὸν
 » Μοναστήριον τοῦ Σιναίου καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτοῦ, ἀφ' ἧς
 » ἐκτίσθη, καὶ βασιλικῶς καὶ Ἐκκλησιαστικῶς, καὶ μάλιστα πο-
 » λιτικῶς, ἀπὸ Μωάμεθ μέχρι ταύτης, κατὰ τὸ ὑψηλὸν Βεράτιον,
 » αὐτόνομον ὑπάρχει καὶ ἀνεξάρτητον, καὶ πρὸς τοὺς Πησαδάδες,
 » οὐδεὶς τῶν Πατριαρχῶν — διακελεύεται — δύναται νὰ ἐπεμβῇ
 » καὶ νὰ συμφυρῇ εἰς τὸ Τοῦρι Σινᾶ καὶ τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ,
 » εἰμὴ μόνον ὁ Ρεϊζης Ἀρχιεπίσκοπος αὐτοῦ. »

« Ἦκουσεν ἡ Μακαριότης του ὅτι ἐχάθη τὸ Βεράτι, καὶ ὑπὸ
 » περιεργείας ἢ σκοποῦ ἐθέλησε νὰ μάθῃ ἂν ἡδυνήθημεν νὰ τὸ
 » ἀνγκτήσωμεν· ὅθεν εἶδεν ὅτι ὁ Ποιμὴν τοῦ Σινᾶ, ὃ διὰ ἐβδο-
 » μήκοντα ἤδη χρόνων δουλεύων αὐτὸ, οὐ νυστάζει, οὐδὲ καθεύ-
 » δει, φροντίζων ὁλοψύχως, ἐν ὅλῃ τῇ ὑπὸ γηρατειῶν ἀδυναμίᾳ
 » του, περὶ αὐτοῦ καὶ τῶν προνομίων. . . . »

« Ὁ Ἱεροσολύμων, ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς, οὐκ ἤλθε βαλεῖν εἰρήνην,
 » ἀλλὰ μάχαιραν, αὐξάνων τὰς ἐν Λακίᾳ προσόδους καὶ κατη-
 » γορῶν ἐκεῖσε τοὺς ἡμετέρους — ἡμεῖς ὡς παλαιόθεν εὖρομεν,
 » οὕτω καὶ ἐξακολουθοῦμεν δίδοντες τὰ ἡγουμενικά πρὸς αὐτοὺς
 » γράμματα. »

Αἱ προκείμεναι Ἐπιστολαὶ σχολίων οὐ χρήζουσιν· ἐν αὐταῖς σαφῶς ζωγραφίζεται ἡ διαγωγὴ ἐκάστου καὶ τὸ φρόνημα τοῦ ἐναρέτου καὶ κριτικωτάτου ἐκείνου ἀνδρός.

Καὶ ὅμως ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ γράφων ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἀποβιώσεώς του μετὰ τοσαύτης εὐμενείας ὑπὲρ τοῦ ὑποφαινομένου καὶ μετὰ τοσαύτης πικρίας κατὰ τοῦ κατηγοροῦ μου, μεταβληθεὶς αἴφνης καὶ ἐντὸς βραχυτάτου διαστήματος, καὶ χωρὶς νὰ φαίνονται οἱ λόγοι τῆς ταιαύτης σπουδαίας μεταβολῆς αὐτοῦ, ἐγένετο ἐγκάρδιος φίλος καὶ σχετικὸς αὐτοῦ καὶ εἰς βαθμὸν τοιοῦτον ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης, ὥστε νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς χεῖρας τοῦ νέου τούτου φίλου τὴν ἱεράν παρκαταθήκην τῆς τελευταίας αὐτοῦ θελήσεως, ἐνῶ ἠδύνατο, ἂν εἶχε τὴν θέλησιν, νὰ καταχωρήσῃ τὴν εὐχὴν ταύτην πρὸς τοὺς πατέρας, ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ.

Τούτου ἕνεκεν ἡ κατηγορία αὕτη ἀπεκρούσθη παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν Πατριαρχῶν, ὡς κατωτέρω ἐκτεθήσεται.

Ἀνήσυχος γενόμενος διὰ τὴν σιωπὴν τῶν Πατέρων τῆς Συνάξεως εἰς τὴν πρώτην Αὐτοῦ ταύτην ἐπιστολὴν καὶ θέλων νὰ προκαταλάβῃ τὰς διασκέψεις αὐτῶν πρὸς ὄφελος τῶν εὐνουμένων Αὐτοῦ, καὶ πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν σκοπῶν Του, ἔγραψε καὶ δευτέραν ἐπιστολὴν. (21 Ἰανουαρίου 1859). — Δι' αὐτῆς ἐκθέτει ὅτι, καὶ τοι δόντος τοῦ αἰοδήμου ἔγγραφον τὴν προτίμησιν τῷ Ἀρχιμανδρίτῃ Κυρίλλῳ, ἔκτοτε ὅμως δισταγμούς τινας ἔβλεπεν ἐν ταῖς μετὰ τοῦ αἰοδήμου ὁμιλίαις Αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τινος καιροῦ φανερὰν καταστήσας τὴν μεταμέλειαν διὰ τὰς καταχρήσεις αὐτοῦ, ἐκατηγόρει αὐτὸν διὰ τοὺς τρόπους . . . ὅτι ταῦτα ζῶν ὁ αἰοδήμος διελάλει πρὸς πάντας, καὶ πρὸς τὴν Ἱεράν Σύναξιν ἔγραφεν, ὡς εἶπεν Αὐτῷ, ἀκυρῶν τὰ πρὶν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κυρίλλου γραφέντα, ὅτι πρὸς τὸ τέλος τοῦ βίου ἐγγίσας προσεκάλεσεν Αὐτὸν καὶ ἐξωμολογήσατο· τότε ἐνεπιστεύθη εἰς Αὐτὸν καὶ τινων κωλυμάτων ἄλλων τὴν ἀνακάλυψιν, δι' ἧς οὐ συγχεώρηται κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τὸ νὰ προαχθῇ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριλλος εἰς τὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, οὗ ἕνεκα ἀκυροῖ τὸ ἐκ συναρπαγῆς τότε δοθὲν πρὸς τὴν Ὀσιότητά του ἔγγραφον.

ἔδωκε δὲ αὐτῷ ἐντολὴν ἵνα, ἐλευθέρως καὶ αὐτοθελήτως ἐκλεξά-
σης τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως ἑτερόν τινα ἐκ τῶν ἀρχαίων καὶ γνησίων
μελῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀδελφότητος προβιάσῃ αὐτόν . . . . .
. . . . . ὅτι μολονότι οὐδαμῶς προαιρεῖται νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὰ δι-
καιώματα τῆς Ἱερᾶς Ἀδελφότητος, οὐδὲ ἀνέχεται τὸ παράπαν νὰ
λογισθῇ ὡς παραβιάζων τὴν θέλησιν τῶν πατέρων καὶ τὴν αὐτε-
ξούσιον ἐκλογὴν, ὅμως ἐπειδὴ ἀγαπᾷ τὴν στερέωσιν, τὴν βελτίω-
σιν καὶ τὴν πρόοδον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, προβάλλει τῇ Ἱερᾷ Συνάξει,
ὡς ἀρμοδιώτερον πρόσωπον καὶ ἄξιον τῆς κοινῆς ἐκλογῆς, τὸν Κ.
Γεράσιμον, ὃν πρὸ πολλῶν χρόνων γνωρίζει. . . . .
Τῆς ἐπιστολῆς ταύτης αἱ ἐξῆς περικοπαὶ χρῆζουσιν σχολίων.

Αον. Ὅτι ἀφ' ἧς ὁ αἰοίδημος ἔδωκεν ἑγγραφοὺς τὴν προτίμησιν
εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὴν τοῦ νὰ προαχθῇ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιε-
πισκόπου, ἤρχισε νὰ μεταμελῇται, καὶ ὅτι ἐκ συναρπαγῆς τοῦτο
ἐδόθη, διότι τὸ ἑγγραφὸν τοῦτο ἐγένετο τὸν Σεπτέμβριον τοῦ
1855 ἔτους, ὁ δὲ αἰοίδημος μακρὰν τοῦ νὰ μεταμελῇται διὰ τὴν
ἐκδοσιν αὐτοῦ, ἐξηκολούθει νὰ διαδηλῇ τὴν εὐνοίαν, καὶ τὴν ὁ-
ποίαν εἶχεν ὑπόληψιν εἰς τὸν ὑποφαίνόμενον μέχρι τοῦ μηνὸς Σε-
πτεμβρίου τοῦ 1858 ἔτους, τοῦτέστι τρεῖς μῆνας πρὸ τῆς ἀπο-
βιώσεώς του, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐπιστολῶν του, ἐν αἷς
συγχρόνως ἐκθέτει ὅτι αἱ πράξεις τῆς Α. Μακαριότητος κατὰ τῶν
δικαιωμάτων καὶ τῶν προνομίων τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους τὴν καρ-
δίαν αὐτοῦ βαθύτατα διεπέρασαν καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῦ κατεπύκρναν.

Βον. Ὅτι ἔγραψεν, (ὡς εἶπεν αὐτῷ,) καὶ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύναξιν
«ἀκυρῶν τὰ πρὶν γραφέντα», διότι ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῶν Πατέ-
ρων εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην προκύπτει τὸ ἐναντίον.

Καὶ τῶνόντι οἱ Πατέρες κατὰ τὴν 1ην Φεβρουαρίου 1859 ἀπῆν-
τησαν εἰς τὴν Α. Μακαριότητα καὶ περὶ μὲν τῆς παραλαβῆς τῆς
περιουσίας τοῦ ἀποβιώσαντος καὶ τῆς διαθήκης αὐτοῦ τὸν πληρο-
φοροῦν ὅτι διωρίσθησαν τρεῖς Ἐπίτροποι ἐκ τῶν ἐν τῷ Μοναστη-
ρίῳ παρόντων ἀδελφῶν, περὶ δὲ τῶν συμβουλῶν αὐτοῦ καὶ τῶν
συστάσεών Του διὰ τὴν ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου ἐκφράζουσι τὴν
βαθεῖαν αὐτῶν λύπην διὰ τὴν ἀνάμιξίν Του εἰς ἀλλότρια καθήκον-
τα — Τὸν διαβεβαιοῦσιν ὅτι πᾶσα σύστασις ὑπὲρ τοῦ Κ. Γερασί-
μου εἶναι περιττή, διότι τὸ Μοναστήριον γινώσκει τὰς ἐκδουλεύ-

σεις ἐκάστου ἀδελφοῦ, καὶ ἐπὶ τὲλους παρατηροῦσιν ὅτι οὐδέποτε ὁ Πατριάρχης Κωνσταντίας ἐξεφράσθη εἰς αὐτοὺς διὰ λόγον ἢ ἐγγράφως κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κυρίλλου καὶ ὅτι ἀπειαντίας ἐπεδείκνυνεν αὐτὸν πάντοτε ὡς τύπον ἀφροσύνης καὶ ζήλου πρὸς τὴν Μορὴν καὶ ὑπογραμμὸν μοναδικῆς πολιτείας, ἐμμένων μέχρις ἐσχάτων εἰς τὰ ὑπὲρ τῆς Παροισιο-λογιστικότητος του κατ' αἰτήσιν τῆς Ἀδελφότητος προαποφασισθέντα.

Ἐκαστος δύναται νὰ συμπεράνῃ ὁποῖαν ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Α. Μακαριότητα ἢ ἀπροσδόκητος δι' Αὐτὸν ἀπάντησις αὐτῶν Πατέρων.—Ἐπρεπεν ὅθεν, ἀποτυχῶν, νὰ στρέψῃ τὰς ἐνεργείας Του εἰς ἄλλα μέρη καὶ νὰ ἐφεύρῃ οἰαδήποτε ἄλλα μέσα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ, ὅνπερ ἐν γένει ἀπὸ 150 ἐτῶν ἐδίωκον οἱ Πατριάρχαι ἱεροσολύμων, (κατὰ τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν ὁρθὴν ἰδέαν τοῦ αἰοδήμου Κωνσταντίου,) καὶ ἰδίως ἐπιθύμει νὰ πραγματοποιήσῃ ἡ Α. Μακαριότης ὑπὲρ τοῦ εὐνοουμένου του Κ. Γερασίου.

Τὸ μέσον τοῦτα ἐνομήσθη ὅτι εὑρέθη εἰς τὴν σύστασιν τοῦ Κ. Γερασίου τοῦτου ἐκ μέρους εὐνοολήπτων τιῶν ἀτόμων, (κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ τσεκερέ,) πρὸς τὴν Ἱψηλὴν Πύλιν.—Αὕτη δὲ, διατελοῦσα ἐν ἀγνοίᾳ καὶ τῶν νομίμων καὶ πλανηθεῖσα ἐκ τῆς ἐσφαλμένης διαβεβαιώσεως ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπεφασίσθη καὶ παρὰ τοῦ αἰοδήμου Κωνσταντίου, ἐξέδοτο τσεκερὲν κατὰ τὴν 2 Μαρτίου 1859, δι' οὗ ἐυστήθη ἡ τοῦ Κ. Γερασίου ἐκλογὴ συμφώνως μὲ τὰ κανονισμένα. Ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ἔσπευσε, διὰ τῆς ἀπὸ 11 Μαρτίου 1859 ἐπιστολῆς τῆς, νὰ δηλώσῃ ὅτι ἀσμένως δέχεται τὴν σύστασιν ταύτην, καὶ ἀφοῦ ἐξυμνεῖ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ὑποψηφίου τῶν ἐκλεπτῶν καὶ εὐνοολήπτων ἀτόμων, βεβαιῶς θετικῶς ὅτι ὁ ὑποψήφιος οὗτος ἐυστήθη πρὸς Αὐτὸν καὶ παρὰ τοῦ αἰοδήμου Κωνσταντίου—ἐπρόσθεσεν ὅμως ὅτι κατὰ τοὺς Κανόνας, διὰ νὰ χειροτονηθῇ παρ' Αὐτοῦ, πρέπει νὰ ἐκλεχθῇ πρῶτον ὑπὸ τῶν Πατέρων, γράψῃ δὲ εἰς αὐτοὺς τὰ χρεώδη ὅπως μὴ ἀπατηθῶσι καὶ φροντίσωσι νὰ κάμωσι τὴν ἐκλογὴν μετὰ συνέσεως.

Ἐνταῦθα παρρητοῦμεν ὅτι διὰ τῶν πρώτων Αὐτοῦ ἐπιστολῶν δὲν πληροφορεῖ τοὺς Πατέρας τῆς Συνάξεως ὅτι συστήνῃ εἰς αὐτοὺς τὸν Κύρ Γεράσιμον τῇ ἐντολῇ καὶ τελευταίᾳ βουλήσει τοῦ

αοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου, —μόνον εἰς ἐκείνην τῆς 20 Μαρτίου 1859, συνιστῶν καὶ αὐθις τὴν ἐκλογὴν ἀξίου προσώπου, λέγει ὅτι «ὥς ἱκανὸς νὰ λάβῃ τὸ ἀξίωμα τοῦτο ὁμολογεῖται ὁ καὶ » παρὰ τοῦ ἀειμνήστου Δεσπότη ἐγκριθεὶς Κύρ Γεράσιμος.» Προτρέπει ἐπομένως αὐτοὺς νὰ τὸν ἐκλέξωσι καὶ νὰ συντάξωσι τοὺς ὅρους οὓς πρέπει νὰ τηρήσῃ—καὶ ἐπὶ τέλους, ὑπενθυμίζων αὐτοῖς τὴν θλίψιν τοῦ Δεσπότη διὰ τὰς ἀθεμίτους καταχρήσεις τῶν εἰσοδημάτων τῶν ἐν Δακίᾳ Μετοχίων των, προτρέπει αὐτοὺς νὰ λάβωσι κατάλληλα μέτρα ὅπως παύσωσιν αἱ γλωσσοαλγίαι καὶ ἰδίως ἡ δυσαρέσκεια καὶ αὐτῆς τῆς Κραταιᾶς Βασιλείας.

Τοῦ ὀνόματος τοῦ ὑποφαινομένου δὲν ἐγένετο βεβαίως ἐνταῦθα χρήσις.—Ἐκαστος ὁμῶς ἐννοεῖ ὅτι ἐμὲ ὑπαινίττεται καὶ ἐμὲ κατηγορεῖ πικρῶς ἐπὶ καταχρήσει, διότι καὶ ἐγὼ εἶχον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη διαχειρῆσιν τινα κτημάτων μετοχικῶν. Καὶ ὁμῶς τοὺς σκοποὺς Του δὲν ἤδυνήθη νὰ πραγματοποιήσῃ, διότι καὶ μετὰ τὸ ἐγγράφον τοῦτο ἔλαβον χώραν τὰ ἐξῆς:

Ἡ Ἀδελφότης τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Συνᾶ συνελθοῦσα, ἀφοῦ πρῶτον ὠρκισθῆσαν τὰ μέλη αὐτῆς ὅπως φυλάξωσιν ἀπαράγραπτα τὰ ἀρχαῖα προνόμια καὶ δικαιώματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἧς τὸ ἀνεξάρτητον οὐδεμίαν ἀνέχεται ἀλλοτρίαν ἐπέμβασιν καὶ ἀνάμιξιν εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Συνάξεως αὐτῶν, (Πρακτικὸν 3ον τῆς 1ης Ἀπριλίου 1859,) ἔγραψεν ἐπιστολὴν εἰς τὴν Μακαριότητά του (3 Ἀπριλίου 1859) δι' ἧς ἐκφράζουσι τὴν βαθεῖαν τὴν λύπην διὰ τὴν ἀνάμιξιν Του εἰς τὰ ἐσωτερικά των πράγματα, καταδεικνύουν τὴν ἀντίφασιν εἰς τὴν περιέπεσε διαματυρόμενος ἀφ' ἐνὸς ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τῶν προνομίων τοῦ Μοναστηρίου καὶ ἀφ' ἐτέρου ἀναμιγνυόμενος εἰς τὸ σημαντικώτερον ζήτημα τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἱεροῦ αὐτῶν Κοινοβίου, καὶ ἐπὶ τέλους ἀποδοκιμάζουν τὴν διαγωγὴν Του διὰ τὴν εἰς τὰ ἀλλότρια ἀνάμιξιν Του.—Συνέταξαν κανονισμὸν ἐξ ἄρθρων 33 (Πρακτικὸν 4ον τῆς 6 Ἀπριλίου). Προέβησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐξέλεξαν παμψηφεὶ τὸν ὑποφαινομένον. (Πρακτικὸν 5ον, 6ον, τῆς 7ης Ἀπριλίου.) Γνωστοποιηθείσης μοι τῆς πράξεως ταύτης, ἐγένετο ἡ δέουσα ἀπάντησις. (Ἐγγρ. 28 Ἀπριλίου.) Διωρίσθη ἐπιτροπὴ ὅπως ζητήσῃ παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἱεροσολύμων, ἢ ἐν ἀρνήσει, παρ' ἄλλου

τὴν χειροτονίαν, κατὰ τοὺς νενομισμένους τύπους. (Ἔγγρ. 30 Ἀπριλίου). Ἐγένοντο αἱ δέουσαι πράξεις παρὰ τῇ Αἰγυπτιακῇ Κυβερνήσει, ἥτις ἀμέσως δι' Ἰλαμίου ἀνεγνώρισε τὴν ἐκλογὴν, καὶ παρὰ τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ πρὸς ἔγκρισιν τοῦ Ἰλαμίου τούτου καὶ παρδοχὴν τῶν κανονικῶς πραχθέντων—καὶ τέλος ἐξετέθησαν ταῦτα πάντα εἰς τὴν Μεγάλῃν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως νεύσῃ νὰ ὑποστηρίξῃ διὰ τῆς Πατριαρχικῆς Αὐτῆς μεσολαβήσεως τὰ ἀρχαῖα προνόμια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, καὶ διευθετήσῃ ὅπως ἂν ἐγκρίνῃ καταλληλότερον τὰ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ἐν τούτοις καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ ὑποφαινομένου κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο δὲν ὑπνώσαν, διότι καλόγηροὶ τινες δι' ἀγωγῆς πρὸς τὴν Ὑψηλὴν Πύλῃν καθήψαν κατ' ἐμοῦ κατηγορίας καὶ καθικέτευσαν ὅπως σώσῃ τὸ πτωχὸν Μοναστήριον ἐκ τῶν δυνύχων τοῦ ὑποφαινομένου, ἐμπιστευθῇ δὲ αὐτὸ εἰς τὸν Κύρ Γεράσιμον τὸν ἐγκριθέντα καὶ παρὰ τοῦ Κωνσταντίου Πατριάρχου. Τῆς ἀγωγῆς ταύτης διαβιβασθείσης εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἱεροσολύμων διὰ τεσκερὲ, ὅπως διορίσῃ ἐκ τῶν δύο τὸν ἔχοντα τὰ προσόντα καὶ ὀντινα προτιμᾷ (ἔγγρ. 15 Ἰουνίου 1859,) ἡ Α. Μακαριότης ἐπροθυμοποιήθη ν' ἀπαντήσῃ ὅτι ἀληθῶς ὅσαι κατηγορίαι ἐκσφενδονίζονται κατὰ τοῦ ὑποφαινομένου εἰσὶν ἀληθεῖς, καὶ ὅτι ἡ ἐκλογή μου εἶναι ἄκυρος· δι' αὐτὸ καὶ πρὸς διατήρησιν τῶν ἀρχαίων δικαιωμάτων τοῦ Μοναστηρίου προτείνει νὰ γείνῃ νέα ἐκλογὴ, ἀπομακρυνομένου ταύτης τοῦ ὑποφαινομένου καὶ τῶν μετ' ἐμοῦ ἐλθόντων εἰς Κωνσταντινούπολιν Ἠγουμένων, ἢ νὰ ἐξαιρεθῇ καὶ ὁ Κ. Γεράσιμος καὶ νὰ ἐκλεχθῇ ὅστις ἤθελεν εἶσθαι εὐαρεστότερος εἰς τοὺς Πατέρας (ἔγγρ. 20 Ἰουνίου 1859).

Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς, ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν μετὰ τῶν ἐξαρχικῶς ἀποσταλέντων Πατέρων Σιναΐτων ἐνταῦθα μοναχός τις τὸ ὄνομα Ἰωάσαφ, εὐνοούμενος φαίνεται τοῦ Μακαριωτάτου, γράφων κατὰ τὴν 14 Ἰουλίου ε. ε. ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὸν εἰς τὸ Ὄρος Σινᾶ Παῖσιον περὶ τῶν ἐκλογικῶν τούτων πραγμάτων καὶ ἐκθέτων τὰ διατρέχοντα λέγει καὶ τὰ ἐξῆς: «... Τέλος ὁ Μακαριώτατος ἔχων ἰσχυρὰ μέσα ἐνώπιον » Βασιλέων καὶ ἀρχόντων, κατώρθωσε καὶ ἐξεδόθη ἀπόφασις παρὰ

» τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τῆς Πύλης κατὰ Κυρίλλου,
 » νὰ μὴ ἔχη τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητῇ Ἀρχιεπισκοπὴν Σιναίου,
 » εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα — διὰ νὰ γείνη δὲ νόμιμος ἡ κατηγο-
 » ρία αὕτη, προσῆψεν εἰς αὐτὸν καὶ τινὰς κατηγορίας ἡ Μακα-
 » ριότης Του αἱ ὁποῖαι ἐνδιαφέρουν τὴν Ὀθωμανικὴν Κυβέρ-
 » νησιν.

» Ἡ Μακαριότης Του μοὶ δεικνύει μεγάλην εὐνοίαν. Δὲν ἤξεύρω
 » πόθεν τῷ ἐσυστήθη ἡ διαγωγή μου καὶ μὲ ἐκτιμᾷ παρὰ πολὺ.
 » Μὲ ἐσύστησε δὲ καὶ εἰς ἄλλα ὑψηλὰ πρόσωπα. Λέγω καὶ τοῦτο
 » ὅτι ἡ Μακαριότης Του, διὰ νὰ παύσουν αἱ φιλονεικίαι καὶ τὰ
 » σκάνδαλα τῶν Σιναιτῶν καὶ πρὸς ἀποφυγὴν μελλουσῶν ταρχ-
 » χῶν, ἐὰν εἶχον μόνον δέκα ὑπογραφὰς ἀπὸ τὸ Μοναστήριον,
 » εἶχε σκοπὸν νὰ μὲ χειροτονήσῃ ἐνταῦθα καὶ νὰ μὲ στείλῃ μὲ
 » φερμάνιον εἰς τὸ Σινᾶ καὶ μὲ συνδρομὴν ἐξωτερικὴν.» (Ἐπισ.
 αὐτογρ. 14 Ἰουλ. 1859).

Ἡ Ἱψηλὴ Πύλη σκερθεῖσα ὠρίμως, φωτισθεῖσα περὶ τῶν δι-
 τρεχόντων καὶ ἐκ τῶν ἐρευνῶν πεισθεῖσα περὶ τοῦ ἀνυποστάτου
 τῶν κατηγοριῶν καὶ περὶ τοῦ νομίμου τῆς ἐκλογῆς, εὔρεν, ἐν τῇ
 βιβλίᾳ αὐτῆς συνέσει, εὐλογον καὶ δίκαιον νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ἐκλο-
 γὴν καὶ ν' ἀπορρίψῃ τὰς κατηγορίας δι' ἣν ἐγράφη ὁ ἀπὸ 16 Ἰου-
 λίου 1859 τεσκερὲς πρὸς τὴν Μακαριότητά Του, ἔχων οὕτως: «Αἱ
 » περὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ ληφθεῖσαι ἀπαντήσεις ὑμῶν ἐμελε-
 » τήθησαν — Ἐπειδὴ δὲ τὸ τῆς ἐκλογῆς δικαίωμα τοῦ ρηθέντος
 » Ἐπισκόπου εἶναι ἐξιδιχαμένον εἰς τὸ εἰρημένον Μοναστήριον, καὶ
 » ἐπειδὴ ἡ ἐκλογὴ ἐξετελέσθη, διὰ τοῦτο ἐγένετο ἀπόφασις ὥστε
 » ὁ ἐκλεχθεὶς ν' ἀναγνωρισθῇ ἐπισήμως εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο, ἀ-
 » θωούμενος διὰ τῆς γενομένης ἀκριβοῦς ἐξετάσεως ἀπὸ τῶν κα-
 » τηγοριῶν τῆς προηγουμένης διαγωγῆς του. Ἐπειδὴ δὲ ἡ θρη-
 » σκευτικὴ ἀποκατάστασις αὐτοῦ εὑρίσκεται ἀνήκουσα εἰς ἴμας,
 » εἰδοποιοῦνται ὑμῖν τὰ περὶ τούτου.» ΦΟΥΑΤ.

Ἐκτοτε δύο μῆνες περῆλθον ἐν σιωπῇ, ὅτε περὶ τὴν 12 Ἰουλίου
 (1859) ὁ Μακαριώτατος ἔλυσεν τὴν σιωπὴν, καὶ δι' ἐπιστολῆς του
 πρὸς τὴν Ἱψηλὴν Πύλιν ἐπαναλαμβάνει νέας αἰτιάσεις καὶ κατη-
 γορίας κατὰ τοῦ ὑποφαινομένου — διαμαρτύρεται κατὰ τοῦ λη-
 φθέντος τούτου μέτρου καὶ προσκαλεῖ τὸν διορισμὸν Ἐπιτροπῆς ἐκ

τῶν Πατριάρχων, ὅπως ἀποφανθῇ περὶ τῆς νομίμου δικαιοδοσίας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Συναίου Ὁρους.

Τὸ προταθὲν τοῦτο μέτρον ἐγένετο δεκτὸν, καὶ ἐγράφη κατὰ συνέπειαν τεσκερὲς πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ὅπως συγχροτήσῃ Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Πατριάρχων καὶ δύο ἀρχιερέων τῆς Συνόδου διὰ τὴν ἀποφάνθη. Ἄν τὰ ἐπιτοπίως εἰς Σινᾶ γενόμενα, ὅσον καὶ τὰ μετέπειτα, ἀντιβαίνουσιν εἰς τὰ Σουρούτια τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων (ἔγγρ. 19 8βρίου 1859).—Ὁμοίως τεσκερὲς ἐγράφη καὶ κατὰ τὴν 22 8βρίου 1859, δι' οὗ διεβιβάσθησαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δοθέντα ἔγγραφα εἰς τὴν Ἱψηλὴν Πύλιν. Δι' αὐτοῦ ἐπισπεύδεται τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ προστίθεται καὶ ὁ ὅρος τοῦ ν' ἀκουσθῶσι καὶ οἱ Σινᾶται Καλόγηροι.

Καὶ οἱ Πατέρες τοῦ Σινᾶ, καταγγείλαντες τὴν αὐθαίρετον ἐπέμβασιν τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὰ ἐσωτερικά των, καθικετεύουσι τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ὅπως προστατεύσῃ τὰ πρόνομια αὐτῶν καὶ ὑποστηρίξῃ τὴν νόμιμον ταύτην ἐκλογὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Συνεπεία τούτων ἀπάντων, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος προκαθημένης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ συμπαραδρευνόντων τῶν Μακαριωτάτων Πατριάρχων Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, συνῆλθε τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1859· ἐθεωρήθησαν τὰ ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐνυπάρχοντα ἔγγραφα, ἐν οἷς μνημονεύονται αἱ κατὰ καιροῦ διενέξεις τῶν Πατέρων τῆς εὐαγεστάτης Μονῆς τοῦ Σινᾶ πρὸς τοὺς Ἀγιωτάτους Πατριάρχας τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ἐγνώσθη ὅτι ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ, ἀνέκαθεν, διὰ Νεαράς τοῦ εὐσεβοῦς Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ καὶ διὰ Σιγγλίων Ἐκκλησιαστικῶν καθέστηκεν ἀνεξάρτητος, ἀδούλωτος, οὐδενὶ οὐδαμῶς ὑπεῖκουσα, καὶ ὥς τοιαύτη κέκτηται ἀναμφιρρήτως τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν τὸν ἑαυτῆς Ἡγούμενον ἐλευθέρως καὶ ἀνεπηρέαστως ἀπὸ πάσης ἐξωτερικῆς ἐπεμβάσεως· ὅτι ὁ θρόνος τῶν Ἱεροσολύμων κέκτηται ἀποκλειστικῶς τὸ δικαίωμα τοῦ χειροτονεῖν εἰς Ἐπίσκοπον τὸν κατὰ πλειονοψηφίαν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀδελφότητος προτεινόμενον, καὶ ὅτι ὁ Πνευματικὸς προϊστάμενος τῆς Μονῆς, ὡς μὲν Ἡγούμενος· ἐστὶν ὅλως ἀνεξάρτητος, οὐδενὶ ὀφείλων διδόναι λόγον τῶν

πράξεων αὐτοῦ, εἰμὴ τῇ Μοναστηριακῇ Συνάξει, ὡς Ἀρχιεπίσκοπος δὲ ὀφείλει μνημονεύειν τοῦ Πατριρχικοῦ ὀνόματος τοῦ κατὰ καιρὸν Ἱεροσολύμων. Καὶ ταῦτα μὲν ὡς ἐν κεφαλαίῳ διεγνώσθησαν καὶ καθωρίσθησαν ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ.

Συνελθοῦσα δὲ καὶ αὖθις κατὰ τὴν 4 Νομβρίου 1859, παρέτῃρησε πρῶτον τοὺς Κώδικας τοῦ Ἀγιωτάτου Θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων, ἐν οἷς εὗρηνται κανονισμοὶ καὶ συμφωνίαι γενόμεναι ἐπὶ τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίου μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἱερᾶς Ἀδελφότητος τοῦ Σινᾶ, διαδεχόμενου τὴν Ἀρχιεπισκοπικὴν τοῦ Σινᾶ Ἐδραν, ἐξ ὧν διεγνώσθη ὅτι ὁ ἐκλεχθεὶς ὑποψήφιος ὀφείλει προσάγειν τὰ πρακτικὰ τῆς ἐκυτοῦ ἐκλογῆς καὶ τοὺς κανονισμοὺς καὶ τοὺς ὅρους δι' ὧν μέλλει διοικεῖν τὰ τῆς Μονῆς τῷ κατὰ καιρὸν Πατριάρχῃ τῶν Ἱεροσολύμων καὶ καταχωρούμενα ἐν τῷ Ἱεροσολυμικῷ κώδικι υπογράφειν αὐτὰ ἰδίᾳ χειρί.

Ἐπειτα ἐμφανισθεὶς ὁ ὑποψήφιος Κύριλλος προσεκόμισε τὰ πρακτικὰ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ καὶ τοὺς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν Πατέρων συνήθεις κανονισμοὺς. Τούτων δὲ ἀναγνωσθέντων ἀνεγνωρίσθη παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἰδίως παρὰ τῆς Μακαριότητός του ἡ ἐκλογὴ ἔγκυρος καὶ νόμιμος καὶ ὡς καλῶς ἔχουσα. Καὶ τοι δὲ ἀποδεδειγμένου ὄντος (λέγουσι τὰ πρακτικὰ τῆς Συνόδου) ἔκ τε τῶν κωδίκων τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἐκ τοῦ τοῦ Ἱεροσολυμικοῦ Θρόνου ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἡγουμένου τοῦ καὶ ὑποψηφίου ἐστὶν ἐλευθέρα, ἀνεξάρτητος καὶ ἀνεπηρέαστος, ἀλλ' ὅμως ἐρωτηθεὶς ὁ Μακκαριώτατος εἰ δύναται ἐξασκῆσαι δικαίωμά τι ἐπ' αὐτῆς, διαρρήδην ἀπήντησεν ὅτι οὐδὲν τοιοῦτον δικαίωμα κέκτῃται, καὶ οὕτω τὸ περὶ ἀνεξαρτήτου ἐκλογῆς ζήτημα ἐλύθη δριστικῶς ὑπὲρ τῶν πατέρων — Ἀκολούθως ἐρωτηθεὶς ὁ Μακκαριώτατος: ἵνα τί οὐ χειροτονεῖ τὸν Κύριλλον, ἀπήντησεν ὅτι διὰ πάντα μὲν ἄλλον ἢ ἐκλογὴ ἐστὶ δεκτὴ, σχετικῶς δὲ πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίλλου ἐστὶν ἀπαράδεκτος, δι' ὃ οὐ δύναται χειροτονῆσαι αὐτὸν, καὶ τοῦτο διὰ λόγους πνευματικούς, οὓς ὁ ἀείμνηστος Κωνστάντιος ἀποθνήσκων ἀπεκάλυψεν ἐν τῇ τελευταίᾳ πρὸς Αὐτὸν ἐξομολογήσει.

Μετὰ τὴν υπογραφὴν τῶν πρακτικῶν τούτων ἐνεκρίθη παμψηφεί ἵνα ὁμιληθῇ ἡ Αὐτοῦ Μακκαριότης ὁ Ἱεροσολύμων παρὰ τῆς Αὐτοῦ Πανηγυρότητος καὶ τοῦ Μακκαριωτάτου Ἀλεξανδρείας καὶ νᾶ

παρακληθῇ ἀδελφικῶς εἰς τὸ νὰ μεταπεισθῇ καὶ ἐνδώσῃ εἰς τὴν χειροτονίαν. Τῆς συνεντεύξεως λαβούσης χώραν κατὰ τὴν 8 Νοεμβρίου, μετὰ βχθείας θλίψεως εἶδον ὅτι ἡ Μακαριότης τοῦ ἔμεινεν ἀμετάπειστος καὶ ἄκαμπτος, προτείνων πάντοτε τὸν *ἐλεγχον τῆς συνειδήσεως* ὡς πρὸς τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Ἀοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου, καὶ οὐδὲν ἕτερον — Συνελθούσα ὅθεν καὶ αὐθις ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν 11 Νοεμβρίου ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ παρὰ τοῦ ὑποψήφιου παρουσιασθέντα δύο Σιγγίλια τῶν Ἀοιδήμων Πατριάρχων Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου καὶ Γαβριὴλ καὶ γράμμα τοῦ Ἀοιδήμου Δοσιθέου Ἱεροσολύμων ἐκδοθὲν ἐν Ἀδριανουπόλει κατὰ τὸ 1690 ἔτος, ὧν τινων ἀναγνωσθέντων, ἐγένοντο καταφανῆ τὰ προνόμια τοῦ εὐαγοῦς τούτου Ἱεροῦ Σκηνώματος τοῦ Ὁρους Σινᾶ, καὶ τὸ ἀνεξάρτητον, ἀδούλωτον καὶ παντελεύθερον αὐτοῦ. Συγχρόνως δὲ ἀνεγνώσθησαν καὶ περικοπαὶ ἰδιοχείρων γραμμάτων τοῦ Ἀοιδήμου Κωνσταντίου πρὸς τὸν ὑποψήφιον καὶ τοὺς Πατέρας ἐν οἷς αἰτιᾶται παραπονούμενος καὶ δυσανασχετῶν κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἱεροσολύμων ὡς θέλοντος ἐπεμβῆναι εἰς τὰ Μοναστηριακὰ προνόμια τοῦ Ὁρους Σινᾶ, ἐξ ὧν οὐδετεροῦται καὶ αὐτὴ ἡ ἐξομολόγησις τοῦ ἀειμνήστου πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα. Φωτισθεῖσα δὲ ἔτι μᾶλλον καὶ θετικώτερον ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἐγγράφων καὶ καὶ ὡς πρὸς τὰ προνόμια καὶ ὡς πρὸς τὸ *ἀρίσχυρον* τῆς ἐξομολογήσεως καὶ σχηματίσασα πεποιθήσιν ὑπὲρ τῶν δικαίων τῶν Συναϊτῶν Πατέρων, ἐνέκρινε νὰ παραστήσῃ καὶ ἕτερον δείγμα ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ εἰλικρινοῦς διαθέσεως, ὃ ἔστι νὰ μεταβῶσιν αὐτοπροσώπως ὅλα τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα καὶ παρακαλέσωσιν αὐτὴν τελευταῖον ὥστε νὰ εὐαρεστηθῇ εἰς τὸ νὰ παραδεχθῇ τὴν δικαίαν καὶ εὐλογον παράκλησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐκπεραιωθῇ τὸ ἐκκρεμὲς τοῦτο ζήτημα. Ἀλλὰ καὶ τοῦ μέτρου τούτου μείναντος ἀτελεσφορήτου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνελθούσα τὴν 14 Νοεμβρίου καὶ σκεφθεῖσα ὅτι καὶ τοι ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ἐπιμένει εἰς τὸν *ἐλεγχον τῆς συνειδήσεως*, ἐπειδὴ ὅμως δὲν παρουσιάσθησαν οὔτε μαρτυρίαι οὔτε ἀποδείξεις ἐνοχοποιῶσαι τὸν ῥηθέντα ὑποψήφιον καὶ πιθανολογοῦσαι τὴν κατηγορίαν τῆς ἐξομολογήσεως, διὰ ταῦτα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐθεώρη-

σε τὸν ὑποφαινόμενον ὁλως ἀνεύθυνον καὶ ἀθῶον, ὡς καὶ ὑπάρχω. Ἡ πράξις αὕτη τῆς ἱερᾶς Συνόδου φέρει καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Ἐπειτα ἀφοῦ κατ' ἐπανάληψιν ἀπεφάνθη περὶ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς ὡς πρὸς ταύτην ἀνεξαρτησίας τῆς Κοινότητος τῶν Πατέρων, πρὸς δὲ ὅτι ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἀπὸ μακρᾶς συνηθείας καὶ δυνάμει ἐκκλησιαστικῶν Γραμμάτων, ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ χειροτονεῖν εἰς Ἀρχιερέα τὸν ἐκλεχθέντα, παρῶνσιαζομένων πρὸς τὴν Μακαριότητά του καὶ καταγραφομένων ἐν τῷ Κώδικι τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων τῶν συμφωνιῶν, αἵτινες ἤθελον λάβει χώραν μεταξὺ τῶν Συναϊτῶν Πατέρων καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῶν, ὅτι αἱ προτεινόμεναι παρ' αὐτοῦ ἐνστάσεις κατὰ συνέπειαν ἐξομολογήσεως τοῦ αἰοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου δὲν ἔχουσι τὴν ἰσχὺν ἵνα διακωλύσωσι τὴν χειροτονίαν τοῦ ὑποφαινομένου καὶ δι' ἄλλους διευκρινισθέντας λόγους — ἀλλὰ καὶ διότι ὁ ρμᾶ. Κανὼν τῆς ἐν Καρθαγένης Συνόδου ὑποχρεοῖ τὴν Μακαριότητά του ἵνα προχωρήσῃ ἐν ἐλευθέρᾳ συνεδῇ εἰς τὴν χειροτονίαν — Λέγει δὲ οὕτως: « Ἦρσεν ἵνα ἐὰν ποτὲ Ἐπίσκοπος λέγῃ τινὰ αὐτῷ μόνῳ τὸ ἴδιον ἔγκλημα ὁμολογῆσαι, καὶ ἐκεῖνος ἀρνήται, μὴ λογίσηται ὁ Ἐπίσκοπος εἰς ἰδίαν ὕβριν συντείνειν ὅτι αὐτὸς μόνος οὐ πιστεύεται. Εἰ δὲ καὶ τῷ σκινδαλῶ τῆς ἰδίας συνειδήσεως λέγει μὴ θέλειν ἑαυτὸν κοινωνεῖν τῷ ἀρνούμένῳ, ἐφόσον τῷ ἀφωρισμένῳ μὴ κοινωῇ ὁ ἴδιος Ἐπίσκοπος, τῷ αὐτῷ Ἐπισκόπῳ ἄλλοι μὴ συγκοινωνήσωσιν Ἐπίσκοποι. Ὡς μᾶλλον πρὸς φυλάττεσθαι τὸν Ἐπίσκοπον μὴ λέγειν κατὰ τινος ὅπερ ἀποδείξεσιν ἐλέγχαι παρ' ἐτέροις οὐ δύναται » (*).

Ἀφοῦ, λέγω, οὕτως ἐσκέφθη ἔλαβε τὸ μέτρον τοῦ νὰ χειροτονήσῃ ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὸν ὑποφαινόμενον, ἂν ἡ

(*) Πᾶς ὁ εὐρίσκων φλυαρίαν ἐσφραγισμένην, ἢ ἀσφράγιστον, καὶ μὴ παραχρῆμα καίῳ, ἀλλ' ἀναγνώσκων, ὑποκείσθω τιμωρίᾳ ἢ τινι ὑπέκειτο καὶ ὁ συντεθηκώς τὴν φλυαρίαν — Ὁ εὐρὼν φλυαρίαν μηδενὶ ἐτέρῳ λεγέτω τὴν δύναμιν αὐτῆς, ἀλλὰ διαβρῆξαι αὐτὴν ἢ καύσει. — (Φωτίου Νομοκάνων τίτλ. Θ', Κεφ. ΣΤ. Τόμ. 1. σελ. 227 Συντ. Ράλ. καὶ Ποτλ.).

Αὐτοῦ Μακαριότης μαθοῦσα τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἐξακολουθῇ ἐμμένουσά εἰς τὴν ἄρνησιν, καὶ ἂν οἱ Πατέρες τοῦ Σινᾶ ζητήσωσι τοῦτο παρὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ῥητῶς δὲ ἐν τῷ πρακτικῷ τούτῳ γίνεται μνεῖται ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ κατὰ καιροῦς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἵνα χειροτονῇ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Ὄρους Σινᾶ θέλει μένει ἀναλλοίωτον, καὶ ὅσα περὶ τούτου Ἐκκλησιαστικὰ Γράμματα ὑπάρχουσιν ἐκδοσμένα θέλουσι διατηρεῖσθαι ἐν ἐσχέῃ.

Ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης λαβοῦσα γνῶσιν τῶν πράξεων τούτων, ἔσπευσε νὰ διχαρτυρηθῇ διὰ τὴν καταπάτησιν τῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων αὐτοῦ· ἐδήλωσεν ὅτι θεωρεῖ τὰς πράξεις ταύτας ἀκύρους καὶ μὴ περιεχούσας ἀληθείας, διότι πλείστα μὲν παρεσιωπήθησαν ἐκ τῶν λεχθέντων καὶ ταῦτα οὐσιωδέστατα, πλείστα δὲ ἡκρωτηριασμένα ἐξετέθησαν καὶ πολλὰ μῆτε λεχθέντα μῆτε ἐννοηθέντα, κατεχωρήθησαν. (χωρὶς ὅμως νὰ λέγῃ ποῖα εἰσὶ ταῦτα). Ἐκφράζει τὸ παράπαν ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀλεξανδρείας μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ μετεσχηματίσθησαν εἰς Ἐκκλησιαστικὸν ἀνώτατον οἶονεὶ δικαστήριον, οἷον ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ οὐ γνωρίζεται, (λησμονήσας ὅτι ὁ ἴδιος διὰ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης τὸ τοιοῦτον μέτρον προεκάλεσε) καὶ ἐπὶ τέλους, ἀρνούμενος τὴν χειροτονίαν, ἀπορρίπτει ἀπ' αὐτοῦ τὴν εὐθύνην ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου, θεωρεῖ δὲ ὑπολόγους τοὺς Ἀποστολικοὺς Κανόνας ἀθετήσοντας. (Ἐπιστ. 21 96ρίου 1859).

Αὐθημερὸν ἡ Αὐτοῦ ~~Πακαριότης~~ ὑπέμνησε τῷ Μακαριωτάτῳ τὸ ὅποῖον εἶχε καθῆκον νὰ ὑποβάλῃ τὴν παρακειμένην σπουδαίαν διζφορὰν εἰς τὴν μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν ἀρμόδιον δικαστήριον, κατ' αἵτησιν καὶ τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος, ὅπως ἀποφανθῇ πρὸς ἄρσιν ἐνὸς σκανδάλου, ριφθέντος μὲν ἐν μέσῳ ἐξ ἀγορηῆς φιλοτιμιῶν ὁλως φροῦδων καὶ περιττῶν, προστριβητοῦ δὲ δυσφημίας κατὰ παντὸς τοῦ Ἑθνους καὶ ἰδίως κατὰ τοῦ Ὀρθοδόξου Κλήρου. — Προσέθηκε δὲ ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐγένετο πρὸς ἐδραίωσιν δικαιωμάτων τοῦ Ἀγιωτάτου αὐτῆς Πατριρχικοῦ Θρόνου, ἅτινα διεφιλονεικοῦντο μέχρι τοῦδε ἀναμέσον αὐτοῦ καὶ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τῶν Συναϊτῶν Πατέρων, καὶ ἐτέθη ἤδη ὅριον ἀπαλλάττον τὸν Ἀγιώτατον αὐτῆς θρόνον τούντεῦθεν συγκρούσεως μετὰ τῆς ῥηθείσης Κοινότητος καὶ

τέλος ὅτι ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, προχωρήσασα εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην δὲν ἔπραξε καινοφανές τι, ἀλλὰ προέβη κατ' ἔχονος παρὰδειγμάτων προηγηθέντων· ὅτι ὁσάκις ἀνεφύη ἕρις μεταξὺ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Κοινοῦ-τητος τῶν Συναϊτῶν, ἡ Μεγ. τοῦ Χρ. Ἐκκλησία ἔλυσε πάντοτε τὸ ζήτημα τῆς διαφορᾶς, ὡς ἀπὸ τῶν Κωδίκων καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν παρῤῥησιασθέντων Γραμμάτων ἀπεδείχθη· ὅτι ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν πάντα ἐγένοντο ἐν εὐθύτητι καὶ τάξει, ἄνευ οὐδεμιᾶς διαστροφῆς ἢ ἀλλοιώσεως, καὶ τέλος ὅτι ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἀπάντων τῶν συναδελφῶν ἀξιούσι τὴν αὐτοῦ Μακαριότητα ἵνα ὠριμότερον σκεφθεῖσα καταπραῦνη ἐκυτὴν διὰ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἡ Μεγ. Ἐκκλησία πολλὴν ἐποίησατο μερίμναν ὅπως ἐξαγάγῃ τὴν Μακαριότητά του ἀπὸ τῆς ἀκανθώδους ταύτης περιπλοκῆς ὅσον ἔνεστι φιλαδέλφως καὶ μετὰ συντηρήσεως τῆς Πατριαρχικῆς αὐτῆς ἀξιοπρεπείας. Οὕτω δὲ ἀπορρίψασα πᾶσαν ἀλλοτριαν ὑποβολὴν ἐγκολπωθῇ τὸ ἄχολον καὶ ἐπιεικὲς τοῦ Ἀποστολικοῦ χαρακτῆρος καὶ εὐδοκίασα ἐκτελέσῃ τὴν χειροτονίαν τοῦ κανονικῶς ἅμα δὲ καὶ πολιτικῶς ἀναγνωρισθέντος ὑποψηφίου διαδόχου τοῦ Ὄρους Σινᾶ, μὴ ἀνεχθεῖσα ἵνα ἡ χειροτονία αὕτη γένηται ἄλλοθεν, μὴδὲ ἐνδῶσῃ ποσῶς εἰς τὴν ἀνυπόστατον ιδέαν, ὅτι δῆθεν ἡ τοιαύτη χειροτονία, ἥτις, ἐν περιπτώσει θετικῆς ἀποποιήσεως τῆς Μακαριότητός του, ἀνάγκη πᾶσα ἵνα τελεσθῇ μέχρι τῆς Τετάρτης ὅτε ἐορτάζεται ἡ μνήμη τῆς πολυούχου τοῦ Σινᾶ Ἀγίας Αἰκατερίνης, παρὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἔχει τι ἀντίθετον ὡς πρὸς τὸν περὶ Ἐνοριῶν Κανόνα, καθόσον οὐδὲ τὸ ἀρχαῖον τοῦτο Προσκύνημα τοῦ Σινᾶ ὑπάρχει ὅλως Ἐνορία τοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων· ἀλλὰ κατάστημα γεραρὸν, πεπρωτισμένον ἀνέκαθεν προνομίῳ Βασιλικῶς καὶ Ἐκκλησιαστικῶς, ὅλως ἀδούλωτον καὶ ἀκαταπάτητον, ὡς καὶ ἀπὸ τῶν παρουσιασθέντων διχφύρων ἐγγράφων ἀπεδείχθη καὶ ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης γινώσκει καλῶς καὶ ἀδιστακτως (ἐγγρ. 21 Νοεμβρίου 1859.)

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς Ἀδελφότητος ἀνέφεραν ἐξαιτούμενοι ὅπως ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία νεύσῃ νὰ χειροτονήσῃ τὸν Ἐκλεκτὸν αὐτῶν, ἀρνηθέντος τοῦ Μακαριω-

τάτου νά ἐκτελέσῃ τὴν χειροτονίαν καὶ τοὶ προσκληθεῖς ἀπαγγελματικῶς. (Ἐγγρ. τῆς 23 96ρίου 1859).

Ἐξ ἄλλου, ὁ Μακαριώτατος κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπαντῶν εἰς τὴν τελευταίαν τῆς Παναγιότητος Του Ἐπιστολὴν ἐκφράζει τὴν λύπην του διότι ἡ Παναγιότης Του μετὰ τῆς περὶ αὐτὴν ἱερᾶς Συνόδου ἀρεπίσχετον ἔσχεν ἀπόφασιν τοῦ ἀδικῆσαι τὸν Πατριαρχικὸν Αὐτοῦ Θρόνον, καὶ ὅτι ἐν τῷ κρητηρίῳ τῆς συνειδήσεως ἑαυτῆς οὐδένα ἔχει ἔλεγχον· ὅτι χειροτονοῦσα Ἀρχιεπίσκοπον, ἀθετεῖ τὸν Ἀποστολικὸν Κανόνα τὸν τὰς παρ' Ἑνορίας χειροτονίας ἀπαγορεύοντα· διὰ ταῦτα ἀπονίπτων τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὅτι εὐσυνειδότως ὑπερασπίσθη τὰ δίκαια τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου καὶ τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου, ἀλλοτρίων ἀμαρτημάτων κοινωνὸς οὐ γίνεται. (Ἐγγρ. 24 Νοεμβρίου 1859).

Αὐθημερὸν ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης ἀπάντησεν, ὅτι ἂν δὲν προβῇ εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ ὑποφαινομένου, τοῦ καὶ πολιτικῶς ἤδη ἀνεγνωρισμένου, θὰ προβῇ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως ταύτης, ἄνευ τῆς ἐλάχιστης τύψεως τοῦ συνειδότος τῆς, ἐπὶ ἀθετήσῃ δὴθεν τοῦ παρ' Ἑνορίας ἀποστολικοῦ Κανόνος, καθόσον γνωρίζει καλῶς ὅτι τὸ ἱερὸν Μοναστήριον τοῦ Θεοβαδίστου Ὄρους Σινᾶ ὑπάρχει ἀνεξάρτητον, ἀδούλωτον, ἀκαταπάτητον καὶ παρτελεύθερον, καθ' ἅπερ ἔχει ἐπίσημα ἔγγραφα, καὶ οὐχὶ ἑνορία τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῶν ἱεροσολύμων· ἐάν δὲ αἱ κατὰ καιροὺς γινόμεναι παρὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας χειροτονίαι τοσοῦτων προκατόχων αὐτῆς, ἔτι δὲ καὶ Πατριαρχῶν τῶν ἄλλων θρόνων, ἐλογίσθησαν ὡς ἀθέτησις τοῦ διαληφθέντος κανόνος, δύναται τότε νά λογισθῇ οὕτω καὶ ἡ προκειμένη χειροτονία, μολονότι ὑπάρχει τὸ ἐναντίον, ὡς ἐκ πολλῶν παραδειγμάτων ἀποδεικνύεται.

Ὅλα ταῦτα δὲν ἡδυνήθησαν νά πείσωσι τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα περὶ τῆς ὀρθότητος καὶ τοῦ νομίμου τῶν ἀποφάσεων τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας· προέβη ὅθεν αὕτη εἰς τὴν κανονικὴν χειροτονίαν τοῦ ὑποφαινομένου, καὶ ἀνεκoinώθη τὸ γεγονός παρὰ τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος εἰς τοὺς Πατέρας, πρὸς οὓς, ἐκτὸς τῶν εὐλογιῶν καὶ νουθεσιῶν, γίνεται καὶ ἡ προτροπὴ νά προθυ-

μπούουνται οὐχ ἥττον πάντες καὶ καταβάλλωσιν αἰετοτε ζῆλον ἐνθερμον ὅπως διατηρῶνται τὰ προνόμια τοῦ ἱεροῦ Καταστήματος ἀνεπηρέαστα καὶ ἀνώτερα οἰκσθήποτε ἐπεμβάσεως, ἔχοντες ὁμόνοιαν . . . καὶ συντελοῦντες δημοθυμαδὸν εἰς τὴν πρόοδον καὶ εὐκλειαν τῆς Ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας Μονῆς, καὶ ~~καὶ~~ τὰ συμφέροντα ἑλπίζει καλῶς καὶ εὐχεταὶ ἐγκαρδίως ὅπως βελτιωθῶσι καὶ προοδεύσωσιν ἐπὶ τοῦ ἐπαξίως ἀνθάντος ἤδη τὸν Θρόνον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς φρονίμου, ἱκανοῦ καὶ ἐνθέρμου ζηλωτοῦ τῆς μετανοίας αὐτοῦ. (Ἑγγρ. 26 Νοεμβρίου. 1859).

Οἱ Πτερές λαβόντες τὴν Ἐπιστολὴν ταύτην ἐγνωστοποίησαν τὸ περιεχόμενόν της πρὸς πάντας, καὶ ἰδίως πρὸς τὸν ὑποφαινόμενον, οὗ αἱ πληγαὶ, αἱ ἐπενεχθεῖσαι ὑπὸ τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων καὶ ἀνυποστάτων κατηγοριῶν της, ἐβαλσαμώθησαν διὰ τῶν εὐθυδίκων ἀποφάσεων τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πρὸς θρίαμβον τῆς δικαιοσύνης.

§. 2.

Ἐβαλσαμώθησαν μὲν αἱ πληγαὶ πρὸς καιρὸν ἀλλὰ νέαι καίριαι ἐπηνέχθησαν· διότι ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης, ἡ οὐδέποτε ἀναγνώρισα τὴν χειροτονίαν μου ὡς καὶ τῆς ἐκλογῆς μου τὸ ἀποτέλεσμα, ἐφάνη μὲν ὑποχωρήσασα πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τῆς χειροτονίας μου, ἀλλὰ μὲ τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ ἀποτελεσματικώτερον καὶ νὰ ἐπιτεθῇ ἐκ τοῦ συστάδην δι' ἄλλης ὁδοῦ ὁμαλωτέρας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, δὲν ἔπυσε νὰ ὑποσκάπτῃ τὰ θεμέλια τοῦ εὐχαλοῦς τούτου Καθιδρύματος, νὰ ἐνεργῇ τὰ χρειώδη πρὸς διέγερσιν τινων ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, πρὸς οὗς μυρίας ὅσας ἔδιδεν ὑποσχέσεις καὶ ἐπροσπάθει νὰ πείσῃ αὐτοὺς ὅπως πιστεύσωσι τὰς κατ' ἐμοῦ μὴ ἀληθεῖς διαδόσεις περὶ τῆς κακῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ Μοναστηρίου καὶ ὅσας ἄλλας ἀνυπάρχτους κατηγορίας ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ Ἀοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου μοι προσῆπτε μετὰ πεισματώδους ἐπιμονῆς.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1860 μέχρι τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1865 πολλά μὲν ἐπληροφορήθην περὶ τῶν κατ' ἐμοῦ ἐνεργειῶν τῆς Αὐτοῦ Μκαριότητος· ὀλίγα ὅμως ἔπραξ ὅπως θέσω ἐκ ποδῶν τὰς ἀντιπράξεις ταύτας, διότι εἶχον ἀφ' ἐνὸς πλήρη πεποίθησιν εἰς τὴν εὐθυκρίειαν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἔβλεπον τὴν ἀποτυχίαν τῶν προσπαθειῶν Του εἰς τὴν ἄδολον καὶ μετὰ ζήλου τοῦ καθήκοντός μου ἐκπλήρωσιν.

Δυστυχῶς ὅμως, κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου εἰς Κωνσταντινουπόλιν δι' ὑποθέσεις σπουδαίας τοῦ Μοναστηρίου κατάρθωσε νὰ διεγείρῃ κατ' ἐμοῦ ὀλίγους ἐκ τῶν Πατέρων. — Ὅτε δὲ περὶ τὸν 9ῶν τοῦ 1865 κατήλθον εἰς Αἴγυπτον καὶ ἀνῆλθον εἰς τὸ Μοναστήριον, ἐγένοντο κατ' ἐμοῦ ἐπιδείξεις τινες ἀντιπειθαρχικαὶ παρά τινων, ὡς πρόφασιν λαβόντων τὴν τῶν λογαριασμῶν θεώρησιν. — Εὐτυχῶς ἡ σπαραξικάρδιος ἐκείνη σκηνὴ διελύθη αἰσίως διὰ τῆς ἀπὸ κοινοῦ ἐπεξεργασίας τῶν λογαριασμῶν καὶ τῆς ἐξοφλήσεως πάσης δοσοληψίας, ὡς ἐξ ἐπισήμων ἐγγράφων κατωτέρω ἀποδειχθήσεται.

Ἡ ἱερὰ Ἀδελφότης πεισθεῖσα ἐκ τῆς λογοδοσίας ταύτης καὶ τῶν δοθεισῶν ἐξηγήσεων καὶ πληροφοριῶν ὅτι ὅσα κατ' ἐμοῦ ἐλέχθησαν ἦσαν αὐτόχρημα συκοφανταί καὶ ῥαδιουργαὶ σκοποῦσαι τὴν ἀνατροπὴν τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ τοῦτῳ σκηνώματι καθεστώτων, ἀπέκρουσε καὶ αὐτὴς πᾶσαν ἐξωτερικὴν πλαγίαν ἐπέμβασιν, καὶ ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς διέψευσε διὰ τῆς ἐφημερίδος ἡ «Ἀμάλθεια» (φύλλ. 1406 τῆς 28 Ἰαν. 1866) ὅσα ὁ τύπος κατ' ὑποβολὴν εἶχε δημοσιεύσει κατ' ἐμοῦ καὶ τῆς ἐν Μοναστηρίῳ Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων, εἰποῦσα ὅτι τὰ δημοσιευθέντα ταῦτα ἦσαν συκοφανταί, καὶ ὅτι ὡς ἀνέκαθεν καὶ ἤδη διατελεῖ ἐν πληρεστάτῃ ἁρμονίᾳ μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῆς, διότι τὸ μόνον μέλημά του εἶναι ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ προαγωγὴ τῆς ἥς προῖταται Μορφῆς, ὡς πάντοτε ἡλίου φαινότατον διετρανώθη, ἀφ' ἑτέρου ἐξέφρασεν ἐγγράφως τὴν εὐχρηστίαν τῆς διὰ τὰ ληφθέντα μέτρα κατὰ τινων ταρξικῶν πρωταιτίων τοῦ λαβόντος χώραν κατὰ τὸν Δεκέμβριον πραξικοπήματος, ἀπομακρυνθέντων διοικητικῶς πρὸς καιρὸν. (Ἐγγρ. 24 Φεβρ. 1866). —

Ἐν τέλει μοὶ ἐχορήγησε γενικὴν πληρεξουσιότητα πρὸς διεξ-

γωγὴν τῆς ὑποθέσεως περὶ τῶν ἐν Δακίᾳ ἱερῶν κτήσεων. (Ἐγγρ. 9 Ἀπρ. 1866).

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο δὲν νῦχαρίστησε βεβαίως τὴν Αὐτοῦ Μακχιότητα, διότι μόλις ἀπεμακρύνθη ἐκ τοῦ Μοναστηρίου μεταβάς εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅπου ἡ παρουσία μου ἦτον ἀναγκαία, καὶ ἀμέσως, προστατεύσασα τοὺς ταραξίας τούτους συνετέλεσεν ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ ἴδια, ἐφωδίσεν αὐτοὺς μὲ συστατικὰς ἐπιστολάς πρὸς τοὺς Πατέρας τῆς Συνάξεως καὶ, εἰς τὴν διοίκησιν τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων ἀναμιχθεὶς, προέβη μέχρι τῆς κατακρίσεως τῶν πράξεων καὶ τῆς διαγωγῆς μου εἰς τοὺς ὑφισταμένους.

Ἡ ἀπλὴ ἀνάγνωσις τοῦ ἀπὸ 6 Ἰουνίου 1866 ἐγγράφου Του πρὸς τὸν Ὀσιώτατον Πρωτοσύγγelon καὶ Δικαῖον τῆς ἐν Ζουβανίᾳ ἱερᾶς Σιναΐτικῆς Ἀδελφότητος πείθει ἕλαστον περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ γράψαντος αὐτὴν καὶ περὶ τοῦ προκαλεσθέντος ἀποτελέσματος.

Τὸ ὅλον τῆς ἐπιστολῆς ταύτης εἶναι διεγερτικόν· αἱ ἐξῆς ὁμῶς περικοπαὶ πρέπει νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν τοῦ ἀμερολήπτου κριτηρίου Ὑμῶν. « Ὁ εἰς, αὐτοῦ, κλονισμὸς διαδέχεται τὸν ἄλλον, » καὶ μόλις παρέρχεται ὁ ἐνσκήψας σάλος, καὶ ἐπαναπίπτει βιαίω- » τερον ἄλλος· ἀνέκαθεν ἀταξία καὶ ἀναρχία, διχόνοια καὶ αὐθαι- » ρεσία ἵνα μὴ καὶ ἄλλων κακῶν σμῆνος εἴπωμεν, ἐχαρακτήρισε » τὸ ἱερὸν τοῦτο Κατάστημα. Ὅτε ἡ πρώτη ἐξῆλθε φωνὴ τῶν » ἐφετεινῶν τούτων σκανδάλων καὶ τῶν ταραχῶν, ἡμεῖς δὲν ἐλεί- » ψαμεν ἵνα πάραυτα γράψωμεν τῷ . . . Ἀρχιεπισκόπῳ καὶ συμ- » βουλευσώμεν. . . — Οἱ καιροὶ τῆς βίας καὶ τῆς ἐκδικήσεως, » τῷ ἐλέγομεν, παρῆλθον. . . νῦν δὲ διὰ τῆς πραότητος, τῆς » ἀνεξικακίας ἐν γένει τοῦ καλοῦ τρόπου καὶ τῆς καλῆς συμπερι- » φορᾶς κατορθοῦνται τὰ πάντα. Ἀλλ' εἰς μάτην ἡ ἱερότης του » ἀπαντήσασα ἡμῖν, ἔφερε τὸν χρυσοῦν αἰῶνα, λέγουσα ὅτι τὰ » διαθρυλληθέντα ἦσαν ὅλως ἀνυπόστατα, ὥσανεὶ ἡμεῖς εὐρισκό- » μεθα εἰς τοὺς ἀντίποδας . . . πλὴν οὐ πολὺς παρῆλθε καιρὸς, » καὶ ὁ κόσμος ὅλος περιεκρότησε τὰ τῶν Σιναϊτῶν. Ὁ δὲ τύπος, » ὑψώσας φωνήν, διαθροεῖ ἤδη καὶ συνταράσσει Ἀνατολὴν καὶ » Δύσιν. »

Τὴν ἐπέμβασιν ταύτην μαθὼν, δὲν ἠδυνάμην νὰ συγχωρήσω, ἰδίως δὲ διότι ἐνῷ μόλις εἶχον κατευνασθῇ τὰ πάθη καὶ εἰ-

χεν ἐπανεέλθει ἡ τάξις, ἀπομακρυνθέντων τῶν ταραξιῶν, αἴφνης καὶ ἀπροκαλύπτως ἀνεφάνη προστάτης αὐτῶν ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης, καὶ μὲ ἐπιστολὴν Του πρὸς τοὺς ὑφισταμένους ἐξαπέστειλεν αὐτοὺς εἰς Μοναστήριον, οὗ τὴν ἀνεξάρτητον διοίκησιν ἐγὼ ἐσχῶ, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀμέσως ἐνδιαφερόμενος καὶ εὐθυνόμενος εἰς τὴν κοινὴν γνώμην καὶ ἀπέναντι τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν τάξιν καὶ ἡσυχίαν τῶν ἐν αὐτῷ διατελούντων. Ἐσπευσα ὅθεν νὰ γράψω κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1866 ἐπιστολὴν παρκακλητικὴν, ὅπως ἀπέχη ἐνεργειῶν τοιούτων δυναμένων νὰ γενήσῃσι νέα σκάνδαλα. Ἐλεγον ἐν αὐτῇ ὅτι: ὥς μόνον ἀποτέλεσμα ἤθελον ἔχει τὰ γράμματά Του ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Σύναξιν καὶ πρὸς τὴν Κοινότητα τοῦ Κατρου τὴν ἀναζωπύρωσιν τῶν ταραχῶν ἐκείνων ἐντελῶς ἤδη κατευρασθεῖσων, ἐνῶ ἡ προσκλήσει Αὐτῆς ἐπέμβασις τῶν Κοινοτήτων ἤθελε θέσει ἀρχὴν, ἣν οὐδόλως πέποιθα ὅτι ἀποδέχεται ἡ Μακαριότης Του. — Δὲν μοι ἔμεινε λοιπὸν νὰ ἐξηγήσω ἄλλως τὴν ἀποστολὴν τῶν γραμμάτων τούτων, παρὰ νὰ ὑποθέσω ὅτι ἡ Μακαριότης Του τείνει εἰς τὸ νὰ ἀναξέσῃ πληγὰς ἐπουλωθείσας ἤδη . . . . .

Καὶ τῷ ὄντι τὸ σημεῖον τῆς ἀπειθείας ἐδόθη!

Οἱ ταραξίαι ἤλθον εἰς τὰς προτέρας αὐτῶν θέσεις. Ὅποιαν ἄρα εἶχον ἐντολήν; Πρὸς τί ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐπάνοδόν των; πρὸς τί νὰ γράψῃ εἰς ὑφισταμένους περὶ τῶν ἐνεργειῶν Του αὐτῶν, κατακρίνων τὸν Προϊστάμενον; Ἡ ἀπάντησις εὐρίσκεται εἰς τὸ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1866 ἔγγραφον Πατέρων τινῶν πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, γραφὲν ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν παρὰ τῆς Μακαριότητός του προστατευθέντων.

Διὰ τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ διώκονται σκοποὶ τρεῖς: 1ον ἡ βεβαιώσις καὶ παρ' αὐτῶν τῶν Πατέρων ὅτι τὸ Ὄρος Σινᾶ ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἱεροσολυμικοῦ Θρόνου. — 2ον ἡ προσβολὴ τῆς ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας μου. — 3ον ἡ δι' οἰουδήποτε τρόπου παῦσις καὶ ἀπομάκρυνσις μου ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Συνέταξαν ὅθεν τὸ κατηγορητήριον τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αἰτιάσεων ἃς ἀνέκαθεν καὶ πρὸ τῆς χειροτονίας μου ἡ Α. Μακαριότης εἶχε διατυπώσει, καὶ ἀνακεφαλαιώσαντες ὅσα ἡ Μακαριότης

της Του ὑπεστήριξε τότε περὶ τῶν προνομίων τοῦ Μοναστηρίου καὶ τῆς ὑποτιθεμένης δικαιοδοσίας Του, συμπεραίνουν ὡς ἐξῆς:

1ον Ὅτι ἐπειδὴ οἱ Ἀρχιεπίσκοποι χειροτονοῦνται παρὰ τοῦ Ἱεροσολύμων δι' αὐτὸ ὑπόκεινται καὶ εἰς αὐτόν.

2ον Ὅτι οἱ Πατέρες ἐποιοῦν πάντοτε εἰς τοιαύτας ἐκλογὰς μετὰ τοῦ ὑποψηφίου τῶν ὅρους, οἵτινες ἐλάβανον ἰσχὺν νόμου μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν παρὰ τοῦ Ἱεροσολύμων.

3ον Ὅτι κατὰ τοὺς ὅρους τούτους ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει τὴν τιμὴν νὰ προκάθηται μόνον ἐν τῇ Συνάξει καὶ δὲν δύναται νὰ πράξῃ τι ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Συνάξεως.

4ον Ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑποχρεοῦται νὰ μένῃ διαρκῶς ἐντὸς τοῦ Μοναστηρίου, ἐγὼ δὲ παρεβίβασα τὸν ὅρον τοῦτον.

5ον Ὅτι κατὰ τοὺς ὅρους μετὰ τοῦ ὑποψηφίου καὶ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων, ἃν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἤθελε παραβῇ αὐτοὺς ἀνακρίνεται ὑπὸ τῆς Συνάξεως· καὶ εἰ μὲν παύσει, ἔχει καλῶς— εἰ δὲ ἐναντιοῦται, τὸν ἐγκαλεῖ ἡ Σύναξις εἰς τὸν Ἱεροσολύμων διὰ νὰ διορθῶνται παρ' αὐτοῦ πνευματικῶς, ἢ νὰ παιδεύηται κανονικῶς, διότι εἰς αὐτὴν ὑπόκειται.

6ον Ὅτι ἐγενόμην Σινάου μετὰ τὸν πασίδηλον καὶ πασίγνωστον τρόπον.

7ον Ὅτι κατεδίωξα γνησίους ἀδελφούς, συνεγνωθῆς λαθραίως μετὰ τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἐξορίαν τῶν καλλιτέρων Ἀρχιμκνδριτῶν καὶ Πρωτοσυγγέλλων.

8ον Ὅτι ἐδαπάνησα αὐθαιρέτως εἰς σκοποὺς ἰδιοτελεῖς ἑτοιμὰ χρήματα τοῦ σκευοφυλακίου, ἐσφετερίσθην ἄλλα καὶ ἐπέθηκα χεῖρα καὶ εἰς τὰ Ἱερά ἄμφια καὶ κειμήλια κτλ.

Διὰ ταῦτα ἐδήλωσαν εἰς τὴν ἀνωτέραν Ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν ὅτι μὲ ἀποκηρύττουσι καὶ δὲν μὲ ἀναγνωρίζουσι τοῦ λοιποῦ ὡς Ἠγούμενον καὶ Ἀρχιεπίσκοπον αὐτῶν. Μὲ ἐνάγουσι δὲ ἐνώπιον τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας, ὡς ἀνωτάτου πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὅπως δώσω λόγον διὰ τὰς παραβάσεις μου ταύτας καὶ ὅσας ἄλλας εἰσιν ἑτοιμοὶ ν' ἀναπτύξωσιν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι. (Ἐγγρ. 1ης Ἰουλίου 1866.)

Ἐν ἀρμολίῳ τόπῳ θέλω ἐκθέσει τὰ καθέκαστα πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ σαθοῦ τῶν ἀξιώσεων καὶ τῶν κατηγοριῶν τῶν περιεχομέ-

νων εἰς τὸ ἔγγραφον τοῦτο. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκοῦμαι ν' ἀναφέρω ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ πλέον ὁ ἐλάχιστος δισταγμὸς περὶ τοῦ συντάκτου τοῦ κατηγορητηρίου τούτου. Ὅτι ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς Μακαριότητός Του τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐγγράφη οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, τοῦτο δὲ ἐξάγεται ἀνενδοιάστως ἐκ τῶν ἐκτεθέντων, καὶ διότι ἄμεσον ἔχει συμφέρον εἰς τὴν καθιέρωσιν τῆς ἀρχῆς ἣν οἱ ὑπογράψαντες αὐτὸ σήμερον ὑποστηρίζουσι, καὶ ἰδίως διότι ἡ Μακαριότης Του μόνος ἐνδιαφέρεται ὅπως προσβληθῶσιν αἱ πράξεις τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, δι' ὧν διεγράφησαν μὲν τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας τῆς Α. Μακαριότητος, ἡ ἐκλογή μου δὲ ἀνεγνωρίσθη νόμιμος καὶ ἐγένετο ἡ χειροτονία μου παρὰ τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος. Ἡ Μακαριότης Του ἄρα εἶναι ὁ ἄμεσος κατήγορός μου, οἱ δὲ ὑπογράψαντες τὴν κατηγορίαν ταύτην εἰσὶν ὄργανα ἀθῶα καὶ ἄκακα, πλανηθέντα ὑπὸ ἀδιαλείπτων καὶ ἐντέχνων ἐνεργειῶν καὶ δελεασθέντα ἐκ τῶν ὑποσχέσεων ὧν γίνεται αἰείποτε χρῆσις παρὰ τῶν θελόντων νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ ποίμνιον οὐχὶ διὰ τῆς θύρας, καὶ τῶν προσερχομένων βαλεῖν οὐχὶ εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν. (ἐκφρασις ἀοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντινου. Ἐπιστολὴ τῆς 20 Αὐγούστου 1859 πρὸς τὴν ἐν Ζουβανίᾳ Σύναξιν).

Καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι μὲ θέλησιν ἐλευθέρων οἱ Πατέρες κατὰ τὴν 1ην Ἰουλίου ἔγραψαν τὸ κατηγορητήριον τοῦτο, διότι οἱ αὐτοὶ ἄλλοτε ἰσχυρίσθησαν καὶ ἐβεβαίωσαν ὅτι οὐδεμίαν ἔχει δικαιοδοσίαν ὁ Ἱεροσολύμων ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, οὐδὲ δικαίωμα νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ Μοναστηρίου. — Ὅτι ἡ ἐκλογή μου ἦτο νόμιμος, καὶ οἱ ἴδιοι ἀπήτησαν ὅπως γένῃ ἡ χειροτονία παρὰ τῆς Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. — ὅτι οὐδεμία κατάχρησις ἔλαβε χώραν, καὶ θεωρηθέντων τῶν λογαριασμῶν τὰ πάντα ἐξωφλήθησαν. — ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διαμένω καὶ ἐκτὸς τοῦ Μοναστηρίου. — ὅτι τὰ δημοσιευθέντα διὰ τῶν Ἐφημερίδων περὶ ἀνωμαλιῶν καὶ κακῆς διοικήσεως ἐν τῷ Μοναστηρίῳ ἦσαν συκοφανταί. — καὶ τέλος ὅτι καλῶς ἀπεμακρύνθησαν οἱ τρεῖς Καλόγηροι, διότι ἦσαν ταραξίαι, καὶ ἐξέφρασαν οἱ ἴδιοι Πατέρες τῆς Ἀδελφότητος ἐγγράφως πρὸς ἐμὲ τὴν εὐχρίστησιν αὐτῶν.

Ἄν λοιπὸν καλῶς ἔπραξα κατὰ τὸν Ἀπρίλιον καὶ τότε τὸ μόνον μέλημά μου ἦτον ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ προαγωγὴ τῆς ἡς προτάσσεται *Μορφῆς*, πῶς οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι κατὰ τὸν *Ἰούλιον* εὐρίσκουσιν ὅτι τὰ πάντα κακῶς, ἔχουσι καὶ με ἀποκηρύττουσιν; Ἡ λύσις εἶναι πρόχειρος: Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον ἡ Αὐτοῦ Μακκαριότης δὲν εἶχε μεταξὺ τῶν Πατέρων ὄργανα. Ἐπροσπάθησεν ὁμῶς καὶ εὗρεν αὐτὰ κατὰ τὸν Ἰούλιον — Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον δὲν ἐτόλμα νὰ ἐνεργήσῃ ἀπροκαλύπτως, διότι εὐρισκόμενῃ παρῶν — Κατὰ τὸν Ἰούλιον ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου, ἀποτανθεὶς εἰς τοὺς ὑφισταμένους καὶ προστατεύσας τοὺς ταραξίας, ἔφερε πρὸς καιρὸν τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα.

Προσοχῆς ἄξιον εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς: τὸ κατηγορητήριον τοῦτο ἔγγραφον διὰ τῆς Αὐτοῦ Μακκαριότητος, διεβιβάσθη εἰς τὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα δι' ἐπιστολῆς ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1866, ἐνῶ οὐδέποτε ἄλλοτε τὴν μεσολάβησίν του ἐπεκαλέσθησαν οἱ Πατέρες τῆς Ἀδελφότητος, οὐδὲ ὥφειλον νὰ τὴν ἐπικαλεσθῶσιν, ἀλλ' ἀμέσως τὰ ἔγγραφα διεβιβάζοντο εἰς τὰ Πατριαρχεῖα. Μακρὰν δὲ τοῦ νὰ ἐκθέτῃ ἡ Μακκαριότης τοῦ τὰ πράγματα ἀμερολήπτως καὶ ἀπαθῶς, ἐπαναλαμβάνει τὰς αὐτὰς σχεδὸν φράσεις, τὰς ὁποίας εὐρίσκει τις εἰς τὸ ἀπὸ 14 Ἰουλίου ἔγγραφόν Του πρὸς τὸν Ὁσιώτατον Δικαῖον — Μέμφεται τὴν διαγωγὴν μου, με θεωρεῖ αἷτιον τῶν σκανδάλων, με κατηγορεῖ διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν Καλογήρων, λέγει ῥητῶς: «*ἐν ἐνὶ λόγῳ οὐδενὸς ἀπελείπετο μέσον ἵνα ἐπὶ μᾶλλον ἀναφλέξῃ τὴν ἔριν καὶ διακινδυνεύσῃ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Ἱεροῦ ἐκείνου σκηνώματος*» — Πραπονεῖται διὰ τὴν ἀποσολὴν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Γερμανοῦ εἰς Κάϊρον, λαλήσαντος δὴθεν κατ' αὐτοῦ (*)

(*) Τῶντι ἡ εἰς Κάϊρον ἀποστολὴ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου κατεθορύβησε τὴν Αὐτοῦ Μακκαριότητα, διότι ἡ Σύναξις τῶν Πατέρων φωτισθεῖσα ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὁρθῆς τῶν πραγμάτων παραστάσεως καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς δι' αὐτοῦ κομισθείσης εἰς τοὺς Πατέρας ἐπιστολῆς μου, οὐχὶ μόνον μοὶ ἐξέφρασαν διὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἰουλίου 1866 πρὸς ἐμὲ ἐπιστολῆς των τὴν εὐχαρίστησιν αὐτῶν διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐγνωμοσύνην αὐτῶν περὶ τῆς πατρικῆς διαθέσεώς μου ὑπὲρ τῆς ὁλομελείας τῶν ἀδελφῶν, καὶ καθιέταυσέ με ἵνα ταχέως εὐρεθῶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. — Διὰ δὲ πράξεώς των ἀπὸ 19 Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐξέφρασαν τὰς εὐχὰς των περὶ τῆς συγχωρήσεως τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος τῶν διαταραξάντων τὴν ἡσυχίαν τῶν Πατέρων ἀφοῦ

ὁμολογεί ὅτι ἦλθεν εἰς ἀμέσους σχέσεις μετὰ τῶν ὑφισταμένων περὶ τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων τοῦ Μοναστηρίου. — Προτρέπει τὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰς Κᾶϊρον μετάβασίν μου ὅπως μὴ μὲ κακώσωσιν οἱ τὰ μέγεα κατ' ἐμοῦ πνεότες Πατέρες, καὶ τέλος παρκαλεῖ τὴν Παναγιότητά Του διὰ τῆς παρεμβάσεώς Του νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν σκανδαλώδη ταύτην διαφορὰν. (Ἔγγρ. 11 Αὐγούστου 1866).

Ἐγραψε καὶ εἰς ἐμὲ ταυτοχρόνως ἐπιστολὴν, δι' ἧς μὲ κακίζει διότι διὰ τῆς ἀπὸ ὧν Ἰουλίου ἐπιστολῆς μου τὸν φοβερίζω δὴθεν, ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ παρεμβῇ διαλλακτικῶς, ἐντὸς τοῦ δικαιώματος τοῦ Πατριαρχικοῦ Αὐτοῦ Θρόνου, εἰς τὴν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου διχασπράσσουσιν τὴν Συναϊτικὴν Ἀδελφότητα καὶ ἐμὲ σπουδαίαν διαφορὰν. — Μὲ προτρέπει νὰ παύσω τὸ ἀπὸ μέρους μου νὰ ἐπιτείνω τὰ σκάνδαλα καὶ ἰδίως μὲ ἀναγκάζει ὅπως ἀναβάλω τὰ εἰς Κᾶϊρον ταξείδιόν μου διότι δὲν ὀ' ἀποβῇ εἰς καλὸν μου. (Ἐπιστολ. 11 Αὐγούστου 1866).

Διατί ἡ Αὐτοῦ Μκαριότης, ἡ κατ' ἐμοῦ ἐξακολουθητικῶς τοσούτας πικρὰς κατηγορίας ἐκτοξεύσασα, εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν ἔδειξεν ὅτι τόσον πολὺ ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς ὑπολήψεώς μου; Ἡ ἀπάντησις εἶναι πρόχειρος.

Ἐκ τῶν χρονολογιῶν τῶν ἐγγράφων τούτων φαίνεται ὅτι μὲ προέτρπε νὰ μένω εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπως μὴ φθάσω ἐγκαίρως εἰς Κᾶϊρον καὶ παρεμποδίσω τὰ σχέδιά Του. — Ὅτε ἔγραψε τὴν πρὸς ἐμὲ Ἐπιστολὴν τῆς 11 Αὐγούστου, ἐνῆργει μὲν περὶ τῆς παύσεώς μου, δὲν εἶχεν ὅμως ἀκόμη περαιωθεῖ ἡ ἐργασία, καὶ συνηχθεῖ καὶ καταρτισθεῖ ἡ πρᾶξις τῆς 24 Αὐγούστου. Ἐπρεπεν ὅθεν νὰ προλάβῃ πᾶν τὸ δυνάμενον ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ μέτρου τούτου. Ἐκ τῶν προτέρων ἐγνώριζεν ὅτι ἡ παρούσα μου ἡδύνατο νὰ διχασκεδάσῃ πάσας τὰς ῥαδιουργίας. Οὕτω καὶ

πρῶτον δώσωσιν οὗτοι ἔγγραφόν των ὑπόσχεσιν ἃι θέλουσι τοῦ λοιποῦ συμβιώσει ἐν εἰρήνῃ καὶ ἁρμονίᾳ, πειθόμενοι εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως.

Καὶ ἐπειδὴ ταῦτα πάντα ἀνέτρεπον τὰ σχέδια ὧν ἡ πραγματοποίησις ἤρχισε διὰ τῆς προγενεστέρως τῶν πράξεων τούτων κατ' ἐμοῦ ὁγωγῆς τῶν Πατέρων (τῆς 1ης Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους,) ἔπρεπε νὰ φέρῃ καὶ κατὰ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου τούτου κατηγορίαν εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν.

κατὰ τὸν 8ῶριον καὶ 9ῶριον τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἐνῶ εἶχε προ-
κχλέσει τὴν ἀπειθειαν τινων ἐκ τῶν Πατέρων, ἡ παρουσία μου τὰ
πάντα διεσκέδασε καὶ εἰς τὴν φωνήν μου καὶ τὰς πατρικὰς συμ-
βουλάς συνετρίβησαν αἱ προσπάθειαι τῶν ὀλίγων ῥηδιούργων τῶν
ἀποπλανηθέντων παρὰ τῆς Μακαριότητός Του.

Θέλων ὅθεν νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς ἀπουσίας μου, ἐκίνησε πάντα
λίθον ὅπως μὲ πτοήσῃ καὶ τοιουτοτρόπως παρεμποδίσῃ τὸ ταξεί-
διόν μου μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἔργου.

Τὸ κατόρθωμα τοῦτο ἐστεφανώθη διὰ τῆς ἀκύρου πράξεως τῆς
24 Αὐγούστου.

Ἡ πράξις αὕτη τῆς 24 Αὐγούστου 1866 ἐγνωστοποιήθη εἰς
τὴν Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ ἐπεκαλέσθησαν τὴν ἀρωγὴν
αὐτῆς διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ν' ἀπκλλάξῃ αὐτοὺς τοῦ Ἀρχιεπι-
σκόπου αὐτῶν. — Τὸ ἔγγραφον τοῦτο περιέχει ἀνακεφαλαιώσιν
τῶν κατηγοριῶν καὶ φέρει χροнологίαν 12 Ἰανουαρίου 1867.

Πρὸ αὐτοῦ ὅμως, τὴν 4 10ῆρ. 1866, ἱκανὰ ἐκ τῶν μελῶν τῆς
Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων δι' ἐκτενοῦς ἀναφορὰς πρὸς τὴν Μ. τοῦ
Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἀποδοκιμάζουσι καὶ τὴν παῦσιν καὶ τὰς τα-
ραχάς, στιγματίζουν τοὺς ταραξίαις, ἐκθέτουσι τοὺς καταναγκα-
σμοὺς καὶ τὴν πίεσιν ἣν ἐξασκοῦν ἐπὶ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος
οἱ ῥηδιουργήσαντες αὐτὴν καὶ προκαλέσαντες τὴν παράνομον ταύτην
πρᾶξιν, καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν προστασίαν τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλη-
σίας πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς τάξεως καὶ διατήρησιν τῶν καθεστώτων.

Τὴν πρᾶξιν ταύτην τῆς 24 Αὐγούστου ἔσπευσεν ν' ἀποδοκιμάσῃ
καὶ νὰ διαμαρτυρηθῇ ἐνώπιον τῶν Πατριαρχῶν κατὰ τῆς πρᾶ-
ξέως ταύτης τῶν προνομίων τοῦ Μοναστηρίου καὶ τῆς ἐξωτερι-
κῆς ἐπεμβάσεως εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἱερᾶς ταύτης Ἀδελφότητος
τῶν Πατέρων.

Ἐφ' ὅλων τῶν διατρεξάντων σκεφθεῖται ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφά-
σισεν ὅτι:

1ον Τὰ κατ' ἐμοῦ προβαλλόμενα τοσαύτης ἔχονται βαρύτητος,
καθαπτόμενα καιρίως τοῦ Ἀρχιερατικοῦ μου χρακτῆρος, ὥστε ἡ
Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία θεωρεῖ καθήκον αὐτῆς ἵνα διερευνήσῃ
καὶ ἐξακριβώσῃ ταῦτα, ἀπαραιτήτως ἀπαιτοῦσα παρὰ τῶν κατη-
γόρων τὴν προσαγωγὴν τῶν περὶ αὐτῶν ἀποδείξεων.

Βον ὅτι καὶ ἀληθεῖς ἂν ὑποτεθῶσιν αἱ κατηγορίαι αὗται, τὸ προβεβλημένον δικαίωμα τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων τοῦ παύειν ἄφ' ἐαυτῶν καὶ ἀνεκκλήτως τὸν ἴδιον αὐτῶν Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τοὺς Κανόνας δὲν ζηρίζεται, οὔτε παράδειγμα φέρει ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ, οὐδὲ παρ' οὐδενὸς νόμου ἀνγνωρίζεται τοὺς ἐνάγοντας καθίστασθαι συγχρόνως καὶ δικαστὰς καὶ ἐκτελεστάς.

Βον ὅτι τὸ παρὸν ζήτημα χρήζει διςσαφήσεως· διότι πλείστα ὑπεβλήθησαν παρ' ἐμοῦ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἀπολογίαι, προτιθεμένου ἐγγράφως καὶ ἐναργῶς ἀποδείξει τὸ ἀνυπόστατον τῶν κατηγοριῶν.

4ον ὅτι καὶ ἀναφορὰ ἐπεδόθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκ μέρους ἱκανῶν Συναϊτῶν Πατέρων οἵτινες ἐποδυρόμενοι τῇ παρούσῃ δεινῇ καταστάσει τῶν τῆς Μονῆς πραγμάτων αἰτιῶνται πικρῶς κατὰ τῶν στασιαζόντων κατ' ἐμοῦ καὶ ἐκ συστήματος τὴν ἀνατροπὴν τῶν καθεστώτων διωκόντων ὑπὸ ἰδιοτελείας, καὶ πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν των καταπιεζόντων τοὺς εὖ φρονοῦντας τῶν Πατέρων ὅπως παρσύρῃσι μεθ' ἐαυτῶν,

Καὶ τέλος ὅον ὅτι κατὰ συνέπειαν δὲν δύναται ἡ Μ. Ἐκκλησία εὐλόγως νὰ παραδεχθῇ τὴν αἴτησιν αὐτῶν ὡς φωνὴν ἀπάσης τῆς Συναϊτικῆς Ὀλομελείας, βλέπουσα καὶ ὑπογραφὰς δοκίμων μηδένα ἔχόντων λόγον ἐν τοῖς πράγμασι τῆς Μονῆς κατὰ τὰς Μοναστηριακὰς διατάξεις, ἀλλ' ἔπεται εὐλόγως ὅπως ὑπονοήσῃ καὶ αὐθαρεσίας καὶ ἀταξίας μεταξὺ τῆς Ἀδελφότητος διαπραττομένας.

Διὰ ταῦτα θεωρεῖ ἄκυρον τὴν πράξιν τῆς παύσεως—προσκαλεῖ αὐτοὺς ὅπως μνημονεύωσι τοῦ κανονικοῦ ὀνόματός μου ἐν ταῖς Ἱεραῖς τελεταῖς, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν δικτύπωσιν—διατάττει ὅπως ἐκλέξωσι 3 ἢ 4 ἐκ τῶν Πατέρων, οἵτινες ἐλθόντες καὶ παρσταθέντες Συνοδικῶς προσάξωσι τῶν τε κατηγοριῶν τὰς ἀποδείξεις καθὼς καὶ τὰς εἴτε ἐν Σιγγιλίοις εἴτε ἐν ἄλλοις ἐπισήμοις ἐγγράφοις πληροφορίας καὶ διςσαφήσεις περὶ τοῦ ὅτι ἔχουσιν, ὡς νομίζουν, τὸ δικαίωμα τοῦ παύειν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἀνεκκλήτως—Ἰπποχρεοῖ αὐτοὺς ὅπως ταῦτα πράξωσιν ἐντὸς προθεσμίας δύο μηνῶν—ἄλλως, ληφθήσονται κατάλληλα μέτρα πρὸς κατάπαυσιν τῶν κατατρυχουσῶν τὸ Ἱερὸν τοῦτο Σκήνωμα δεινῶν περιστάσεων. (Ἐπιστολὴ 4 Μαρτίου 1867).

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης γνωστοποιηθείσης εἰς τὴν Ἀδελφότητα τῶν Πατέρων οἱ κατ' ἐμοῦ ἐνεργοῦντες ἐπαρουσίασαν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν ἀπὸ 20 Μαρτίου 1867 ἀπολογία μετὰ διαμαρτυρήσεως, ἐνθα εὐρίσκονται ἐκτεθειμένα τὰ ἑξῆς:

1ον Ὅτι διὰ τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν ἐγγράφων οὐδὲν ἄλλο ἢ Ἀδελφότης ἀπῆται ἢ ἀναγγεῖλαι ἀπλῶς τὰ αὐτῇ δεδογμένα καὶ πεπραγμένα, καὶ τοῦτο κατὰ καθῆκον τιμῶσα καὶ γεραίρουσα τὴν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν — ἐν συνειδήσει τῶν ἀπαραγράπτων προνομίων καὶ δικαιωμάτων αὐτῆς, οὐδαμῶς ἐξητήσατο δίκην μετὰξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἡγουμένου Ἀρχιεπισκόπου Κυρ Κυρίλλου.

2ον Ὅτι δυνάμει Πατριρχικῶν Σιγγιλίων ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ διορίζειν, *δικάζειν* καὶ παύειν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἀνεκκλήτως.

3ον Ὅτι ἂν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θέλῃ μετ' αὐτῶν δικασθῆναι, ἀρμόδιος δικαστὴς εἶναι ὁ Μακκριώτατος Ἱεροσολύμων.

4ον Ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἡθέτησε πάντα ὅρον καὶ κανόνα καὶ τὴν θρησκείαν ἐνέπαιξε, καὶ τέλος

5ον Ὅτι ταραξίαί δὲν εἶναι οὗτοι, ἀλλ' οἱ ὀλίγιστοι ὁπαδοὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καὶ ὅτι διὰ τῆς ἐξορίας τῶν προκρίτων τῶν πατέρων ἐγένετο παραίτιος σκανδάλων.

Διὰ ταῦτα, ἐμμένοντες εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν τὰς βασιζομένας εἰς τὸ δίκχιον καὶ τὰ κανονισμένα, ἀρροῦνται νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ὀλίγον ἔπειτα, ἥτοι περὶ τὰ τέλη Μαρτίου ἢ Αὐτοῦ Μακαριότης δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα ἐκθέτει τὰ δικατρέξαντα καὶ προδικάζουσα τὰ ζητήματα ἐπιβρίπτει τὴν εὐθύνην εἰς ἐμὲ καὶ προκαλεῖ ἀπόφασιν περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης δι' ἐπιστολῆς τοῦ ἀπὸ 19 Ἀπριλίου, ἀφοῦ ἐκθέτει τὰ δικατρέξαντα καὶ ἐν περιλήψει ἐξιστορεῖ τὰ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου συμβάντα καὶ τὴν ἐκδοθεῖσαν ταύτης ἀπόφασιν, συνοψίζει τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ταύτης λέγουσα ὅτι τὴν περὶ παύσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πρᾶξιν τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων θεωρεῖ ἄκυρον· ὅτι ἐνομίσθη δίκαιον νὰ διαταχθῇ ἡ προσαγωγή ἀποδείξεων ἐκ μέρους τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων· ὅτι ὁμῶς οἱ Πατέρες ἀπήντησαν μετὰ θρασύτητος καὶ θεωροῦσιν ὅτι

νομίμως ἔπχυσαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον· καὶ τέλος συμπεραίνει ὡς ἔπεται· ὅτι ἀπέχοντες τοῦ ἐρευνῆσαι κατὰ πόσοι τὰ ἅπερ προβάλλονται προνόμια τῆς Ἐαυτῶν Μονῆς δύναται δικαίῶσαι τὴν τοιαύτην πράξιν αὐτῶν, προαγόμεθα ἵνα προβάλωμεν Αὐτῇ τὰς ἡμετέρας ἀδελφικὰς ἀξιώσεις ὅπως, τῷ δικαίωματι ὅπερ κέκτηται ἐπὶ τῶν διαφερομένων, μετέλθῃ πᾶν ὅ,τι ἐν τῇ βαθείᾳ Αὐτῆς συνέσει ἤθελε νομίσει κατὰλληλον πρὸς εἰρηνοποίησιν καὶ ὁμόνοιαν αὐτῶν, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι οὐκ εἰς μακρὰν εὐαγγελισθησόμεθα παρ' Αὐτῆς τὸ τέλος τῆς λυπηρᾶς, σκανδαλώδους καὶ ἐπιβλαβεστάτης ταύτης διαφορᾶς.

Συνεπεία τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως ἡ Μακαριότης Του καὶ νομίσας ὅτι εἶναι ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, ἐξέδοτο τὴν πρὸς ἐμὲ ἀπὸ 29 Ἰουνίου κλησίν Του.

§. 3.

Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἐξάγεται ὅτι ὑπάρχει διένεξις:

1ον. Μεταξὺ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σιναίου, ἀντικείμενον ἔχουσα ἀφ' ἐνὸς τὴν διαγραφὴν τῶν ὁρίων τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἱεροσολυμητικοῦ Θρόνου ἐπὶ τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐξερεύνησιν τῶν προνομίων τῆς Μονῆς ταύτης — καὶ

2ον. Μεταξὺ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σιναίου καὶ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων περὶ τῶν ὅρων τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως, περὶ τῶν ἀμοιβαίων καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων καὶ περὶ ἐξελέγξεως ῥητῶν κατηγοριῶν.

Ἡ λύσις τῆς πρώτης διενέξεως εἶναι ἀναπόφευκτος πρὸς ἐκδίκασιν τῆς δευτέρας, διότι ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι τὸ μόνον δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἀποκτᾷ ὁ Ἱεροσολυμικὸς Θρόνος διὰ τῆς χειροτονίας τοῦ ὑποψηφίου Ἀρχιεπισκόπου Σιναίου εἶναι, τὸ νὰ μνημονεύηται τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, καὶ ὅτι δὲν δύναται οὗτος

ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν τῆς Μονῆς, τοῦ Θρόνου τούτου ὄντος αὐτοκεφάλου, καὶ κατὰ συνέπειαν ὅτι οὐδεμίαν ἔχει ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἀρμοδιότητα πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ὑπαρχουσῶν ἐρίδων μεταξὺ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, οἰκισθῇ ποτε φύσεως καὶ ἂν ἤθελον εἶσθαι αὐται.

Ἐν ὅσῳ λοιπὸν τὸ πρῶτον ζήτημα μένει ἄλυτον, ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων δὲν δύναται ἐν γένει οὐδὲ νὰ ἐπιληφθῇ οὐδὲ νὰ δικάσῃ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον.

Ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία ἔχει ἀπαράγραπτον τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον τοῦ ἐκδικάζειν τοιαύτης φύσεως διαφορὰς—τοῦτο δὲ καὶ διότι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν διάδικον νὰ δικάσῃ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ διαφοράν. Τὸ ζήτημα τῆς δικαιοδοσίας τῶν Πατριαρχῶν τῶν Ἱεροσολύμων ἀφορᾷ ἀμέσως τὸν Ἱεροσολυμιτικὸν Θρόνον, καὶ δι' αὐτὸ οὐδέποτε ὑπεβλήθη εἰς τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων οἰκισθῇ ποτε διαφορὰ τοῦ Μοναστηρίου, ἀλλ' αἰέποτε ἀπεφάσιζε περὶ αὐτῶν ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία, ὡς ἐκ τῶν Σιγγιλίων αὐτῶν φαίνεται.

Ἰπάρχει καὶ μία μόνη γνῶστὴ πράξις τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δοσιθέου τοῦ ἔτους 1690, ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ὁποίας ἐνισχύεται ἡ ἡμετέρα γνώμη, διότι καὶ τότε, ἐπειδὴ ἠθέλησαν νὰ παραβιάσωσι τοὺς ὅρους τοῦ νόμου καὶ νὰ μειώσωσι τὰ προνόμια αὐτῶν, οἱ Πατέρες ἀντέστησαν, ὁ δὲ αἰδοῖμος ἐκεῖνος Πατριάρχης, ἀναγινώσας τὸ δίκαιον τῶν Πατέρων, οἶκισθεν καὶ συνοδικῶς ἀπεφάνθη ὅτι οὐδεμίαν ἔχει ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς Μονῆς καὶ τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῆς, καὶ ἐξέφρασε ῥητῶς τὴν συναίνεσίν του περὶ τῆς κατὰ γράμμα ἐφαρμογῆς τοῦ Σιγγιλίου τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου.

Ὡς πρὸς δὲ τὸ ζήτημα τῆς χειροτονίας, ἐπειδὴ πρὸς λύσιν αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ συντρέξῃ καὶ ἡ θέλησις τῶν Πατέρων, ῥητῶς δηλοῦται ἐν τῇ πράξει ταύτῃ ὅτι ἀπὸ κοινοῦ ἐσυμφωνήθη τὸ νὰ γίνεταί αὕτη ἀπλῶς πρὸς τοῦ Ἱεροσολύμων χωρὶς νὰ ἀποκτᾷ ὡς ἐκ τούτου δικαίωμά τι ἐποπτείας ἢ ἀναμίξεως εἰς τὰ τῆς διοικήσεως — Περὶ τοῦ ζητήματος ὁμως τῶν μνημοσύνων ἐπειδὴ οἱ Πατέρες δὲν ἤθελον νὰ συναίνεσωσιν, ἐπιμένοντος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, καὶ ἐπειδὴ πρόκειμένου περὶ ὑποχρεώσεων τῆς Ἐπισκοπῆς

καὶ ἐλαττώσεως τῶν προνομίων δὲν ἀνεγνώριζεν εἰς ἐαυτὸν ἀρ-
μοδιότητα τοῦ ἐκδικάζειν τοιαύτης φύσεως ἐριδίας, παρεπέμφθη ἡ
ὕποθεσις εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν. Περὶ ἐργον δὲ πάντων εἶναι
ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ ἐκ συμφώνου κανονισθέντα δὲν ἐθεώρει ὁ τότε
Μακαριώτατος Ἱεροσολύμων ὑποχρεωτικὰ διὰ τοὺς ἀπόντας Πατέ-
ρας ἢ τοὺς μὴ ἐν τῇ συμφωνίᾳ ταύτῃ συνεγγράφους.

Πλὴν τούτων, ὑπάρχει καὶ ἕτερον Σιγγίλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου Γαβριήλ (1782) δι' οὗ κανονίζεται ῥητῶς τὸ τῆς ἀρ-
μοδιότητος ζήτημα καὶ ἐπιφυλάσσεται εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλη-
σίαν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκδικάζειν τοὺς ἐγκληματαίτας Πατέρας καὶ
τοὺς τολμήσαντας ἐπεμβῆναι εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς διοικήσεως τῆς
Μονῆς ἢ παραβιάσαι τὰ προνόμια ταύτης, τὰ κυρωθέντα ἐπαναλη-
πτικῶς διὰ τοῦ Σιγγιλίου τούτου. (*)

Ὑπάρχει καὶ ἕτερον τοῦ Πατριάρχου Ἰωάννου, ἐξ οὗ φαίνεται
ὅτι καὶ μετὰ τὴν καθάρσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Ὄρους Σινᾶ
Ἀνανίου, ἀπλοῦ τούτου ὄντος μέλους τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πα-
τέρων καὶ ὑποκινουντος στάσεις καὶ ταραχάς, κατηγγέλθη οὗτος
παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν,
ὅπερ ἐμφαίνει ὅτι οὐδεμίαν ἔχει δικαστικὴν ἐξουσίαν ἢ διοικητι-
κὴν ἐποπτεῖαν ὁ Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος
ταύτης. (Σιγγίλιον 1687).

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην μὴ ἀγνοοῦσα καὶ ἡ Μακαριότης τοῦ ἀπέ-
σχε τοῦ νὰ ἐπιληφθῇ τῆς διενέξεως καὶ ἀποτανθεῖς πρὸς τὴν Μη-
τέρα καὶ Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἐπανειλημμένως ἐπε-
καλέσθη τὴν σύντονον αὐτῆς προσοχὴν καὶ τὴν ἀδέκαστον ἀπόφα-

(*) Προσέστω καὶ τοῦτο, τὸ εἶναι ὑπόδικον τῇ τῆς αυτοκαθαίρεσεως ἐγκλη-
ματι, συνερ'γοῦσης τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἐπενεχθῆναι κατὰ τῶν
τοιούτων τὰς τοιαύτας ποινάς . . . . . μὴ δυναμένων οὕτε . . . . . τοῦ
Ἱεροσολύμων ἐκτεῖναι ἐπὶ τῇ Μονῇ ἅμα καὶ Ἀρχιεπισκοπῇ ταύτῃ . . . . .
χεῖρα ἐξουσίας . . . . . τῶν κατὰ καιροὺς Πνευματικῶς προϊστα-
μένων τοῦ Οἰκουμενικοῦ τούτου Θρόνου καὶ τῆς περὶ αὐ-
τοὺς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπαξιούντων καὶ μὴ συγχωρούντων γενέσθαι τοιοῦτον τι
ἢ ὁπωσούν μειωθῆναι τὰ παντελὲς ἄνερα προνόμια τῆς Μονῆς ταύτης. (Σιγγίλιον
1782 Πατριάρχου Γαβριήλ).

σιν της· τὸ αὐτὸ ποιησάντων καὶ τινων τῶν Πατέρων, προεκλήθη ἡ ἀπόφασις τῆς 4 Μαρτίου. (*)

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι μὴ ἐπιτυχόντες ἀπόφασιν τῆς ὁρέξεως αὐτῶν ὀριστικῶς καταδικάζουσάν με καὶ ἐπικυρωτικὴν τῆς πράξεώς των τῆς 24 Αὐγούστου, ἀπέκρουσαν διὰ τῆς ἀπὸ 20 Μαρτίου ἀπαντήσεώς των τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας. — Τοῦτο δὲ ἡναγκάσθησαν νὰ πράξωσι, καὶ διότι, διτταχθέντες ν' ἀποδείξωσι τοὺς περὶ δικαιωμάτων των ἰσχυρισμούς των καὶ τὰς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας στεροῦνται ἀναμφιλέκτως νομίμων ἀποδείξεων.

Διὰ τῆς ὑπεκφυγῆς ταύτης ἠθέλησαν νὰ σωθῶσιν ἐκ τῆς ἐπὶ συκοφαντίᾳ μέμψεως· ἀλλ' εἶναι ἐπίσης βέβαιον ὅτι καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 1ης Ἰουλίου ἀγωγῆς των ὑπεβλήθησαν εἰς τὰς τοῦ ἀνωτάτου τούτου Ἐκκλησιαστικοῦ Κριτηρίου ἀποφάσεις καὶ διὰ τῆς ἐπαναληπτικῆς αἰτήσεώς των τῆς 12 Ἰανουαρίου 1867 ἐπεκαλέσθησαν τὴν συνδρομὴν καὶ προστασίαν αὐτῆς ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῶν καὶ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ λόγον κτλ.

Ἡ δὲ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία, οὕσα ἤδη ἀρμοδίᾳ ὥς ἐκ τοῦ νόμου καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων τοῦ ἐκδικάσαι τὰς ἐριδὰς ταύτας, κατέστη τοιαύτη καὶ διὰ παρτάσεως τῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς τῇ συναινέσει τῶν μερῶν. Τὸ δὲ δικαστικὸν τοῦτο συνάλλαγμα, τὸ σχηματισθὲν νομίμως καὶ τῇ ἐλευθέρᾳ τῶν μερῶν συναινέσει καὶ καταρτισθὲν διὰ τῆς ἀπὸ 4 Μαρτίου ἀποφάσεως τοῦ ἀνωτάτου τούτου πνευματικοῦ Δικαστηρίου, δὲν δύναται νὰ καταστραφῇ ἐκ μονομερείας πρὸς βλάβην τῶν κεκτημένων δικαιωμάτων μου. Κατὰ τοὺς νόμους σύμπαντος τοῦ πεφωτισμένου κόσμου καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας, αἱ ἀποφάσεις τῶν Δικαστηρίων, καὶ διὰ μείζονα λόγον τοῦ ἀνωτάτου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀντραπῶσιν. Ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐπιληφθεῖσα

(*) Καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1668 ἡ ἀρχὴ αὕτη ἐφηρμόσθη διὰ τοῦ Σιγγελίου τοῦ Πατριάρχου Μεθοδίου, ἐνθα γενικῶς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκφράζεται περὶ τῆς δικαιοδοσίας τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας . . . . « Τούτου χάριν (λέγει ἐν τῇ πράξει » ταύτῃ) τῇ κανονικῇ ἀξίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου στοιχοῦντες, δύναμιν κει-
 » κτημένη καὶ ὑπέρτερον λόγον ῥυθμίζειν καὶ τὰς ἐν ἐτί-
 » ροις . . . . ἐπισυμβαίνουσας ἀταξίας ταῖς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις, ἀνα-
 » στείλαι διέγνωμεν τὰ μηδὲν αὐτῶ προσήκοντα. »

τῆς διενέξεως νομίμως καὶ τῇ ἀμοιβαίᾳ τῶν μερῶν συναινέσει, μετὰ συζήτησιν καὶ ἀκρόασιν τοῦ κατηγορουμένου ἐξέδωκεν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἠκυρώθη ἡ πράξις τῆς 24 Αὐγούστου καὶ διετάχθησαν ἀποδείξεις δι' αὐτῆς τὰ δικαιώματα τῶν μερῶν ἐκانونίσθησαν καὶ ἐξησφαλίσθησαν. Ἀπέκτησα ὅθεν δικαιώματα, καὶ τὰ κεκτημένα ταῦτα δικαιώματα δὲν δύναται νὰ καταστρέψῃ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ἀνώτατον Δικαστήριον ὀλιγώτερον δύναται νὰ καταστρέψῃ ὁ διάδικος.

Δύνανται ἴσως νὰ εἴπωσιν ὅτι τὰ δικαιώματα ταῦτα κατεστράφησαν διὰ τῆς πρὸς τὸν Μακαριώτατον ἀπὸ 19 Ἀπριλίου 1867 ἐπιστολῆς τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος. Ὁ λέγων ταῦτα βλασφημεῖ, διότι ἴον ὑποθέτει τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἐν πλήρει δικτελοῦντᾷ ἀγνοίᾳ τῶν ἱερῶν Κανόνων καθ' οὓς δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάκλησις τῶν ἁπαξ ἀποφασισθέντων οὐδὲ παρ' αὐτῆς τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ὀλιγώτερον ἐπιτρέπεται τοῦτο νὰ γίνῃ ὑπὸ μόνου τοῦ Πατριάρχου διὰ πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς, (*) καὶ 2ον διότι εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δίδει πλείοτέραν ἔννοιαν ἅψ' ὅσῃν πραγματικῶς ἔχει καὶ παραμορφώνει αὐτήν. Ἡ αὐτοῦ Παναγιότης μακρὰν τοῦ ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ γράμματος τῆς ἀποφάσεως τῆς 4 Μαρτίου, ἀπ' ἐναντίας ἐξετέλεσεν αὐτήν διὰ τῆς γνωστοποιήσεως τῶν διατάξεων τῆς εἰς τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα ὅπως λαβὼν ταύτης γνώσιν ῥυθμίσῃ τὰς πράξεις Αὐτοῦ καὶ προληφθῇ πᾶσα ἀντίθετος ἐνέργεια σκοποῦσα ὅπως δήποτε τὴν ἀναγνώρισιν ἢ ἐκτέλεσιν τῆς ἀπὸ 24 Αὐγούστου πράξεως τῶν Πατέρων, τῆς ἀκύρου κηρυχθείσης ὑπὸ τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας. Σύμφωνα δὲ μετὰ τὴν εὐαγγελικὴν ἀποστολὴν τῆς Παναγιότητός του, τοῦ συμβιβάζειν καὶ συμφιλιώνειν τὸ ποίμνιον, εὐχεταὶ δι' αὐτῆς ὅπως καὶ ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης συντελέσῃ εἰς τοῦτο χρώμενος τοῦ συνδιαλλακτικοῦ δικαιώματος ὅπερ καὶ Αὐτὸς, ὡς Πατριάρχης, κέκτηται, ἐπὶ τῶν διαφόρων προσώπων, μελῶν ὄντων ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ποιμνίου, τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν Μητέρα, τὴν Ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Ἐν ἄλλαις λέξεσι προτρέπει Αὐτὸν νὰ συντε-

(*) Φωτίου Νικομάνων τίτλ. Θ. κεφ. ΣΤ'. καὶ Σχολ. Συντ. 'Ραλ. καὶ Ποτλ. Τεκ. Α'. Σελ. 180.

λέση ὅπως τῇ ἀμοιβαίᾳ ἀπάντων συναινέσει λυθῶσιν αἱ διενέξεις διὰ συμφωνίας καταλλήλου καὶ κοινῶς παρδεκτῆς κατὰ μέμνησιν τοῦ πραχθέντος τῷ 1690 ἔτει ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Ἐπομένως διὰ τῆς εὐχῆς ταύτης οὐδὲ αὐξάνει ἢ ἐλαττώνει τὴν ἀξίαν καὶ τὸ κύρος τῆς ἀπὸ 4 Μαρτίου ἀποφάσεως τοῦ ἀνωτάτου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου καὶ κατὰ συνέπειαν οὐδὲ ἐπιτείνει ὅπως δὴ ποτε τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Ἄν κατὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς πράξεις καὶ τὰς Συνοδικὰς ἀποφάσεις ἡ δικαιοδοσία τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων δὲν ἐκτείνεται μέχρι τῆς αὐτοκεφάλου ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Σιναίου, ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν δύναται νὰ φέρῃ μετατροπὴν εἰς τὴν νομοθεσίαν ταύτην καὶ εἰς τὰ καθεστῶτα.

Καὶ δι' ἄλλους δύο σπουδαίους λόγους δὲν δύναται τὴν προκειμένην διαφορὰν νὰ δικάσῃ ἡ Α. Μακαριότης, ἡ ὅπως δὴ ποτε νὰ μετολαβῇ περὶ ταύτης, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἔχει ὡς ἐκ τοῦ νόμου τὸ δικαίωμα τοῦτο.

Ἐκ τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων φαίνεται ὅτι ἐκ τῆς ἀποδιώσεως τοῦ αἰοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου καὶ μέχρι τῆς χθὲς, οὐχὶ μόνον ἀμέσως καὶ ἐμμέσως ἐπροσπάθησε νὰ διεγείρῃ κατ' ἐμοῦ τοὺς Πατέρας τῆς Ἀδελφότητος, καὶ συνετέλεσεν εἰς τὸ ν' ἀπειθῶσι καὶ λάβωσι χώραν σκάνδαλα ὑποκινήσαντα τὰ θεμέλια τοῦ ἱεροῦ τούτου Σκηνώματος, ἀλλὰ καὶ παρέστη εἰς τὰς ἀρχὰς ὡς κατήγορος καὶ μοὶ προσῆψε πράξεις ῥητὰς καὶ ὠρισμένας, τὰς ὁποίας ἂν δυνηθῇ ν' ἀποδείξῃ καὶ ποινικῶς πρέπει νὰ καταδικασθῶ. Ἄς μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ ἐπαναλάβω περικοπὴν ἑνὸς μόνου ἐκ τῶν πολλῶν ἐγγράφων του, ὧν αἱ περιλήψεις ἀνωτέρω ἀντεγράφησαν: ἐκεῖνου, λέγω, πρὸς τὴν Ἰψτλὴν Πύλην, δι' οὗ, πρὸς βεβαίωσιν τῶν ἐν τῇ κατ' ἐμοῦ ἀγωγῇ Καλογήρων τινῶν περιεχομένων κατηγοριῶν, ῥητῶς λέγει ὅτι: τὰ παρ' αὐτῶν ἐκτιθέμενα ἄτοπα κινήματα τοῦ Καλογήρου Κυρίλλου συνέβησαν πραγματικῶς. (Ἐγγρ. 20 Ἰουνίου 1859).

Ἐρωτῶ ἤδη πάντα εὐσυνείδητον καὶ ἀμερόληπτον κριτὴν νὰ εἴπῃ· ἂν ὕστερον ἀφ' ὅσα ἔπραξε καὶ ἔγραψε κατ' ἐμοῦ εἰς τοὺς ὑφισταμένους, ὕστερον, λέγω, ἀφοῦ καὶ δι' αὐτῶν τῶν πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἐγγράφων τοῦ προδικάζει τὴν

ὑποθέσιν, δύναται πλέον νά γίνη δικαστής μου, καὶ ἀπαθῶς καὶ ἀμερολήπτως ἀφ' ἑνὸς νά λύσῃ τὸ τῆς δικαιοδοσίας Του ζήτημα καὶ ἀφ' ἑτέρου νά κρίνῃ περὶ τοῦ βασίμου ἢ μὴ, τῶν ἀξιώσεων καὶ ἀπαιτήσεων καὶ τῶν κατ' ἐμοῦ κατηγοριῶν τῶν Πατέρων τῆς Ἀδελφότητος.

Καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς Χρυσόστομος, τετράκις καλεσθεὶς ἀπὸ τὴν ἐν Δρυὶ κατ' αὐτοῦ Σύνοδον δὲν ἠθέλησε νά ἐμφανισθῇ καὶ ἐδικαιώθῃ διότι οἱ ἴδιοι καλοῦντες Ἐπίσκοποι ἦσαν καὶ ἐχθροὶ φανεροὶ καὶ κριταὶ του, καὶ ἐζήτησε ὅπως ἐξαίρεθῶσιν ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν δικαστῶν καὶ κατηγορῶν. (Βλέπε Σχόλ. 74, Ἀποστ. Καν.).

Δὲν ἠδύνατο ὅθεν ὁ Μακαριώτατος νά μὲ κλητεύσῃ, καὶ δικαιοῦμαι οὐχὶ μόνον νά μὴ ἀπκνήσω, ἀλλὰ καὶ ν' ἀπεικνήσω ὅπως ἐξαίρεθῇ, καὶ ἐξακολουθήσῃ θεωροῦσα τὴν ὑπόθεσιν ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ ἐπιληφθεῖσα καὶ ἐκδικάσασα αὐτήν.

Δεύτερον, καὶ ἐάν ποτε ἤθελεν ὑποτεθῇ ὅτι τὸ ζήτημα τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου δύναται ὁ ἴδιος Ἱεροσολύμων νά δικάσῃ, πάλιν κατ' ἐξάίρεσιν δὲν ὑπάγομαι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν Του. Εἰς ὅλα τὰ Σιγγίλια καὶ τὰς σχετικὰς πράξεις, αἱ ἐπικαλοῦνται καὶ ἡ Α. Μακαριότης καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἀδελφότητος φαίνεται ὁ λόγος τοῦ ὑποτιθεμένου τούτου δικαιώματος τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου. Οὗτος δὲ εἶναι ἡ Χειροτονία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου « γινώσκειν ἐκυτὸν ὑπ' ἀναφορὰν τελοῦντα πρὸς » τὸν ἴδιον Πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων, ὅφ' οὗ καὶ τὴν χειροτονίαν διωρισμένως λαμβάνει. » (Σιγγ. Πατριάρχ. Μεθοδίου 1668). « Καὶ διατελεῖ ὑποκείμενος τῷ ἀγιωτάτῳ Πατριάρχικῳ Θρόνῳ τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ κεῖθεν τὴν χειροτονίαν λαμβάνει. » (Μεθόδιος 1671). « Καὶ πρὸ πάντων γινώσκεται Ἀρχιεπίσκοπος ὡς ὑποκείμενος τῷ Πατριάρχικῳ Θρόνῳ Ἱεροσολύμων, ὡς ὑπ' ἐκείνου τὴν χειροτονίαν λαμβάνων. » (Ἰάκωβος 1687).

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ λόγος τῆς χειροτονίας δὲν ὑπάρχει, διότι ἐπιμόνως ὁ Μακαριώτατος ἠρνήθη νά χειροτονήσῃ τὸν ὑποψήφιον τῶν Πατέρων, καὶ ἐξαίρετικῶς ἐπραξέ τοῦτο ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Εἰς αὐτὴν ἄρα ἀποκλειστικῶς ἀνήκω καὶ ὑπάγομαι διὰ τὸν εἰδικὸν τοῦτον λόγον, καὶ ἰδίως διότι καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν ἐπιμένεις εἰς τὴν ἄρνησιν καὶ διαμαρτυρηθεὶς μά-

λιστα ἐπισήμως ἀπεφάνθη διαβρόχην ὅτι δὲν μὲ ἀναγνωρίζει. Μὴ ἀναγνωρίζων με δὲ ὡς κανονικῶς χειροτονηθέντα, δὲν δύναται καὶ νὰ ἐξασκήσῃ ἐπ' ἐμοῦ οἰκονομικὰ ἐξουσίαν, ἐπομένως καὶ νὰ μὲ κλητεύσῃ ἢ νὰ μὲ δικάσῃ ὡς τοιοῦτον. Ἐξαιρεῖται ὅθεν διὰ τοῦτο, πρὸς δὲ καὶ διότι ἡ συνείδησις τῆς Α. Μακαριότητος μὴ ἐπιτρέψα Αὐτῇ νὰ μὲ χειροτονήσῃ, δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ Αὐτῇ διὰ τοῦς αὐτοὺς λόγους καὶ νὰ μὲ δικαιώσῃ, φέροντα Ἀρχιερωσύνην ἢν στενωπρῶς τῇ φωνῇ ἀπέκρουσε καὶ ἀπεδοκίμασεν. Ὑπάρχει ἐν ἐμοὶ κατὰ τὴν δόξαν Του, ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον ἐκ προκαταβολῆς κατεδίκασε. Τὸ δὲ κατ' Αὐτὸν στίγμα τοῦτο, ἐπειδὴ μένει ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ἐφ' ὅσον καὶ ἡ διαμαρτυρήσεις Του κατὰ τῆς χειροτονίας μου διαρκεῖ καὶ ὑπάρχει ζῶσα, θὰ ἐπενεργήσῃ βεβαίως εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεώς Του καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφισβόλῃς ὅτι διὰ νὰ φανῇ συνεπὴς θ' ἀρκεσθῇ μόνον εἰς τὸ νὰ βεβαιώσῃ διὰ πράξεώς Του ὅσα ἀνέκαθεν ἔπραξε καὶ ἔγραψε.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν γένει ὡς πρὸς τοὺς τύπους· ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν δὲ βασανίσας καὶ τοὺς γνωστοὺς μοι νόμους καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις καὶ αὐτὴν τὴν νομολογίαν, δὲν εὑρον λόγους ἰσχυροὺς ἵνα πεισθῶ ὅτι ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ τοῦ Σινά ὄρους καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τούτου ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου.

Καὶ νόμος μὲν γνωστὸς εἶναι ὁ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, ἔχων οὕτως: « Ἐπὶ Ἀναστασίου Πατριάρχου Θεουπόλεως » Μεγάλῃς Ἀντιοχείας, τὰ σκήπτρα Ῥωμαίων ἰθύνοντος τοῦ Μεγάλου Ἰουστινιανοῦ, ὅτε τὰ Ἱεροσόλυμα ἐτιμήθη εἰς Πατριαρχεῖον τῷ . . . ἔτει, συναχθέντων συνοδικῶς τοῦ Κωνσταντιπόλεως, τοῦ Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Ἀντιοχείας, κατὰ μῆνα Αὐγούστου Ἰνδικτιῶνος ιγ' καὶ θεσπισάντων ἀρᾷ ὑπόκεισθαι τὸν τολμήσοντα παραθρῦσαι, καὶ δέδωκεν ὁ Ἀντιοχεὶς ἀπὸ τῶν ὑποκειμένων Μητροπόλεων τῷ ἑαυτοῦ Θρόνῳ δύο, τὴν τῆς Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Σκυθουπόλεως, ἀπέσπασε δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως Τύρου τὴν Πορφύλοπολιν, καὶ ἔθεντο σύνορον τὸν Ποταμὸν τὸν ἀνὰ μέσον Πτολεμαῖδος καὶ Καρμηλίου ὄρους Ζαβουλῶν· ὡσαύτως καὶ ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως Βόστρης τῆς Αὐσίτιδος Ἐπισκοπὰς τέσσαρας, τὴν Γαδεῖρων, τὴν

» Καπιτωλιάδος, τὴν Ἀβίλλης καὶ τὴν Γάβας, καὶ ἀφιέρωσθε
 » ταύτας εἰς ἱεροσόλυμα καὶ ἔθεντο σύνορα ἕως τῆς Αὐσίτιδος
 » χώρας. Ὁ δὲ Ἀλεξανδρείας ἔδωκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν ὑποκει-
 » μένων τῷ ἑαυτοῦ Θρόνῳ μητροπόλεων: τὴν Βόστραν τῆς Ἀρα-
 » βίας καὶ τὴν Πέτρην, καὶ Ἐπισκοπὰς ἕξ: τὴν Γάζαν, τὴν Ἀσκά-
 » λωνα, τὴν Ἐλευθερούπολιν, τὴν Φαρρᾶν, τὴν Αἰλίαν καὶ τὸ Σι-
 » νᾶ. — Ἐσφαλίσατο δὲ, διὰ τὸ Σύνθρονον τοῦ Σινᾶ Ὅρους,
 » ἵνα μηδεὶς καθίσῃ ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἐποίησαν σύνορον ἕως τῆς Ἐ-
 » ρυθρᾶς Θιλάσσης. »

Ἐκ μόνης τῆς ἀναγνώσεως τῆς Νεκρᾶς ταύτης ἕκαστος πείθε-
 ται ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου ἦτο νὰ ἀσφαλίσῃ τὸ Σύνθρονον
 τοῦ Ὁρους Σινᾶ ἀπὸ πάσης ἐπεμβάσεως, ἰδίως τοῦ Πατριάρχου
 ἱεροσολύμων, καὶ νὰ καταστήσῃ τὸν θρόνον τοῦτον αὐτοκέφαλον
 καὶ ἀνεξάρτητον. Ἀφοῦ δὲ, ὑπὸ τὸν βῆτόν ἕρον τοῦ νὰ ᾔναι τὸ
 Σύνθρονον τοῦ Ὁρους Σινᾶ αὐτοκέφαλον καὶ αὐτοδιοίκητον, ἐτιμή-
 θη τὰ ἱεροσόλυμα εἰς Πατριαρχεῖον, ὃ θέλων νὰ μειώσῃ τὰ προ-
 νόμια ταῦτα, ὑποκινεῖ ἐκ βάθρων τὰ θεμέλια τοῦ ἱεροσολυμιτικοῦ
 Θρόνου, διότι ἀθετῶν τὸν ἕρον τοῦτον παραβιάζει αὐτὸν τὸν ἴδιον
 καταστατικὸν νόμον τοῦ Πατριαρχικοῦ τούτου Θρόνου.

Ὁ νόμος οὗτος εἶναι ρητὸς καὶ σαφής, καὶ δι' ἡμᾶς πᾶσα ἄλλη
 ἀπόδειξις περὶ τῶν προνομίων τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Ὁρους Σινᾶ
 καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου θεωρεῖται περιττή. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ μέρη
 ἐπικαλοῦνται καὶ διάφορα Πατριαρχικὰ Γράμματα καὶ Σιγγίλια,
 ἐπιχειροῦμεν καὶ αὐτῶν τὴν ἀνάλυσιν ὅπως καταδειχθῇ ἔτι σαφέ-
 στερον ἢ ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καὶ τῆς ἐλαστικῆς τῶν
 νόμων ἐρμηνείας προφανῆς τῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων τῆς
 Μονῆς παρχινώρισις.

Πολλὰ ὑπάρχουσι τοιαῦτα ἔγγραφα· τὰ οὐσιωδέστερα ὅμως αὐ-
 τῶν, καὶ τὰ ὁποῖα ἐπικαλοῦνται τὰ μέρη, χρονολογοῦνται ἀπὸ
 τοῦ ἔτους 1565.

Πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀφανοῦς οὔσης τῆς Νεκρᾶς ταύτης,
 πολλάκις ὁ Ἀρχιεπισκοπικὸς Θρόνος καὶ διὰ πολλὰ ἔτη ἐχίρεισε,
 ποτὲ μὲν διότι τινες τῶν τότε ἐνασκουμένων ἐν τῇ θείᾳ ταύτῃ
 Μονῇ οὐκ οἶδάν πως κινηθέντες ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις, « πρᾶι-
 » τησάμενοι τοῦ ἔχειν Ἐπίσκοπον καὶ ὅλως κατὰ τὴν ἀρχαίαν

» στοιχεῖν ὑποτύπωσιν, βουλὴν κακίστην καὶ παρὰ τοὺς νόμους
 » ἐκύρωσαν ἐν ἑαυτοῖς, ἵνα δηλονότι μηκέτι χειροτονῇται ἐν τῷ
 » Μοναστηρίῳ τούτῳ Ἐπίσκοπος. Τούτου δὲ γενομένου πλήρη τὰ
 » πράγματα συγχύσεως γέγονε, καὶ πατριαρχικὰ προέβησαν γράμ-
 » ματα, ἄλλοις παρὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον τὴν ἐξουσίαν καὶ
 » διοίκησιν χορηγοῦντα τοῦ αὐτοῦ θεῖου Μοναστηρίου. » (*) Ἄλ-
 λοτε δὲ διότι: « τὸ ἀκατάστατον καὶ ἄλλοπρόσαλλον μὴ ὑπομέ-
 » νοντες οἱ Πατέρες, μάλιστα ὑποκινούμενοι καὶ παρ' ἄλλων,
 » ἐκάθηρον ἐν ἔτει 1547 τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἐν Αἰγύπτῳ διὰ τῶν
 » τριῶν συνδραμόντων Πατριαρχῶν οἵτινες διὰ Συνοδικοῦ αὐτῶν
 » Γράμματος κατέλυσαν καὶ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τοῦ Σινᾶ. » (**)
 Μόνον δὲ κατὰ τὸ 1565 ἔτος ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ Ἱερεμίου
 συνελθόντες οἱ Πατριάρχαι, καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἱεροσολύμων μὴ ἐξαι-
 ρηθέντος, καὶ ἅπαντες οἱ παρευρεθέντες Κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ κατὰ
 τὸν μῆνα Ἰούλιον, ἐπὶ τῇ ἀναφορᾷ τῶν Πατέρων τῆς Ἀδελφότη-
 τος, ἔθεσαν τέρμα εἰς τὴν ἀνωμαλίαν ταύτην, ἔδωσαν ζωὴν εἰς
 τὴν Νεαράν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, ἀπεφάνθησαν ὅτι Ἐ-
 πισκοπὴ εἶη καὶ διαμμένη τὸ Μοναστήριον τοῦ Σινᾶ, ὅτι κατὰ τὴν
 Νεαράν ταύτην: τὸ αὐτὸ θεῖον Μοναστήριον παρὰ τοῦ γνησίου Ἐ-
 πισκόπου αὐτοῦ καὶ ἡγουμένου οἰκοδομῇται καὶ διεξάγεται γνη-
 σίως δηλονότι καὶ ἐλευθέρως . . . καὶ γνησίως καὶ ἐνοριακῶς
 ἀρχιερατεὺ καὶ διακρίνη καὶ οἰκοδομῇ καὶ πάντα ποιῇ εἰς σύ-
 στασιν τῆς Μονῆς. Ὅτι κατὰ τὴν δοθεῖσαν τῇ Μονῇ ταύτῃ βασι-
 λικὴν ἀσφάλειαν, ὑπάρχει τὸ Μοναστήριον τοῦτο ἐλεύθερον, ἀδού-
 λωτον καὶ ἀκαταπάτητον ἐκ παντὸς προσώπου. Ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος
 ἐκλέγεσθαι ὀφείλει παρὰ τῆς Κοινότητος πάσης τῶν Προκρίτων
 τοῦ Μοναστηρίου Γερόντων, εἴθ' οὕτω κανονικῶς παρὰ τοῦ ἀγίω-
 τάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων τὴν χειροτονίαν δέχεσθαι, ἅτε καὶ
 τῆς τοιαύτης Ἐπισκοπῆς ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ Ἱεροσολύμων οὔσης
 ὅτι . . . Ἐπισκόπου γνησίου ὀφείλοντος ἦναι διηνεκῶς ἐν αὐτῷ,
 εἰκότως ἄρα παραβάτης καὶ τῷ παρ' ἐνορίας ὑπόδικος ἔσται ἐγ-

(*) Συγγιλ. Πατριάρχ. Ἱερεμίου 1565.

(**) Περιγραφή ἱερὰ τοῦ Θεοδοῦστου "Ορους Σινᾶ 1817.

κλήματι, ΟΠΟΙΟΥ ΑΝ ΕΙΗ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ, ὁ τολμήσων. . . . καὶ διακρίνει καὶ ἐξουσιάζει καὶ ἄρχει· ὅτι ταῦτα λέγοντες συνεννοεῖσθαι καὶ τοῦτο βουλόμεθα· ὅτι ὅσα κατ' οἰκονομίαν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις ἐγένοντο γράμματα, ταῦτα, φανείσης ἤδη τῆς ἀληθοῦς ἀποδείξεως τῶν πρὶν γράμμάτων, δικαίως ἀργεῖν δεφείλουσιν ὥστε μηδὲνα τῶν στηριζομένων ἐν τούτοις ἰσχύειν εἰς τὸ ἐξῆς ἐναντιοῦσθαι ἢ ἀνατρέπειν ὅλως τὴν καθολικὴν ταύτην καὶ βεβαίαν Βασιλικὴν διὰγνωσιν, ἐν τῷ ἐθέλειν αὐτοῖς ἐξουσιάζειν ἐν αὐτῷ. Ὁ γοῦν ταῦτα ἀνατρέψει βουλευθῆσόμενος, οἷς οὔμαι καὶ τοὺς ἄλλους τῶν ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν ἀπαραιτήτως συνκινέσειν, ἀρᾷ καὶ ἀναθέματι υποκείσθαι (Σιγγιλ. Πατρ. Ἱερεμ. 1565)

Μετὰ ἓνα περίπου αἰῶνα Ἀνανίας τις Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ὄρους Σινᾶ « οὐκ οἶδ' ὅπως (κατὰ τὰς ἐκφράσεις τοῦ Σιγγ. τοῦ Πατρ. » Μεθοδίου) φρονηματισθεὶς ὑπεκλάπη τὸν λογισμὸν κούφοις τισι
 » καὶ ἀλαζονικοῖς φαντάσμασι, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ μεγάλυνεσθαι μό-
 » νω τῷ βούλεσθαι καὶ ἀκόσμως κοσμεῖσθαι ξένοις κοσμήμασιν. .
 » . . . Ἐπεχείρησε κατὰ βραχὺ προχωρεῖν εἰς τὸ ἀνατρέπειν καὶ
 » ἀναιρεῖν τὰ προνόμια καὶ τοὺς ὅρους καὶ τύπους, ὅσα περ ἐκ τοῦ
 » πάλαι ἀρχαίου ὑπὸ τε θεσμῶν ἱερῶν διετυπώθησαν . . . . καὶ
 » γὰρ ὄνειροπολῶν ἀποφαίνεται εἶναι αὐτὸν αὐτοκρατῆ τινι καὶ
 » αὐτοκέφαλον Ἀρχιεπίσκοπον, κατὰ τὸν Κύπρου δηλαδὴ καὶ . . .
 » καὶ Μκακρίωτατον λέγεσθαι καὶ γράφεσθαι . . . ἀνθ' ὧν καὶ τοῦ
 » μνημονεύειν τοῦ Πατριαρχικοῦ ὀνόματος τοῦ ἰδίου Πατριάρχου
 » τῶν Ἱεροσολύμων ἀπνηνόμενος φαίνεται, καὶ κατὰ πάντα σκιο-
 » φανῶς ὑψώσας αὐτὸς ἐκυτὸν αὐτοψήφει θέλει καθομοιοῦσθαι
 » τοῖς ὑπὲρ αὐτὸν, ἔξω Κανόνων καὶ Νόμων καὶ Θεσμῶν. . . .
 » καὶ εἰς τὸ ἀτοπώτερον περιέστη, ἤγουν μὴ καταδεχόμενος δια-
 » τᾶσθαι διὰ τῆς κοινῆς Συνάξεως τῶν Πατέρων κατὰ τὴν τάξιν
 » καὶ διατύπωσιν τοῦ Μοναστηρίου, ἀλλὰ μόνος αὐθεντικῶς καὶ
 » αὐτοδεσπότης, χωρὶς βουλῆς καὶ γνώμης τῆς τῶν Πατέρων Συνά-
 » ξεως, πράττει ὅ,τι ἂν δόξῃ αὐτῷ. . . καὶ νεωτερίζει καὶ καινό-
 » τομεῖ, τὰ πάντα ἀκαταστασίας καὶ ἀταξίας γέμοντα, σκηνδά-
 » λων καὶ ταραχῶν καὶ ἀνωμαλίης πρόξενον καὶ φθορᾶς τοῦ Μο-
 » ναστηρίου παρὰ τὰς. »

Συνεπεία τούτων καὶ ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν τοῦ Πατριάρχου Ἱερο-

σολύμων Κυρίου Νεκταρίου ἀπεφασίσθη ὅπως ὁ Κύριος Ἀνανίας
 « ἀφεί; πᾶσαν φαντασίαν ἀπρεπῇ κυβερνᾷ τε καὶ διάγῃ καθὼς καὶ
 » οἱ πρὸ αὐτοῦ Ἀρχιερεῖς . . . . καὶ λέγεται Θεοφιλέστατος. . . .
 » καὶ ὑπέρτιμος. . . . γινώσκων ἑαυτὸν ὑπ' ἀναφορὰν τελούντα
 » πρὸς τὸν ἴδιον Πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων, ὑφ' οὗ καὶ τὴν
 » χαιρετονονίαν διωρισμένως λαμβάνει, καὶ τοῦ ὀνόματος ἐκείνου
 » μνημονεύειν . . . . οὔτε γὰρ Μκακριώτατός ἐστιν, οὔτε αὐτο-
 » κρατὴς Ἀρχιεπίσκοπος, ἀλλ' ἡγούμενος τῇ ἀληθείᾳ βραχύτα-
 » τος μιᾶς καὶ μόνης Μονῆς. . . . Ἀρχιεπίσκοπος ὑποβεβηκώς
 » τῷ τῶν Ἱεροσολύμων Πατριάρχει κατὰ καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιεπίσκο-
 » ποι τοῦ αὐτοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου, εἰκοστῷ τετάρτῳ Θρόνῳ
 » καθιδρυμένος τῶν ὑποκειμένων Θρόνων Ἱεροσολύμων, ὡς ἐν πολ-
 » λοῖς φαίνεται· καὶ τὸ μὲν Ἀρχιερεὺς κυρίως ἔχει καὶ ἐνεργῶς,
 » τὸ δ' Ἀρχιεπίσκοπος, εἰ χρὴ κατ' ἀκριβολογίαν εἰπεῖν, καταχρη-
 » στικῶς πως κέκτηται καὶ κατὰ χάριν μέχρι μόνου φιλοῦ ὀνό-
 » ματος . . . τὸ δ', ὅπερ λέγει, τρίτος ἀριθμεῖσθαι τῶν αὐτοκε-
 » φάλων Ἀρχιεπισκόπων λίαν ἀμαθῶς καὶ κακοσχόλως παρεξη-
 » γούμενος ἐρμηνεύει· τρίτον γὰρ τῶν ὑπερτίμων Ἀρχιεπισκόπων
 » τοῦ Θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων ἀποφίνεται αὐτὸν τὸ Βασιλικὸν
 » Χρυσόβουλλον καὶ οὐχὶ τρίτον τῶν φημιζομένων Μκακριωτά-
 » των . . . . Εἰ γοῦν ἀποστῇ τῶν ἀνυποστάτων αὐτῶν τερατολο-
 » γιῶν καὶ φυλάττων τὰ ὅρια αὐτοῦ ποιῇ ἡγούμενον γινώσκειν
 » ἑαυτὸν καὶ ἀρχιεπίσκοπον τῶν ἡγουμενευομένων ὑπ' αὐτοῦ Πχ-
 » τέρων, Ἀρχιεπίσκοπόν τε κατὰ φιλοτιμίαν τοῦ Θρόνου τῶν Ἱερο-
 » σολύμων, καὶ μνημονεύῃ τοῦ Πατριαρχικοῦ ὀνόματος τοῦ τῶν
 » Ἱεροσολύμων . . . καὶ τὸ προσῆκον σέβας ἀπονέμῃ αὐτῷ καὶ
 » ἐπὶ πᾶσι φυλάττῃ ἀπαρεγχείρητον τὴν τάξιν καὶ τὸ προνόμιον
 » τοῦ Μοναστηρίου, ὥστε δικαίᾳ πάντα τὰ κατ' αὐτὸ μετὰ συνά-
 » ξεως καὶ βουλῆς τῶν Πατέρων μηδὲν νεωτερίζων. . . . ἀγαπη-
 » τὸς ἔσται καὶ παρ' ἡμῖν. . . . Εἰ δὲ προδοὺς τ' ἀρχαίᾳ ἔθῃ καὶ
 » προνόμιῳ τοῦ Μοναστηρίου . . . καὶ τοῦ ἰδίου Πατριάρχου ἀ-
 » προστατεῖν ἐπιχειρεῖ, ἔχομεν αὐτὸν ἀργὸν πάσης ἀρχιερατικῆς
 » ἐνεργείας καὶ τάξεως· ἂν δὲ τῆς ἀργίας καταφρονητῆς φανῇ, ἔ-
 » σται τῇ τελευταίᾳ καθαιρέσει ὑπόδικος. » (Σιγγ. Πατριάρχ.
 » Μεθοδίου 1668).

Ἀποβιώσαντος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ ἐλθόντος εἰς τὸν θρόνον τοῦ Κυρ Δοσιθέου, ἐπὶ τῇ ἀναφορᾷ αὐτοῦ (1674) κατὰ τοῦ αὐτοῦ Κυρ Ἀνανίου τοῦ μὴ συμμορφωθέντος τῇ τελευταίᾳ Πατριαρχικῇ ἀποφάσει, ἐξεδόθη καὶ ἑτέρα εἰς ἣν ἔλαβον μέρος μόνον οἱ Συνοδικοὶ, συνταχθεῖσα ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πρώτης ἀποφάσεως τοῦ ἔτους 1668, δι' ἧς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀποφαίνεται ὅτι: « Ὁ γὰρ τοῦ Συναίου Ὁρους βραχὺς τις Ἐπίσκοπος ἀνέκαθεν » ἐς καὶ λέγεται καὶ παρὰ πάντων γινώσκειται ὑπὸ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων τελῶν . . . . καὶ πολλοὺς τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Σινᾶ κατὰ διαφόρους καιροὺς καθαιρεθῆναι καὶ ἀργίαις ἐπιτιμίοις καθυποβληθῆναι ὑπὸ τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας τε καὶ Ἀντιοχείας ὑπομνηματοῦσι . . . . καθὼς δ' Ἐπίσκοπος οὐκ ἂν εἴη αὐτεξούσιος· κατὰ τοῦτα γὰρ ἐξ ἀνάγκης ὑπόκειται τῷ ὑφ' οὗ χειροτονεῖται, ὡς καὶ παρὰ τῷ τοῦ Μιθθαίου Βλαστάρειος συντάγματι, διαγορεύοντος πάντας ὑφ' ὧν χειροτονοῦνται ὑπ' ἐκείνων καὶ ἀνακρίνεσθαι καὶ κατὰ κανόνας εὐθύνεσθαι κατὰ τούτοις τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἔχειν Ἀγιώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων . . . . κατ' οὐδὲν ἐκ τούτων παραβλαπτομένων τῶν προνομίων τοῦ Μοναστηρίου· αὐτὸ γὰρ βουλόμεθα μένειν ἐν τοῖς ἰδίοις προτερήμασιν ἀπαρασπλεύτως ἀδόουλον, ἀσύδοτον, ἀκαταπάτητον πάντῃ καὶ παντὸς ἐλεύθερον καὶ αὐτοκέφαλον· μήτε γὰρ τῷ Πατριάρχῃ ὑπόκειται τὸ Μοναστήριον μήτε τῷ Ἐπισκόπῳ, ἐξηρημένον ὑπάρχον Ἐπισκοπικῆς αὐθεντίας· εἰ γὰρ ἦν ὑποκείμενον τῷ ἐπισκόπῳ, οὐκ ἂν ἦν ἐλεύθερον ἀλλ' ὑπόδουλον αὐτῷ . . . . τούτου χάριν καὶ τὴν τοῦ Συναίου Ὁρους Ἀνανίου ξενοφανῇ κεινοσπουδίαν καὶ ματαιολογίαν, ἅτε διάκενον καὶ ἄρρυθμόν τε καὶ παράνομον καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἀπεναντίαν . . . . ἀνήρρεσαν καὶ ἐξηφάνισαν . . . . » (Σιγγίλιον Μεθοδ. 1674).

Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἐπιμένον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κυρ Ἀνανίας εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ διαγωγὴν καθήρεθον παρὰ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Μετ' ὀλίγον δὲ ἀξιώθεις ἀθωώσεως παρ' αὐτῆς διὰ παρακλήσεως τῶν Πατέρων ἐπανήλθεν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν. Ἀλλὰ πάλιν ὁ Ἀνανίας, « ὢν ὁ αὐτὸς τῇ ἰδίᾳ γνώμῃ

στοιχῶν » (ἐκφρασις Σιγγ. 1687) ἠναγκάσθη νὰ πρᾶκται τῆς Ἐπισκοπικῆς ἐκείνης Ἡγουμενίας, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν του, ἀλλὰ περιφερόμενος εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἀπεπειράτο ἀποσασίας ἐξάπτειν, Μακαριώτατος φημιζόμενος, ὅπερ προαπῆρξεν αὐτῷ ἡ Σύνοδος, καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐν τῷ κατ' αὐτοὺς λογιζομένῳ Μετοχίῳ ἐν τῷ ἀρχιερατικῷ ἱστάμενος θρόνῳ κατὰ Πατριαρχῶν ἐφέρετο. Καταγγείλαντος ὅθεν τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἀπεδοκιμάσθησαν αἱ πράξεις αὐτοῦ καὶ ἐπανελήφθη ἡ διάταξις καθ' ἣν « ὁ τοῦ Σινᾶ Ὅρος Ἐπίσκοπος, ὅ,τε τῆς ἡμέρας καὶ πᾶς τις ἔτε- » ρος μετ' αὐτὸν κατὰ πάντα καιρὸν . . . . . ὑπάρχει καὶ » λέγεται Ἀρχιεπίσκοπος ὑποκείμενος τῷ Πατριαρχικῷ Θρόνῳ » τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς ὑπ' ἐκείνου τὴν χειροτονίαν λαμβάνων τοῦ » Πατριάρχου καὶ πρὸς ἐκεῖνον τὴν ἀναφορὰν κεκτημένος . . . . » τὸ δὲ Μοναστήριον μῆτε τῷ Πατριάρχῳ Ἱεροσολύμων ὑπόκειται, » μῆτε τῷ Ἐπισκόπῳ . . . . . ἀλλ' αὐτόνομον διτελεῖ καὶ » αὐτεξούσιον καὶ πάντῃ ἐλεύθερον καὶ ἀδούλωτον, καὶ μόνην τὴν » ἐκκλησίαν ἔχει εἰς τὸν Ἱεροσολύμων θρόνον ». (Σιγγίλ. Πατριάρ. Ἰακώβου 1687).

Δύω ἔτη μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας Καλλινίκου ἡ ἱερὰ Σύνοδος, παρεδρευόντων τῶν Πατριαρχῶν Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, συνέταξε τόμον περιέχοντα ὅλα ὅσα εὐρίσκονται εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κώδικας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τὰ διαλαμβάνοντα ὑποθέσεις τῶν Συναϊτῶν Πατέρων καὶ τὰς περὶ αὐτῶν ἐξενεχθείσας Συνοδικὰς ἀποφάσεις, δι' ὧν ἀπάντων πᾶσα λύεται ἀμφιβολία καὶ δέικνυται ἵον ὅτι τὸ Σιναιον Ὅρος ὑπῆρχεν Ἐπισκοπῇ, 2ον ὅτι ὑπόκειται κανονικῶς τῷ Πατριαρχικῷ Θρόνῳ τῶν Ἱεροσολύμων . . . . . καὶ ὅτι κανονικῶς θεσμῶ μνημονεύειν ὀφείλει τοῦ ἰδίου Πατριάρχου, ἐξ οὗ τὴν χειροτονίαν λαμβάνει . . . . . Παρὰ δὲ ταῦτα, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διχτελῶν ἐν τῷ ἰδίῳ Μοναστηρίῳ τόπον Ἡγουμένου ἀναπληροῖ καὶ μετὰ τῆς Συνάξεως τῶν Πατέρων δικι- τᾶται . . . . . φυλαττομένης αἰ τῆς ἐλευθερίας τοῦ Μονα- στήριου βεβαίως καὶ ἀμετατρέπτου· οὔτε γὰρ ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ Ἐπι- σκόπου ἐξουσιάζεται τὸ Μοναστήριον οὔτε ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου, οὔτε ἄλλου τινος, ἀλλ' ὑπάρχει αὐτεξούσιον καὶ ἀδούλωτον· ὁ μὲν τοι ἐν αὐτῷ ἡγουμενεύων Ἐπίσκοπος ὑπόκειται τῷ ἰδίῳ Πα-

τριάρχη ὑφ' οὗ χειροτονούμενος ἀναδείκνυται Ἐπίσκοπος. (Σιγ. Καλλιν. 1689).

Τὰ τελευταῖα ταῦτα Σιγγίλια, καὶ ἰδίως τὸ τοῦ 1689, ἐμείωσαν κατὰ πολὺ τὰ προνόμια τοῦ Θεοδοπίστου Ὁρους Σινᾶ, οἱ δὲ Πατέρες τῆς Ἀδελφότητος ἀναγκασθέντες, νὰ προστατεύσωσι τὰ κεκτημένα αὐτῶν δικαιώματα ἐξέφρασαν ἀμέσως μετὰ τὴν σύνοδον τοῦ τόμου ζωηρῶς τὰ πρᾶπονα αὐτῶν, ὅτε καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1690 ἡ τοῦ Μικκριωτάτου Ἱεροσολύμων Δοσιθέου ἀγαθὴ ψυχὴ καμωθείσα, ἀνεγνώρισεν ὁ ἴδιος συνοδικῶς τὰ προνόμια ταῦτα καὶ αὐθορμήτως συνεφώνησε μετὰ τῶν Πατέρων· περὶ δεχθεῖς δὲ τὰς προτάσεις αὐτῶν συνέταξε πρὸς βεβαίωσιν τῆς συμφωνίας ταύτης πρᾶξιν συνοδικὴν δι' ἧς συνωμολογήθη ὅτι: « Εὐρέθη εὐλογον » διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ ἁγίου Ὁρους Σινᾶ » καὶ τῶν ἐκεῖσε ἐνασκουμένων Πατέρων καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ἐκείνου » τοῦ Σεβασμίου Μοναστηρίου, νὰ ἔχῃ τὸ κύρος κατὰ πάντα τρόπον τὸ Συνοδικὸν τοῦ Ἀειμνήστου Πατριάρχου Κ. Ἱερεμίου, ἡγουν » ἡμεῖς καὶ οἱ μεθ' ἡμᾶς Πατριάρχαι Ἱεροσολύμων καὶ ἡ περὶ ἡμᾶς » ἀρχιεπισκοπικὴ καὶ πατρικὴ Σύνοδος· δὲν ἔχομεν μῆτε εἰς τὸν » Ἐπίσκοπον μῆτε εἰς τοὺς Πατέρας τοῦ Μοναστηρίου ποτὲ κάμ- » μίαν ἐξουσίαν ἢ δύναμιν, νὰ πέρνωμεν ἀπὸ λόγου τοὺς τίποτε » . . . μῆτε ποτὲ νὰ ἐξουσιάζωμεν τὸν Ἐπίσκοπον, ἢ τινι, ἢ » πολλοὺς Πατέρας . . . μῆτε Ἐπίσκοπον νὰ βάνωμεν, μῆτε » νὰ εὐχαλίζωμεν μῆτε ἡγούμενον μῆτε ἄλλον τινι, πρὶν μόνον » ἕνα καὶ μοναχόν. Ὅταν Ἐπίσκοπος τοῦ Σινᾶ Ὁρους χρειασθῇ νὰ » χειροτονηθῇ, νὰ ἐκλέγεται ἀπὸ τοὺς Πατέρας τοῦ Μοναστηρίου » χωρὶς ἡμετέραν εἰδήσιν ἢ προσταγὴν . . . νὰ ἔρχεται μὲ » τὴν ἀναφορὰν τῶν Πατέρων εἰς τὸν ἀποστολικὸν θρόνον καὶ νὰ » ψηφίζεται καὶ νὰ χειροτονῇται κατὰ τοὺς θείους ὅρους νομίμως » καὶ κανονικῶς χωρὶς νὰ πέρνῃ . . . ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύ- » μων τίποτε . . . ἀλλὰ χειροτονούμενος . . . νὰ ἐπα- » ναστρέφῃ εἰς τὸ Μοναστήριόν του, νὰ κυβερνᾷ γνησίως καὶ κα- » θολικῶς μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν τῶν Πατέρων Συνάξεως τὸ ἱερὸν » ἐκεῖνο Μοναστήριον. Καὶ περὶ μὲν τῆς χειροτονίας τοῦ Ἀρχιε- » πισκόπου ταῦτα ἐσυμφωνήσαμεν. Περὶ δὲ τῶν μνημοσύνων, ἐ- » πειδὴ ἡμεῖς λέγομεν ὅτι εἶναι κανὼν ἐκκλησιαστικὸς ὅπου εἶναι

» ἡ χειροτονία εἶναι καὶ τὸ μνημόσυνον, οἱ δὲ Πατέρες, μὲ τὸ νὰ
 » μὴ ᾔναι ῥητῶς γραμμένον εἰς τὸ Συνοδικὸν τοῦ Ἱερεμίου, ἀμφι-
 » βάλλουσιν εἰς τὸν λόγον, ἐσυμφωνήσαμεν ὅτι τοῦτο νὰ θεωρηθῇ
 » εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν παρόντες τῷ Παναγιωτάτῳ Οἴκου-
 » μενικῷ Πατριάρχῃ οἱ παρευρεθέντες Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἐγκριτοί
 » τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ, ὅπως γίνῃ ἡ ἐξέτασις καὶ ἡ ἀπόφα-
 » σις χωρὶς τινος φιλοπροσωπίας . . . . . καὶ μετὰ ταῦτα νὰ
 » φροντίσωμεν νὰ γίνουν γράμματα συνοδικὰ νὰ βεβαιώνουν καὶ
 » ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ κατὰ πάντα τρόπον τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὰ
 » προνόμια ἐκείνου τοῦ ἀγιωτάτου Μοναστηρίου νομίμως, δικαίως
 » καὶ κανονικῶς, καὶ ἔτι διὰ τιμὴν καὶ διὰ σύστασιν τῶν ἐν αὐτῷ
 » ἐνασκουμένων ὁσιωτάτων Πατέρων καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου αὐ-
 » τῶν Ἀρχιεπισκόπου, πρὸς ἀναρρεσίαν καὶ λήθην τῶν συμβάντων
 » σκανδάλων . . . . . καὶ εἰς πληροφορίαν βεβαίαν καὶ ἀληθι-
 » νὴν τῶν Πατέρων ἐδώσαμεν τὸ παρὸν ἡμέτερον γράμμα, ὑπο-
 » σχόμενοι προσέτι αὐτοῖς ἵνα ἐπιμεληθῶμεν διὰ πάντα τὰ εἰρη-
 » μένα, διὰ νὰ ὁδεύσουν μετὰ εἰρήνης εἰς δόξαν μὲν τοῦ Κυρίου
 » . . . . . ἐδόθη ἐν Ἀδριανουπόλει 1690, Ὁκτω-
 » βρίου 23· τέλος ἐπιθέντες τῷ παρόντι Γράμματι ἡμεῖς τε καὶ οἱ
 » Πατέρες καὶ οἱ παρευρεθέντες Ἀρχιερεῖς καὶ ἅπας ὁ λαός· καὶ
 » εἴ τις ἢ ἐκ τοῦ μέρους τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἢ ἐκ μέρους τῶν
 » Πατέρων παραβῇ, νὰ ᾔναι ἀφωρισμένος . . . . . ἂν ὅμως οἱ ἐν
 » Κωνσταντινουπόλει Πατέρες Συναίτῃ δὲν στέρξωσιν εἰς τὰ ἡμῖν
 » ἐνταῦθα συμφωνηθέντα, οἱ ἐνταῦθα Πατέρες νὰ ᾔναι ἀνέγκ-
 » κλητοι.»

Ἐνταῦθα παρκτηροῦμεν ὅτι καὶ ὁ Πατριάρχης Δοσίθεος Ἱεροσο-
 λύμων, καὶ αὐτοὶ οἱ Πατέρες στηρίζονται εἰς μόνον τὸ Σιγγίλιον
 τοῦ Ἱερεμίου, ταῦτα δὲ διότι διὰ τῶν μεταγενεστέρων (τῶν ἐτῶν
 1668, 1671, 1687, καὶ 1689) ἐξ ἀνάγκης, ὡς ἐκ τῶν περιστά-
 σεων, ἡ Νεαρχὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἐρμηνεύεται ἐλα-
 στικῶς·

Κατὰ τὸ ἔτος 1705 ἐξεδόθη καὶ ἕτερον Πατριρχικὸν Σιγγί-
 λιον ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Γαβριήλ, ὅπερ μνημονεύεται εἰς ἕτερον
 ἐκδοθὲν μετὰ ὀγδοήκοντα ἔτη (1782) ὑφ' ἑτέρου Πατριάρχου Γα-
 βριήλ, κατ' αἵτησιν τῶν Πατέρων τῆς Ἀδελφότητος, ἀναφερθέντων

κατὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ὅστις καὶ τρίτον ἤδη ἤγειρεν ἀξιιώσεις κυριαρχικὰς καὶ ἤθελε νὰ συνενώσῃ τὴν Μονὴν καὶ Ἀρχιεπισκοπὴν μετὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας.

Διὰ τοῦ Σιγγιλίου τούτου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς Πράξεις τῶν Πατριαρχῶν Ἱερεμίου, (1565) Μεθοδίου (1671,) καὶ Γαβριήλ, (1705,) (ὅπερ δὲν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν,) καὶ συσκεφθεῖσα ὅτι « τὰ κατὰ τὴν Ἱερὰν καὶ Βασιλικὴν Μονὴν τοῦ » Συναίου Ὁρους καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ἀρχιεπισκοπὴν συνηνωμένα μὲν » εἰσιν ἀνέκαθεν ὥστε τὸν ἐν αὐτῇ Ἀρχιερατεύοντα καὶ Ἀρχιε- » πίσκοπον ἅμα καὶ Ἡγούμενον εἶναι καὶ λέγεσθαι, καὶ παρ' αὐ- » τοῦ τε καὶ τῶν Πατέρων φιλαλλήλως διοικεῖσθαι τὰ τῆς Μονῆς » ταύτης καὶ διεξάγεσθαι, ἐλεύθερα μὲν τοι διετέλεσαν τὰ κατὰ » τὴν Μονὴν καὶ Ἀρχιεπισκοπὴν ταύτην ἐσθλῇ καὶ οὐ κατηνέχθῃ » ποτε παρὰ τινος Θρόνου Πατριαρχικοῦ εἰς ὑποταγὴν καὶ δουλα- » γωρίαν κατὰ τὰ εἰς χεῖρας αὐτῶν πρεσβυγενῇ πατριαρχικῇ » Γράμματα, ὧν τινων ἀναγνωσθέντων ἐπισταμένως, συνήχθη ἐκ » τῶν ἐν αὐτοῖς φύρδην καὶ πλατύτατα ἐν ἐκθέσει σαφεστάταις » καὶ κεφαλαιώδεις μετ' ἐκτάσεως περιεχομένων λόγων καὶ περιό- » δων καὶ ἐννοιῶν· ὅτι τὰ κατὰ τὴν Μονὴν καὶ Ἀρχιεπισκοπὴν » ταύτην, ἐν ἀμοιβαίᾳ τινι καὶ οἷον εἰπεῖν κυκλικῇ περιδιδήσει » καὶ περιστροφῇ διοικήσεως ὠκονομήθη καὶ οἰκονομεῖται καὶ » διοικεῖται παντελευθέρως καὶ αὐτονόμως παρὰ τε τοῦ ἐν αὐτῇ » Ἀρχιεπισκόπου ἅμα καὶ Ἡγουμένου καὶ τῆς ὁσιωτάτης Συνά- » ξεως τῶν ἐν αὐτῇ Πατέρων, ὥστε μηδὲν ἐκτελεῖσθαι κατὰ μέ- » ρος παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἢ παρὰ τῶν Πατέρων ἀλλὰ πάντα » διενεργεῖσθαι καλῶς τῇ κοινῇ συσκέψει καὶ συμβουλίᾳ καὶ συμ- » ψηφίᾳ καὶ ἀποφάσει καὶ ὁμοφώνῳ γνώμῃ· ὅτι, ὡς ἐξάγεται » ἐκ τῶν αὐτῶν Σιγγιλίων Γραμμάτων, μηδαμῇ μηδαμῶς οὐδέ- » ποτε ὑπήχθη ἡ Μονὴ ἅμα καὶ Ἀρχιεπισκοπὴ αὕτη εἰς ὑπο- » ταγὴν καὶ ὑπακοὴν καὶ δουλαγωγίαν Θρόνου τινος Πατριαρχι- » κοῦ, οὔτε τοῦ Ἀλεξανδρείας, οὔτε τοῦ Ἀντιοχείας, οὔτε τοῦ » Ἱεροσολύμων, ἀλλ' ἀνέκαθεν καὶ ἀπ' ἀρχῆς καὶ διεφυλάχθη καὶ » διετέλεσε καὶ μέχρι τοῦδε διατελεῖ αὐτόνομος, αὐτοδέσποτος, » ἐλεύθερα, ἀσύδοτος, ἀδούλωτος καὶ ἀκαταπάτητος καὶ μηδενὶ » θρόνῳ ὑποκειμένη, ἀλλ' αὕτη καθ' ἐαυτὴν ὑπὸ τε τοῦ κατὰ καὶ

» ροῦ, ἱερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἅμα καὶ Ἡγουμένου καὶ τῶν Ὀ-
 » σιωτάτων Πατέρων, ἐν συστροφῇ ἀμοιβαίᾳ καὶ κυκλικῇ παρ'
 » ἀμοτέρων τῶν μερῶν διΐθυνομένη, διοικουμένη τε καὶ κυβερ-
 » νωμένη καὶ ὑπερέρα ὑποταγῆς καὶ καταδουλώσεως καὶ οἰαστι-
 » νοῦσούν ἐπήρειας καὶ ἐνοχλήσεως . . . . παρὰ πάντων τῶν
 » Πατριάρχων, καὶ τέλος ἵνα μήποτε ὑπό τινος τῶν εἰκεῖ καὶ μα-
 » ταίως ἀντιποιοιμένων τῶν μηδόλως ἀνηκόντων αὐτοῖς ἐπενεχθῇ
 » τῇ Μονῇ ταύτῃ, ἢ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ, ἢ τοῖς ἐν αὐτῇ Ὀσιωτάτοις
 » Πατράσιν ἐπήρειά τις καὶ ἐνόχλησις, καὶ βουλευθῇ τινὰς ὑποσύ-
 » ραι τὰ κατὰ τὴν Μονὴν ταύτην ἢ λόγῳ ἐνώσεως, ἢ ἄλλῳ τρό-
 » πῳ οἰσθῇ τινι εἰς ὑποταγὴν καὶ δουλαγωγίαν καὶ ζητήσῃ ἄλα-
 » ζορικῶς κατασπᾶσαι καὶ καταθραῦσαι τὴν συντορίαν τῶν
 » καθάπαξ βραβευθέντων προνομίων τῇ Μονῇ ταύτῃ, ἀπεφασί-
 » σθη ἀπολυθῆναι τὸ πρὸν Ἐκκλησιαστικὸν Θέσπισμα, δι' οὗ διε-
 » τάχθη ἡ τήρησις τῶν ἐκτεθειμένων ἐν αὐτῷ προνομίων τῆς Μο-
 » νῆς, τῇ δὲ ἐκδίκασιν τῶν θελόντων ὑπερπηδῆσαι ταῦτα καὶ
 » μειῶσαι τὰ δίκαια τῆς Μονῆς καὶ ἀναμειχθῆναι εἰς τὴν ἐσω-
 » τερικὴν διοίκησιν ταύτης, ἐπεφυλάχθη εἰς αὐτὴν ἡ Μεγάλη
 » τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.» (Σιγγίλ. Γαβριήλ 1782.)

Αὐτὰ εἰσὶ τὰ γνωστὰ ἡμῖν Πατριαρχικά Σιγγίλλια, ἀφορῶντα
 τὴν προκειμένην ὕλην, ἐκδοθέντα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1565—1782,
 ἦτοι κατὰ τὸ διάστημα δύο περίπου αἰώνων.

Κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα, τριάκοντα ἔτη τὸ πρῶτον
 καὶ ἔπειτα ὀλόκληρα δεκάοκτώ, ἔμεινεν ἡ Μονὴ ἄνευ Ἀρχιεπισκό-
 που· τοῦτο δὲ διὰ τὴν μὴ ἐφρμογὴν τῶν νομίμων ὡς ἐκ τῆς ἀ-
 γνοίας τῆς Νεκρᾶς τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ καὶ τῶν Συνο-
 δικῶν θείων θεσπισμάτων (ἔκφρ. Πατρ. Ἱερεμίου) πρὸς δὲ καὶ διὰ
 τὴν (καὶ ὡς ἐκ τούτου) ἐπισυμβᾶσαν ἀνωμαλίαν καὶ ἀναρχίαν εἰς
 τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων τῆς Μονῆς. Τὴν θεραπείαν τοῦ με-
 γίστου τούτου κακοῦ εὗρεν ὁ ἀοίδημος Πατριάρχης Ἱερεμίας εἰς
 τὴν ἀκριβῆ τῶν νόμων τήρησιν, τὴν ἀναγνώρισιν τῶν προνομίων
 τῆς Μονῆς καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς τε καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκό-
 που ἀπὸ πάσης οἰσodήποτε ἐπήρειας.

Τὸ φάρμακον τοῦτο ἐθεράπευσε τὰς πληγὰς καὶ ἐπανάφερε τὴν
 τάξιν. Μετὰ ἕνα ὅμως περίπου αἰῶνα ἐγεννήθη δυστυχῶς ὁ γνω-

στός διὰ τὰς αὐθαιρέσις, τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰς δικτατορικάς ἀρχάς του Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνανίας, καθ' οὗ καὶ ἐλήφθησαν τότε ὅσα μέτρα ἐθεωρήθησαν κατάλληλα. (Σιγγίλ. 1668, 1671, 1687, 1689.)

Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι τὰ προνόμια τῆς Μονῆς τοῦ Συναίου Ὁρους καίριως προσεβλήθησαν καὶ μονοῦ κατηργήθησαν κατὰ τὴν περίστατιν ταύτην, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία, βιασθεῖσα νὰ περιστείλῃ τὸ ἐξάλλον τοῦ φρονήματος καὶ τὴν αὐθαιρέσιαν τοῦ Ἀνανίου ὡς ἀτόμου, εὗρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ μειώσῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μονῆς ἀνεξαρτήτου, ἡ δὲ προκαλεσθεῖσα ἐκ τούτου δυσχρέσκεια καὶ ἀνωμαλία ἦτο τοιαύτη, ὥστε μετὰ ἔντος ἀπὸ τῆς λήξεως αὐτῶν, ὁ ἴδιος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δοσιθεὺς, τῇ ἀγωγῇ τοῦ ὁποῖου τὰ ἑκτακτα ταῦτα μέτρα ἐλήφθησαν, ἠναγκάσθη νὰ φέρῃ τὴν θεραπείαν καὶ ἀπεφάσισε νὰ συνδιαλαχθῇ μετὰ τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς, ἀφοῦ οἰκοιοθελῶς ἀνεγνώρισε τὰ προνόμια αὐτῶν καὶ ἔθεσεν εἰς πληρεστάτην ἐνέργειαν τὴν Νεαρὰν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ διὰ τῆς πράξεως τοῦ ἔτους 1690 τῆς συνταχθείσης τῇ ἀμοιβαίᾳ συναίνεσει τῶν μερῶν.

Τέλος ὅτε μετὰ ἓνα περίπου αἰῶνα (1782) τὸ τρίτον ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἠθέλησε νὰ ἀντιποιηθῇ τὴν Ἐπισκοπὴν ταύτην θεωρῶν αὐτὴν ὡς Ἐπαρχίαν του, καὶ ἐπρόκειτο νὰ περισταλῇ οὐχὶ πλέον ἡ αὐθαιρέσις καὶ δικτατορία τοῦ Κυρ Ἀνανίου, ἀλλ' ἡ ἄδικος ἐπιθυμία τῆς κατακτήσεως τῆς Μονῆς καὶ πᾶσα ἐξωτερικὴ ἐπέμβασις, ἐπειδὴ ἐθεωρήθη ὅτι τὰ κατὰ τὸ 1690 ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δοσιθεοῦ καὶ τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς ἐκφρασθέντα καὶ συμφωνηθέντα ὑπὲρ τῶν προνομίων τῆς Μονῆς ἦσαν ἀνεπαρκῆ πρὸς περιστολὴν τῶν ἀδικημάτων τούτων, ὁ Πατριάρχης Γαβριὴλ (1782), συνεπῆς ἅμα τε καὶ δίκαιος, ἐθέσπισε ῥητῶς καὶ ἀμετατρέπτως τὰ περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς τε Μονῆς καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου αὐτῆς, χαράξας τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας ἐκάστου καὶ ῥητῶς ἀποφανθεὶς ὅτι οὐδὲ ἡ Μονὴ οὐδὲ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτῆς ὑπόκεινται εἰς οὐδένα τῶν Πατριαρχῶν.

Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι ἐκ τῶν Σιγγιλίων τὰ ὁποῖα ἐπικαλοῦνται τὰ μέρη ἰσχυρά εἰσι καὶ κύριος ἔχουσι μόνα τὰ τῶν Πατριαρχ-

χῶν Ἱερεμίου (1565), Δοσιθέου (1690) καὶ Γαβριήλ (1782)· τὸ μὲν, διότι ταῦτα εἰσι σύμφωνα πρὸς τὴν Νεαράν τοῦ Αὐτοκράτορος, τὸ δὲ, διότι καὶ τὰ προγενέστερα τοῦ ἔτους 1565 κατηργήθησαν ῥητῶς διὰ τοῦ Σιγγιλίου τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου, τὰ δὲ μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐκδοθέντα κατηργήθησαν διὰ τῆς οἰκιοθελοῦς πράξεως τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δοσιθέου τοῦ ἔτους 1690 καὶ διὰ τοῦ Σιγγιλίου τοῦ Πατριάρχου Γαβριήλ τῷ 1782 ἔτει.

ὑπὸ τὸ Κράτος τῶν διατάξεων τοῦ Σιγγιλίου Γράμματος τοῦ αἰοδήμου Πατριάρχου Γαβριήλ (1782) ἐχειροτονήθη κατὰ τὸ 1805 Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σινᾶ Ὁρους ὁ αἰοδιδμος Πατριάρχης Κωνσταντίας. Καὶ ἐδιοίκησε μὲν ἀνεξαρτήτως καὶ αὐτοκεφάλως, ἀλλ' οἱ τὴν δουλωσύνην καὶ ὑποταγὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου σκοποῦντες δὲν ἠμέλησαν οὐδὲν τὸ τείνον εἰς τὴν τῆς κοινῆς γνώμης ἀποπλάνησιν, εἰς τὴν προπαρασκευὴν μέσων καὶ κεφαλαίων χρησίμων εἰς ἐκλογὴν νέαν, σύμφωνα μὲ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν, ἥτις πολὺ δὲν ἀπέχεν ὡς ἐκ τῆς προβεβηκυίας τοῦ σοφοῦ Πατριάρχου ἡλικίας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, τῇ ἐπιταγῇ τῆς Μακαριότητός του, Ἀνθίμος τις, γραμματεὺς διατελὼν πρὸ αὐτοῦ ἐτύπωσε ἐν Πετροῦπόλει τῷ 1840 φυλλάδιον περὶ τῶν ὁρίων τοῦ τῶν Ἱεροσολύμων Ἀγιοτάτου Θρόνου καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἐπαρχιῶν καὶ περὶ τῶν ὑποτιθεμένων δικαιομάτων του εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς Μονῆς διοίκησιν, ὅπερ καὶ ῥωσίστι μετεφράσθη.

Ἐδέησεν ὅθεν νὰ ληθῶσι μέτρα τινα πρὸς ὀρθὴν τῶν πραγμάτων παράστασιν, ἀκριβῆ τῶν νόμων καὶ τῶν συνοδικῶν πράξεων ἐφαρμογὴν καὶ κατάλληλον εἰς τὸ μέλλον ἐκλογὴν προσώπου διὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν.

Καὶ ἀφ' ἐνός, δι' αὐτογράφου ὑπομνήματός του καταχωρηθέντος ἐν τῷ κώδικι τοῦ Σινᾶ ὁ αἰοδιδμος ἀπέκρουσε τὰ γραφέντα παρὰ τοῦ γραμματέως Ἀνθίμου, κατέδειξε τὰ προνόμια τῆς Μονῆς, διέγραψε τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἀποφαίνεται ὅτι καὶ μὲν ἀποστέλλεται παρὰ τῶν Πατέρων ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ τῷ λαβεῖν τὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, ἀλλὰ κατὰ τὰς παλαιὰς συνοδικὰς ἀποφάσεις, συμφώνως τῇ τοῦ Μεγάλου Ἰουστινιανοῦ Νεαρχῆ, τῇ ἀναγνωρισθείσῃ καὶ κυ-

ρωθείση τῷ 1550 ἔτει πρὸς τοῦ αἰοιδίου ἱεροσολύμων Γερμανοῦ, ἰν' ὧς μοναστηριακὸς αὐτὸς πρὸς μοναστηριακῶν χειροτονεῖται πρεπόντως, καὶ ἐν τούτῳ μόνῳ ἴσταται ἡ *θρυλλομένη* ἐξάρτησις ἢ κατ' ἰδέαν· ἄλλως δὲ καὶ κατὰ τὸ πρᾶγμα ἐλεύθερος πικτριαρχικῆς ὑποταγῆς. Καὶ ἐπὶ τέλους προσθέτει ὅτι ἡ ἀνεξαρτησία αὕτη ἀνεγνωρίσθη ἀνέκαθεν καὶ ἀναγνωρίζεται καὶ παρὰ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως.

Ἀφ' ἐτέρου, ὅπως προληφθῶσιν ἀτοπήματα κατὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἵνα μὴ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ ἡ χρεία τοῦ θρόνου, ὅπερ καὶ ἄλλοτε συνέβη πρὸς βλάβην τῶν συμφερόντων τῆς Μονῆς, ἐνέκρινεν ἐκ προκαταβολῆς τὴν πρᾶξιν τῶν Πατέρων τῆς Συνάξεως τοῦ 1855 κατὰ Μάϊον, δι' ἧς ἐξησφαλίζετο ἡ διαδοχὴ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὸ πρόσωπόν μου, καὶ πρὸς τοῦτο ἔγραφε τὰ ἑξῆς: «... Ἡ δὲ ἐπιβρα-
» βεύοντες εὐεργετικῶς πὰς πιστὰς αὐτοῦ ἐκδουλεύσεις, ἰδίαις ἡμῶν
» χερσὶ προχειρισάμεθα Ἀρχιμανδρίτην τοῦ Θρόνου... Ἄμα δὲ καὶ
» κατὰ πρόβλεψιν ἡμετέρην ὑπὲρ τῆς μεθ' ἡμᾶς ἀρίστης διακυβερνή-
» σεως τοῦ Ἀγιωτάτου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θρόνου, ἔχοντες ἐνδό-
» σιμον ἐξ ἀναφορᾶς τῶν ὁσιωτάτων Πατέρων τῆς τοῦ Θεοβαδίστου
» Ὁρους Σινᾶ ἱερᾶς Συνάξεως, ἐν εὐχῇ καὶ εὐλογίᾳ τῆς Ἡμῶν Με-
» τριότητος ἀποδεικνύομεν τὴν ὁσιότητά του γνήσιον καὶ νόμιμον
» διάδοχον τοῦ Θρόνου τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Σινᾶ,
» ὃν περ ἀναδεξάμενος ἐν καιρῷ χηρεύσεως... θέλει διεξάγει...
» Οὕτω... ἀπολύομεν τῷ ρηθέντι ὁσιωτάτῳ Ἀρχιμανδρίτῃ
» Κυρίῳ Κυρίλλῳ καὶ μεθ' ἡμᾶς διαδόχῳ τοῦ Θρόνου... τῆς
» Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς... »

Ὅτε δὲ κατὰ τὸ 1857 ἀνεπτύχθησαν ἐνεργητικώτεροι προσπά-
θαι πρὸς μείωσιν καὶ κολώβωσιν τῶν προνομίων τῆς Μονῆς, ἔ-
σπευσεν ἀφ' ἐνὸς νὰ φωτίσῃ τοὺς Πατέρας περὶ τῶν ῥαδιουργιῶν
τούτων καὶ τοῦ σαθοῦ τῶν ἀξιώσεων τοῦ Μακαριωτάτου, ὡς
ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν (ἐπιστ. 1857), ἀφ' ἐτέρου δὲ νὰ ἐπαναλάβῃ
ὅσα καὶ εἰς τὸ ὑπόμνημά του ἐκθέτει, καὶ νὰ διαβεβαιώσῃ τοὺς
Πατέρας ὅτι: «ὁ διὰ ἐβδομήκοντα ἤδη χρόνων δουλεύων τὴν Μονὴν
» οὐ νυξάζει, οὐδὲ καθεύδει, φροντίζων ὁλοψύχως, ἐν ὅλῃ τῇ ὑπὸ
» γηρατειῶν ἀδυναμίᾳ του, περὶ αὐτῆς καὶ τῶν προνομίων.»

Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἀπεδείχθη ἐναργῶς καὶ τὸ θέμα ἡμῶν

τοῦτο, δηλαδή ὅτι οὐδεμίαν ἔχει ἐξουσίαν ὁ Μακαριώτατος εἰς τὴν Μονὴν καὶ εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ταύτην, καὶ ὅτι ἡ διοίκησις τῆς Μονῆς ταύτης εἶναι αὐτοκέφαλος καὶ αὐτοδιοίκητος, μὴ ἐπιτρέποντος τοῦ νόμου νὰ ἐπηρεασθῇ παρ' οἰουδήποτε.

Ἄν δὲ ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπάρχει ἀνάγκη καὶ ἄλλων ἀποδείξεων καὶ φώτων, εὐρίσκομεν ταῦτα εἰς τὰς μεταγενεστέρας Πράξεις τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Καὶ πρῶτον μὲν οἱ ἴδιοι Πατέρες τῆς Συνάξεως, κατὰ τὸ 1859, ἀπέκρουσαν, ὡς ἀπεδείξαμεν, τὰς ἀξιώσεις τῆς Μακαριότητός του, θελησάσης νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ἐκλογὴν τοῦ υποψηφίου Ἀρχιεπισκόπου διὰ τῆς συστάσεως τοῦ Γερασίμου καὶ μᾶς φωτίζουσι περὶ τῆς ἐννοίας τῆς Νεαρᾶς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων αὐτῆς. Αἱ δὲ συνεπεῖα τῶν αἰτήσεων τούτων λαβοῦσαι χώραν Συνοδικαὶ ἀποφάσεις τοῦ ἔτους 1859 καὶ 1860 ἐπισφραγίζουσι τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν μου τὸ κύρος.

Εἰς ὅλα δὲ ταῦτα ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ ἐπικαλεσθῶμεν καὶ τὴν πρᾶξιν τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως τῆς 16 Ἰουλίου 1859, ἣν αὐτὸς ὁ Μακαριώτατος προεκάλεσε, καὶ δι' ἧς οὐχὶ μόνον δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καὶ ἀπερρίφθησαν ῥητῶς αἱ κατ' ἐμοῦ κατηγορίαι τῆς Μακαριότητός του, ἀλλὰ καὶ ἐπικυρωθεῖσης τῆς ἐκλογῆς μου, ἐναντίον τῆς πεισματώδους θελήσεώς Του, καθιερώθη καὶ αὖθις διοικητικῶς ἡ ἀνέκαθεν ὑπάρχουσα ἀρχὴ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ.

---

§. 4.

Ἐξετάσωμεν ἤδη τὸ ζήτημα τῶν ἀμοιβαίων σχέσεων, τῶν ὑποχρεώσεων καὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἀδελφότητος.

Ἐπεκράτησεν ἀνέκαθεν ἡ τάξις καὶ ἡ συνήθεια τοῦ νὰ διευθύνωνται τὰ τῆς Μονῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῇ συμπράξει Συμβουλίου τῶν Προκρίτων, ἐκλεγομένου ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων.

Τὸ Συμβούλιον τοῦτο εἶναι ἡ Σύναξις τῶν Πατέρων, ἧς προεδρεύει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Αἱ αποφάσεις περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων, διὰ νὰ ἔχωσιν ἰσχὺν, πρέπει νὰ γίνωνται ἐν Συνελεύσει καὶ κατὰ πλειοψηφίαν νὰ καταρτίζωνται, οὐδεμίαν δὲ ἔχει ἰσχὺν ἀπόφασις γινομένη παρὰ μόνου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἢ τῶν Πατέρων τῆς Συνάξεως, χωρὶς νὰ προεδρεύεται ἡ Συνέλευσις παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἢ ἐν ἀπουσίᾳ του παρὰ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ, ὅτε πρέπει νὰ γνωστοποιῇται αὐτῷ πρὸς ἐγκρίσιν.

Ταῦτα καθιεροῦνται διὰ τοῦ Σιγγιλίου τοῦ Πατριάρχου Γαβριὴλ (1782) καὶ περιέχονται εἰς τὰς μετὰ τῆς ὁλομελείας τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἐμοῦ συμφωνίας.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης ἐκλογῆς ὑποψηφίου διὰ τὴν ἀρχιεπισκοπὴν συντάσσεται μετὰ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων καὶ τοῦ ὑποψηφίου συμβόλαιον νέον περιέχον τοὺς ὅρους ὅφ' οὓς ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος πρόκειται νὰ διοικήσῃ τὰ τῆς Μονῆς. Τὸ συμβόλαιον τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὸ 1805 ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ αἰοιδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου, καὶ κατεχωρήθη εἰς τοὺς Κώδικας τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου.

Τοιοῦτον συνετάχθη ἐκ 33 ἄρθρων καὶ ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ὑποφαινομένου καὶ κατεχωρήθη εἰς τοὺς Κώδικας τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας, ἀρνηθέντος τοῦ Μακαριωτάτου νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνέκαθεν ἐπικρατησάντων.

Ἐξ αὐτῶν ἀντιγράφομεν ἐνταῦθα τὰ ἀφορῶντα τὸ διοικητικὸν μέρος τῆς Μονῆς.

« Κανονισμός τοῦ κυβερνητικοῦ συστήματος τῆς τοῦ Θεο-
βαδίστου Ὁρους Σινᾶ Ἀδελφότητος μετὰ τὴν ἀπο-
βίωσιν τοῦ αἰοδήμου Πατριάρχου Κωνσταντίου,
συζητηθεῖς καὶ ἀποφασισθεῖς παρὰ τῆς
Ἱερᾶς Συνάξεως. »

Ἄρθρ. 1ον Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, καθὼς κεφαλὴ πνευματικῇ τῆς Ἱε-
ρᾶς ταύτης Κοινότητος, ὀφείλει ἐποπτεύειν τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ
τέκνα εἰς τε τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν καθήκοντα καὶ τὴν μοναсти-
κὴν αὐτῶν διαγωγὴν, νοθετῶν καὶ διδάσκων πατρικῶς καὶ ἐξα-
σκῶν ἐν πλήρει δικαιοδοσίᾳ τὰ χρέη Πνευματικοῦ Πατρὸς καὶ
Ποιμένος. Ὡσαύτως δὲ ἅπαντα ἡ Ἱερὰ Ἀδελφότης, θεωροῦσα αὐτὸν
ὡς Πατέρα καὶ Ποιμενάρχην, ὀφείλει ἀπονέμειν αὐτῷ τὴν προσή-
κουσαν ὑποταγὴν καὶ σεβασμὸν, φυλάττουσα ἀπαράβατως τὰ πρὸς
Πνευματικὸν Ποιμένα ὀφειλόμενα καθήκοντα.

Ἄρθρ. 2ον Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θέλει ἔχει πάντοτε δικαιοματικῶς
τὴν προεδρείαν τῆς Συνάξεως, συμμορφούμενος μὲ τὰς ἀποφάσεις
αὐτῆς καὶ γνώμης ἐπὶ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος . . . . .

Ἄρθρ. 4ον Ὅσάκις αἱ Μοναστηριακαὶ ὑποθέσεις προκαλέσωσι τὴν
παρουσίαν αὐτοῦ εἰς οἰονδήποτε μέρος, ὀφείλει ἀπέρχεσθαι ἐγκρίσει
τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως . . . . . ἡ δὲ διάρκεια τῆς ἀπουσίας του
θέλει κανονίζεσθαι συμφώνως μὲ τὴν ἀνάγκην τῆς ὑποθέσεως.

Ἄρθρ. 6ον. Ἐπειδὴ εὐρικόμεθα εἰς αἰῶνα καθ' ὃν ὁ ἄνθρωπος δὲν
ὑποφέρει ἀκούσιον περιορισμὸν, διὰ τοῦτο ἔδοξεν ἵνα ὁ Ἀρχιεπί-
σκοπος, ὅσάκις θελήσει, δύναται νὰ μεταβαίνη ἐλευθέρως ὅπου εὐα-
ρεστήται, εἴτε δι' ἀλλαγὴν ἀέρος, εἴτε δι' ἰδίαν του διασκέδασιν,
μὲ τὴν παρατήρησιν νὰ δαπανᾷ ἐξ ἰδίων του καὶ νὰ μὴ διαρκῇ ἡ
ἀπουσία του πλέον τῶν ἑξ μηνῶν.

Ἄρθρ. 7ον Ἀναφέρων τις τὴν Σύναξιν, ὀφείλει νὰ ἐννοῇ καὶ τὸν
Ἀρχιεπίσκοπον ὄντα Πρόεδρον αὐτῆς. . . . .

Ἄρθρ. 13ον. Τὸ κοινὸν ταμεῖον πρέπει νὰ ἔχῃ τρεῖς τοῦλάχισ-
τον κλεῖς, ὧν τὴν μὲν πρώτην νὰ κρατῇ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, τὴν ὁ-

ποίησιν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του νὰ παραδίδῃ εἰς τὸν Ἐπίτροπόν του ἦτοι τὸν Δικαῖον, τὴν δευτέραν δὲ κατὰ καιρὸν Σκευοφύλαξ, καὶ τὴν τρίτην εἰς ἕκ τῶν εὐὐποληπτοτέρων μελῶν τῆς Συνάξεως . . .

Ἄρθρ. 16ον. Δι' οἰκονομήποτε ἀπόφασιν τῆς Συνάξεως ἀποβλέπουσαν ἐξωτερικὰ συμφέροντα τῆς Μονῆς, θέλει γίνεσθαι πράξεις, φέρουσά τας ὑπογραφὰς πάντων τῶν Πατέρων, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θέλει ἐκδίδει τὸ ἀναγκαῖον ἔγγραφον. Ἐν ἐλλείψει τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, θέλει ἐκδίδει αὐτὸ ὁ Δικαῖος συνυπογραφόντων καὶ δύο ἐγκρίτων τῆς Συνάξεως μελῶν. . . .

Ἄρθρ. 26ον. Ὑπόσχεται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μὲ τὴν περὶ αὐτὸν Σύναξιν νὰ διατηρήσῃ δύο διδασκάλους. . . .

Ἄρθρ. 27ον. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀποδίωξις ἀδελφοῦ διὰ πάσαν ἐνδεχομένην συγγνωστὴν παράβασιν, ἐὰν μετάνοῃ δολοφύχως.

Εἰς δὲ τὸ Πρακτικὸν τῆς 11 Ἰανουαρίου 1866 ὑπάρχει τὸ ἄρθρον 3ον ἔχον οὕτως:

» Ἡ κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον συγκροτουμένη ἱερὰ Σύνοδος θέλει διορίζει τοὺς Οἰκονόμους πάντων τῶν Συναϊτικῶν Μετοχιῶν, καθὼς θέλει ἀποφασίζει καὶ περὶ πάσης ἄλλης ὑποθέσεως, ἀφορώσης τὰ συμφέροντα τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου. Ἐν περιπτώσει δὲ ἀπουσίας τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιότητος θέλει εἰδοποιεῖ αὐτὰς πρὸς τὴν Σεβασμιότητά του καὶ ζητεῖ τὴν ἐγκρισίν του.»

Προκύπτει λοιπὸν ἐκ τῶν Κανονισμῶν τούτων, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅστις εἶναι ἀναπόσπαστος ἡνωμένος μετὰ τῆς Συνάξεως τῶν Πατέρων (ἄρθρ. 7 Κανονισμ.) καὶ οὗ ἡ ἐγκρίσις διὰ πάσαν πράξιν τῆς Συνάξεως τῶν Πατέρων εἶναι ἀναγκαία, ὅτι λέγω ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δὲν διοικεῖ τὰ τῆς Μονῆς πράγματα, καὶ ὅτι δὲν προΐσταται τῆς Συνάξεως τῶν Πατέρων διευθύνων τὰ τῆς Μονῆς τὴν γνώμην καὶ ψήφω αὐτῶν; προκύπτει ἐπίσης ἐξ αὐτῶν ὅτι οἱ Πατέρες ἔχουσι τὸ δικαίωμα τοῦ πύειν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον;

Καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ συμφωνηθῇ ὅρος τοιοῦτος, διότι 1ον οὐδέποτε ἐξήσκησαν τὸ δικαίωμα τοῦτο. Ὅταν δὲ τοιαύτη περίστασις ἐπαρουσιάσθῃ κατέφυγον εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν. Ἐστῶσαν παραδείγματα: ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος Κύπριος (1547) καὶ ὁ

Ἀνχνίαις ὅστις καίτοι καθαιρεθεὶς καὶ παυθεὶς καὶ εἰς ἐγκλήματα ὑποπεσὼν ὡς ἀπλοῦς ἀδελφός, μολατὰ ὑτα παρὰ τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας ἐδικάσθη καὶ 2ον διὰ τῆς τοιαύτης συμφωνίας, ἤθελον ἀποκτήσει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κατηγοροῦν, νὰ μαρτυροῦν καὶ νὰ δικάζουν τὸν παρ' αὐτῶν νομιζόμενον ἔνοχον. Καὶ ἕκαστος δύναται νὰ συμπεράνη τὰς συνεπείας τῆς τοιαύτης διαταράξεως, ὅταν μάλιστα παρατηρηθῇ ὅτι ἀπέναντι τοῦ ὁποίου διεκδικοῦσι τρομεροῦ τούτου δικαίωματος, οὐδὲν παρὰχωροῦσι, λόγῳ ἀμοιβαιότητος, εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον πρὸς ἀντιστάθμῃσιν καὶ ἐξασφάλησιν αὐτῆς τῆς ὑπηρεσίας ἐν περιπτώσει διαπράξεως παραβιάσεων καὶ ἐγκλημάτων ἐκ μέρους τῶν Πατέρων τῆς Συνάξεως. Ὡς ἐκ τούτου ἐπέρχεται ἀναγκαίως ἀναρχία ἀκαταλογίστους ἔχουσα συνεπείας. Τὸ παράδειγμα εἶναι πρόχειρον: Ἐκ τῆς ἐλλείψεως διατάξεων προβλεπουσῶν τὸν τρόπον καὶ τύπον τῆς τιμωρίας παραβάσεων τοιούτων, τὴν πεποιθήσιν τοῦ ἀνευθύνου καὶ τῆς ἀτιμωρησίας σχηματίσαντες, χεῖρα αὐθαίρετον ἔθεσαν ἐπὶ τῶν κοινῶν χρημάτων καὶ ἔλαβον διὰ τῆς βίβης παρὰ τοῦ Σκευοφύλακος πολλὰς χιλιάδας γροσίων, προέβησαν εἰς τὸ νὰ παύσωσι καὶ διαρρίψωσι Δικαίους, διοριζομένους μόνον τῇ ἐγκρίσει μου ὡς καὶ οἱ ἴδιοι τὸ ὁμολογοῦσι διὰ τοῦ ἄρθρ. Βου τῆς ἀπὸ 27 10bris 1866 πράξεως, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι μὲ παρὰκαλοῦσιν ὑπὸς συγκατατεθῶ νὰ ὀνομάσω Δικαίον τὸν Ἀρχιμανδρίτην . . . . . καὶ τέλος ἐνεργοῦσι διοικητικὰς πράξεις ἐν ἀπουσίᾳ μου καὶ τοῦ τότε ἀντιπροσωπεύοντός με.

Κακῶς λοιπὸν προέβησαν εἰς τὸ μέτρον τῆς παύσεως καὶ ὀρθῶς ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία ἀπεδοκίμασεν αὐτὸ καὶ ἐξηράνισε τὴν πρᾶξιν τῆς 24 Αὐγούστου. Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸν νόμον ἱκανοποιεῖ καὶ δεικνύει σεβασμὸν πρὸς τὴν σωτήριον τῇ ἀνθρωπότητι ἀρχὴν καθ' ἣν δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν διάδικον νὰ μαρτυρῇ εἰς τὴν ὑπόθεσίν του καὶ νὰ δικάζῃ τὴν περὶ ταύτης ἀγωγὴν του.

§. 5.

Ἀλλὰ καὶ οἱ λόγοι οὗς προτείνουνσι πρὸς δικαιολόγησιν τῆς πράξεως ταύτης εἰσὶν ἀνύπρχτοι καὶ σκληροὶ τοιούτους βεβαίως θὰ τοὺς θεωρήσῃ καὶ ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία, διότι μὴ ἔχουσιν συμφέρον νὰ παραμορφώσῃ τὰ πράγματα καὶ ἀπαιθῶς σταθμίζουσα τὰ καθέκαστα τῆς ὑποθέσεως ταύτης, θὰ πεισθεῖ ὅτι ὅλα τὰ προτεινόμενα ἐπλάσθησαν πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τῆς πραγματοποιήσεως σχεδίων μακρόθεν μελετηθέντων.

Αἱ κυριώτεραι κατηγορίαι εἰσι:

1ον Ὅτι ἐσφετερίσθην καὶ κατεσπατάλευσιν πᾶν εἰσόδημα τῆς Μονῆς, ἐχρέωσα ταύτην, χωρὶς νὰ δώσω λόγον εἰς οὐδένα καὶ ἐδαπάνησα ἔτοιμα χρήματα τοῦ Σκευοφυλακείου, ἅτινα ἐφυλάττοντο πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ ἐτοιμορρόπου Μοναστηρίου.

2ον Ὅτι ὑπεξήρεσα ἱερὰ καὶ λίαν βαρύτιμα κειμήλια.

3ον Ὅτι δὲν διέμεινα διαρκῶς εἰς τὴν Μονήν, ἐνῶ κατὰ τοὺς νόμους μόνον μέχρι Αἰγύπτου ἡδυνάμην ν' ἀπομακρυνθῶ καὶ τοῦτο οὐχὶ ἄνευ ἀδείας.

4ον Ὅτι ἀπεδίωξα τῆς Μονῆς αὐθιχρέτως ἀθώους καὶ σεβασμίους Πατέρας, καί.

5ον Ὅτι κατεπάτησα τὸν ὅρκον μου, μὴ τηρήσας τὴν πρὸς αὐτοὺς δοθείσαν ὑπόσχεσιν τοῦ νὰ μὴ ἐξορίσω τινὰς ἐκ τῶν Πατέρων.

Λέγονται καὶ ἄλλαι γενικαὶ καὶ ἀόριστοι περὶ ὧν δὲν εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμω λόγον διότι ἀποδειχθήσεται ὅτι καὶ αὗται αἱ ὠρισμένως ἐκτιθέμεναι εἶναι μῦθοι πλασθέντες παρ' ἄλλων καὶ ἐπαναλαμβάνομεναι μόνον καλῇ τῇ πίστει ἐκ πλάνης παρὰ τῶν ὑπογραψάντων τὴν πράξιν τῆς 24 Αὐγούστου.

Ἀπέναντι τῶν ὠρισμένων τούτων κατηγοριῶν ἀντιτάσσω τὰ ἑξῆς:

Ὡς πρὸς τὴν

1ην Ὅτι ἐσφετερίσθην καὶ κατεσπατάλευσιν πᾶν εἰσόδημα τῆς Μονῆς καὶ ἐχρέωσα αὐτὴν χωρὶς νὰ δώσω λόγον εἰς οὐδένα, καὶ ὅτι ἐδαπάνησα ἔτοιμα χρήματα τοῦ Σκευοφυλακείου.

Ἐξέθεσα ἤδη τὰ λαβόντα χώραν κατὰ τὴν 27 Ἰοβρίου 1865 μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑπεγράφη παρὰ τῆς ὀλομελοῦς Ἀδελφότητος καὶ ἐμοῦ Πράξις καταχωρηθεῖσα καὶ εἰς τοὺς Κώδικας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς περιέχουσα σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἐξῆς:

« Ἄρθ. 4ον Εἶναι γνωστὰ πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς τὰ γενόμενα ἐ-
» ξοδα ἐν καιρῷ τῆς χειροτονίας τῆς Σεβασμιότητός του, πρὸς δι-
» τήρησιν τῶν προνομίων καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ Μοναστηρίου,
» περὶ ὧν ὑπάρχουσι καὶ Πράξεις παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως, αἱ
» ὁποῖαι καταργοῦνται ἀπὸ σήμερον καὶ ἐγκρίνεται, ὡς ἰσχύων,
» παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως καὶ παρ' ὅλης τῆς Ἀδελφότητος ὁ ἀ-
» κόλουθος τρόπος.

» Τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον ἀναλαμβάνει τὴν πληρωμὴν ὅλων τῶν
» μενόντων χρεῶν τῶν προελθόντων ἐκ τῆς συντηρήσεως τῶν προ-
» νομίων τοῦ Μοναστηρίου, συμποσούμενων ἤδη ἐκ 16,000 και-
» σαροβ. φλωρίων, ἐξ ὧν προκτέθεσεν ἡ Σεβασμιότης του εἰς τὸ
» κοινὸν ταμεῖον 1,400 φλωρία καισαροβ. ὥστε τὸ μόνον χρέος
» ἀναβαίνει εἰς φλωρία 14,600.

» Τούτων οὕτως αποφασισθέντων, πᾶσα προγενεστέρα Πράξις
» καὶ διαχείρησις τῆς Σεβασμιότητός του μέχρι σήμερον θέλει
» θεωρεῖσθαι ἐξωφλημένη καὶ ἀκαταλήτητος».

Εἰς δὲ τὴν συμπληρωτικὴν Πράξιν τῆς 11 Ἰανουαρίου 1867
προστίθενται τὰ ἀκόλουθα:

« Ἄρθρ. 1ον Ἀναδεχθεῖσα ἅπαιξ ἡ ὀλομέλεια τῶν ἀδελφῶν τὴν
» πληρωμὴν ἐκ τοῦ κοινοῦ ταμείου τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ τῶν χρεῶν
» κατὰ τὴν ἐμφανισθεῖσαν σημείωσιν τῶν προσώπων εἰς ἃ ὀφεί-
» λονται, ἀμέσως θέλει ἀπολύσει ἡ Ἱερὰ Σύνοξις ἐπίσημα αὐτῆς
» χρεωστικὰ ὁμολόγια πρὸς τοὺς δανειστάς, καὶ λάβει ἡ Σεβ-
» σμιότης του τὰ ἰδιαίτερα πρὸς αὐτοὺς δοθέντα ὡς κατηργημένα
» συγχρόνως καὶ ἡ Σεβασμιότης του θέλει δώσει ἐγγραφον ἀπό-
» δεῖξιν ὅτι ὁποιοδήποτε χρέος ἤθελε φανῇ περιπλέον τῶν ἀπο-
» λυθέντων ὁμολόγων παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως ἦτοι τῶν 16,000
» χιλ. φλωρίων, νὰ μὴν ἀναγνωρίζεται παρὰ τοῦ Μοναστηρίου,
» ἀλλὰ νὰ ᾖ εἰς βάρος τῆς Σεβασμιότητός του.

» Ἄρθρ. 2ον Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν διάληψιν τοῦ ἰδίου ἄρθρου 4ου
» (τῆς Πράξεως τῆς 27 Ἰοβρίου 1865,) πᾶσα πρᾶξις καὶ διτχεί-
» ρησις τῶν εἰσοδημάτων τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου παρὰ τῆς Σεβ-

» σμιότῃτός του μέχρι σήμερον θεωρεῖται ἐξωφλημένη καὶ ἀκα-
 » ταζήτητος, ἥδη ἡ Σεβασμιότης του ἐλευθεροῦται τῶν χρεῶν,
 » μενόντων αὐτῶν τοῦ λοιποῦ εἰς βάρος τοῦ ταμείου τῆς Κοινό-
 » τητος. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἐγγράφον τὸ ὁποῖον ἀπέλυσεν ἡ Σεβα-
 » σμιότης του εἰς τὸ ταμεῖον περὶ τῆς ἐτησίας πληρωμῆς 1400
 » φλωρίων ἀπέναντι τῶν χρεῶν τῶν κληρονόμων τοῦ Μακαρίτου
 » . . . . . νὰ ἐπιστραφῇ τῇ Σεβασμιότητί του ὡς περιττὸν
 » τοῦ λοιποῦ καὶ ἄχρηστον».

Κατὰ συνέπειαν καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐξισώσεως καὶ τῆς ἐξο-
 φλήσεως ταύτης, ἐγὼ μὲν ἔδωκα τὴν ἀπόδειξιν ἣς λόγος γίνεται
 εἰς τὸ ἄρθρ. 1ον τῆς ἀπὸ 11 Ἰανουαρίου 1866 Πράξεως, καὶ ἐμέ-
 τρησα εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Μονῆς 1,400 καίστροβ. φλωρίκ, ἡ δὲ
 Σύναξις τῶν Πατέρων συνέταξεν, ὑπέγραψε καὶ ἀπέλυσεν τὰ πρὸς
 τοὺς δανειστάς ὁμόλογα, τὰ δὲ παλαιὰ τῆς υπογραφῆς μου ἐγ-
 γραφαί μοι ἐπεστράφησαν.

Δὲν δύνανται ὅθεν νὰ ἰσχυρισθῶσιν ἥδη ὅτι πρὸ τῆς συντάξεως
 τῆς Πράξεως ταύτης, ἔλαβον χώραν καταχρήσεις, νὰ μὲ θεωρή-
 σωσιν ὑπεύθυνον περὶ τῆς διαχειρίσεώς μου ταύτης καὶ νὰ στη-
 ρίζωσιν ἐπ' αὐτῆς κατηγορίαν, διότι φέρω, εἰς ἀπόδειξιν μὲν τοῦ
 ἀνυπάρκτου τῶν τοιοῦτων αἰτιάσεων, τὰς υπογραφὰς αὐτῶν τῶν
 ἰδίων τὰς φαινόμενας εἰς τὰς μνησθείσας Πράξεις· εἰς ἀπόρριψιν
 δὲ αὐτῶν τὸν νόμον τὸν μὴ ἐπιτρέποντα νὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς
 πράγματα περὶ ὧν ἐγένετο ῥητὴ ἐξόφλησις καὶ ἐξισασμός. —
 « οὔτε μετὰ ἐξισασμὸν, (λέγει ὁ νόμος) οὔτε μετὰ δευτέραν ὁμο-
 » λόγησιν, δὲν δύναται τις νὰ μεταβάλῃ τὸ ὁμολογηθὲν ἥδη ἀπὸ
 » αὐτῶν, ἂν καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἔτυχε νὰ γίνῃ κατ' ἀπάτην δηλ. ψευ-
 » δῶς. — . . . . . Αἱ ὑποθέσεις, ἧτοι αἱ δίκαι, αἵτινες
 » ἐτελείωσαν μὲ νομίμους ἐξισασμούς, δὲν ἀνατρέπονται οὐδὲ ἀ-
 » πὸ Βασιλικὴν ἀντιγραφὴν. . . . . Καὶ εὐθὺς ἐὰν μετανοήσῃ ὁ
 » συμφωνήσας, ὁ ἐξισασμὸς δὲν δύναται ν' ἀνατραπῇ. . . . ἐξί-
 » σαις γενομένη καὶ εἰς ὑπομνήματα καὶ ἐγγράφως καὶ ἀγράφως
 » ἰσχύει » (Ἀρμεν. Βιβλ. Α τίτλ. 1. ἀριθ. 2, 6, 40, 46).

Ἐὰν λοιπὸν ἰσχυρισθῶσιν, ὅτι μετὰ τὴν ἐξόφλησιν ταύτην ἔλα-
 βον χώραν καταχρήσεις, πρέπει ν' ἀποδείξωσι τί καὶ κατὰ πόσον
 διεχειρίσθην καὶ ποῖα ἡ κατάχρησις, διότι ἔκτοτε δὲν ἀνεμίχθην

εἰς τὸ χρηματικόν· μάλιστα μοι ὀφείλονται εἰσέτι μέχρι τῆς 14 Ἰουλίου 1867 δι' ἄλλας τινὰς πληρωμὰς αἱ ὑπεχρεώθην νὰ κάμω διὰ λογοριασμὸν τῆς Μονῆς γρόσια 31,558 ὡς ἐν ἀρμοδίῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ ἀποδειχθήσεται.

Τὰ αὐτὰ λέγω καὶ ὡς πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ἐδαπάνησα εἰς τοῖμα χρήματα εὐρισκόμενα ἐν τῷ Σκευοφυλακείῳ.

Ἡ κατηγορία αὕτη στηρίζεται, ὡς φαίνεται εἰς τὴν πληροφορίαν ἣν ἔδωκεν αὐτοῖς, ὁ Μικκάριος Σκευοφύλαξ ὅταν ἐζήτησαν νὰ λάβωσι τὰ πρ' αὐτῷ εὐρισκόμενα χρήματα ἐκ λιρῶν 2,500, ὅτι δέθεν ταῦτα ἐλήφθησαν πρ' ἐμοῦ. Τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως οἱ μὲν κατηγοροὶ μου ἐπαναλάβωσι τὰς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας, ὁ δὲ Μικκάριος ὑποστήριξεν ἐντόνως αὐτάς. Ἀλλ' ὅμως ἔχω εἰς χεῖρας ἐπίσημον τὴν ἀπόδειξιν φέρουσιν καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Σκευοφύλακος ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα σώζονται καὶ εὐρίσκονται εἰς χεῖρας αὐτοῦ, δοθήσονται δὲ ἀρμοδίως τῷ ἀρμοδίῳ προσώπῳ ἐν δέοντι καιρῷ. Ἐκ τοῦ ἰδίου ἐγγράφου φαίνεται ὁ λόγος δι' ὃν ὁ Σκευοφύλαξ μετεχειρίσθη τὸ στρατήγημα τοῦτο: « Ἐπειδὴ (λέγει οὗτος) ἡ αὐτοχειροτόνητος Σύναξις, μετὰ τὴν δαπάνην τῶν 1,000 » ἀγγλικῶν λιρῶν αἱ ὑπ' αὐτῆς ἐβιάσθησαν νὰ δώσω, καὶ τῶν » 600 λιρῶν τῶν ληφθεισῶν ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν χρεωγράφων, » καὶ πολλῶν ἄλλων δαπανηθέντων τῶν πλείστων εἰς ἀρωγὰς » καὶ ἐπιζημίους διὰ τὴν Μορὴν ὑποθέσεις, ἡ Σύναξις λέγω, αὕτη » μ' ἐβίασε νὰ δώσω καὶ τὰς ἀνωτέρας 2500 . . . . ὅπως » διασώσω αὐτάς, ἡναγκάσθησαν νὰ ψευσθῶ, εἰπὼν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὰς ἔλαβε . . . , . . (Ἐγγρ. 10 Ἀπριλίου 1867). »

Ὡς πρὸς τὴν

2αν ὅτι ὑπεξήρεσα ἱερὰ καὶ λίαν βεβήματα κειμήλια.

Οἱ κατήγοροι γινώσκουσιν ὅτι τῶν κειμηλίων τούτων ὑπάρχει φύλαξ ἔχων ἀτομικὴν εὐθύνην καὶ κάποιαν ἀνεξαρτησίαν, διότι ὡς προσωπικῶς ὑπεύθυνος, δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν παράδοσιν τούτων ὅταν νομίζῃ ὅτι δὲν γίνεται πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Μονῆς. Διὰ νὰ μοι δοθῶσι ταῦτα ἔπρεπε νὰ συντρέξῃ καὶ ἡ θέλησίς του. Καὶ ἂν μὲν ἰσχυρίζονται ὅτι ταῦτα ἔλαβον πρὸ τῆς 27 10βρ. 1865, ὅτε τὰ πάντα ἐξωμαλύνθησαν καὶ διευθετήθησαν δὲν πιστεύονται, διότι ὁ Σκευοφύλαξ, ὅστις ἔλαβε μέρος τότε εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν

πραγμάτων, ὅφειλε καὶ ν' ἀναφέρῃ καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἐπιστροφῆς καὶ ἀποδόσεως αὐτῶν, ἢ καὶ ν' ἀναφέρῃ ὅτι ταῦτα κατέχονται αὐθαριέτως παρ' ἐμοῦ. Ἄν δὲ λέγωσιν ὅτι μετὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην ἐγένετο ἡ ὑπεξαίρεσις, διὰ νὰ πισευθῶσι πρέπει νὰ κατηγόρησάσιν καὶ τὸν Σκευοφύλακα τὸν ἀμέσως εὐθυνόμενον καὶ νὰ εἰπῶσι τὸ εἶδος καὶ τὸ ποσὸν τῶν κειμηλίων τούτων, ὅπως ἐγὼ μὲν δυνηθῶ ν' ἀπαντήσω ἐν γνώσει, οἱ δὲ ἐξετάσαντες τὴν ὑπόθεσιν νὰ δυνηθῶσι ν' ἀποφασίσωσιν ἐν γνώσει περὶ τῆς πράξεως καὶ ν' ἀνέυρῶσι τὸν ὑπεύθυνον.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τῆς ἀπὸ 4 Μαρτίου ἀποφάσεώς της, ἐπέτρεψε καὶ διέταξε μάλιστα τοὺς κατηγόρους ν' ἀποδείξωσι τὰς κατηγορίας ταύτας. Διὰ τὴν προσέρχονται μὲ τὰς ἀποδείξεις εἰς τὰς χεῖρας νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν ἀγωγὴν των; Διὰ τὴν εὐρίσκουσιν ὑπεκφυγὰς εἰς τὴν ἐνστάσιν τῆς ἀνερμοδιότητος ἰσχυριζόμενοι σήμερον ὅτι τὰς κατηγορίας ταύτας ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ εἶναι ὁ τῶν Ἱεροσολύμων Πτριάρχης; Διὰ τὴν φρονοῦσιν ὅτι ἡ δικαιοσύνη τοῦ θρόνου ἐκείνου εἶναι ἀκρίβειος; Μήπως τὴν ἀκρίβειαν ταύτην καὶ τὴν εὐθυδικίαν εὐρίσκουσιν εἰς τὴν κατ' ἐμοῦ ὑπάρχουσαν προδιάθεσιν ἐν τῇ συνειδήσει τῆς Μικκχιότητός του, ἢ εἰς τὴν ὁποίαν ἐξέφρασεν οὗτος ἡδὴ γνώμην περὶ τοῦ βαισίμου τῆς κατ' ἐμοῦ ἀγωγῆς των;

Ὅχι, ὅλα ταῦτα εἶναι ὑποθέσεις. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν τολμῶσι νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν, διότι δὲν ἔχουσι τῶν κατηγοριῶν τούτων τὰς ἀποδείξεις. Ὅχι, δὲν ὑπεξήρεσα ἱερὰ κειμήλια. Ναι, οἱ ἐν τῷ κρυπτῷ ἐργαζόμενοι κατήγοροί μου θέλουσι νὰ ὑπεξαίρῶσιν τὴν ὑπόληψίν μου καὶ ν' ἀντιποιηθῶσι τὰ δικαιώματα καὶ τὰ προνόμια τῆς Μονῆς. Ναι, οἱ κατήγοροι οὗτοι προσέβησαν εἰς πράξεις αὐθαριέτους, μέχρι τῆς παραδίσεως καὶ αὐτοῦ τοῦ κεκλεισμένου δωματίου μου, ἐνθὰ τὰ πράγματα καὶ ἔγγραφά μου εὐρίσκονται. Ἰστερον δ' ἀφ' ὅλα ταῦτα, ἔρχονται μὲ θάρρος τὸ ὁποῖον προδίδει ἀπερισκεψίαν καὶ ἐξωτερικὴν ἐνέργειαν, νὰ προστατεύσωσι προνόμια καὶ δικαιώματα τῆς Μονῆς τὰ ὁποῖα αὐτοὶ πρῶτοι δὲν ἐσεβάσθησαν, προὔπηλάχισαν, καὶ ἠθέτησαν.

Ως πρὸς τὴν

Ἔην ὅτι δὲν διέμενα διρκῶς εἰς τὴν Μονήν. Δὲν πρέπει, νομίζω νὰ ἐπαναλάβω τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 4 καὶ 6 τῆς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων συμφωνίας, ὧν τὸ κείμενον ἀναφέρεται εἰς τοὺς προηγουμένους παρχγράφους, διὰ νὰ ἀποδείξω τὸ σαθρὸν τῆς κατηγορίας ταύτης· οὐδὲ πρέπει φρονῶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὰ πρὸ ἐμοῦ πραχθέντα ἐξ ὧν φαίνεται ὅτι αἰείποτε οἱ Ἀρχιεπίσκοποι εἰς τὰ ξένα διέμενον.

«Διατρίβει δὲ πάντοτε (λέγει ἡ τυπωθεῖσα Περιγραφή τοῦ Θεο-
» βαδίστου Ὁρους Σινᾶ τῷ 1817 δαπάνη τῆς Μονῆς σελὶς 122.)
» ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς ὅποιον μέρος τὸν προσκαλεῖ τὸ συμφέρον
» τοῦ Μοναστηρίου . . . . » Ναί, μετέβην εἰς Ρόδον, Χίον,
Κρήτην καὶ Κύπρον. Δὲν προσθέτουν ὅμως ὅτι καὶ ἐκεῖ ὑπάρχουν
μετόχια ἀνήκοντα τῷ Ἀγίῳ Ὄρει Σινᾶ, καὶ ἐπομένως εἶναι καὶ εἰς
τὰ μέρη ἐκεῖνα συμφέροντα χρήζοντα διευθετήσεως καὶ ἐποπτείας.
Ναί, μετέβην εἰς Κωνσταντινούπολιν· ἀποσιωποῦν ὅμως τὴν δοθεῖ-
σαν μοι πληρεξουσιότητα κατὰ τὴν 15 Μαρτίου 1860 διὰ πρά-
ξεως τῆς Συνάξεως καταχωρηθείσης καὶ εἰς τοὺς Κώδικας τῆς
Μονῆς, ἣν ἐπανελάβον κατὰ τὴν 12 Ἀπριλίου 1863 καὶ ἐπισφρά-
γισαν κατὰ τὴν 9 Ἀπριλίου 1866, καὶ δι' ἧς μοὶ ἀναθέτουσι τὴν
διεύθυνσιν καὶ διεξαγωγὴν τῶν δικαιωμάτων τοῦ Θεοβαδίστου Ὁ-
ρους Σινᾶ εἰς τὴν ἀναφεῖσταν ἔριδα περὶ τῶν ἐν Δακίᾳ κτήσεών του.

Ἀλλὰ λησμονοῦν ὅτι χθὲς, καὶ ὅτε ἡ πληρεξουσιότης αὕτη ἐδί-
δετο, ἦσαν γνώμης ἄλλης καὶ ῥητῶς εἰς τὰ ἔγγραφα τῆς πληρε-
ξουσιότητος εἶναι ὁ ὅρος καθ' ὃν ἔπρεπεν ἀναγκαιῶς νὰ μεταβῶ εἰς
Κωνσταντινούπολιν. Εὐτυχῶς τὰ ἔγγραφα ταῦτα ὑπάρχουσιν εἰς
χεῖράς μου προσμαρτυροῦντα τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου καὶ τὸ
παράλογον τῆς αἰτιάσεως ταύτης.

Ως πρὸς τὴν

Ἄην καὶ ἔην ὅτι κατεδίωξα φιλησύχους Πατέρας καὶ ἡθέτησα
δῆθεν τὸν ὄρκον μου τοῦ νὰ συγχωρήσω αὐτούς.

Ἐγὼ δὲν κατεδίωξα οὐδένα φιλήσυχον καὶ εὐπειθῆ Πατέρα. Ἡ
διοικητικὴ Ἀρχὴ μαθοῦσα τὰς συμβάσας κατὰ τὸν 10βριον τοῦ
1865 ἀντιπειθαρχικὰς καὶ σκαιστικὰς σκηνὰς καὶ χρωμένη τῶν
δικαιωμάτων τῆς ἡθέλησε νὰ λάβῃ μέτρα διὰ τε τὴν τάξιν καὶ τὴν

ἡσυχίαν τοῦ τόπου καὶ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἐν τῇ Μονῇ καθε-
στῶτων. Τὰ μέτρα ταῦτα ἐπεδοκιμάσθησαν καὶ παρὰ τῆς ὁλομε-
λείας τῶν Πατέρων, ὡς ἀνωτέρω ἐξέθεσα. (Ἐγγρ. 24 Φεβρ. 1866).
Ἦσαν δὲ καὶ νόμιμα τὰ μέτρα ταῦτα, διότι ἀφοῦ καὶ αὐτὴ ἡ ὁ-
λομέλεια τῆς Ἀδελφότητος ἀνεγνώρισεν ἅπαξ ὅτι οἱ ἀπομακρυν-
θέντες προσκαίρους καὶ μέχρι τῆς κατευνασσεως τῶν πνευμάτων
ἦσαν ταραξίαι, καὶ ἐπομένως ἐπικίνδυνοι, καθῆκον εἶχεν ἡ διοι-
κητικὴ ἀρχὴ νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ
ἄρθρ. 27 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ ἀπαγορευόντος τὴν ἀποδίωξιν τοιού-
των διὰ συγγνωστὰς παραβάσεις, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀποδίωξιν τῶν
προκαλούντων στάσεις καὶ τῶν θελόντων ν' ἀνατρέψωσι τὰ καθε-
στῶτα, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη, καὶ περὶ τῶν ἡ Σύναξις τῶν
Πατέρων, καίτοι ἐπικαλεσθεῖσα τὴν ἐπιείκειαν τῆς Ἀρχῆς καὶ τὴν
ἐμὴν συγχώρησιν, ἀναγνωρίζουσα ὅμως τὴν ὀρθότητα τοῦ μέτρου
τούτου καὶ τὸ φιλοτάραχον ἐκείνων, ἀπῆλθε ῥητῶς διὰ τῆς ἰδίας
πράξεώς της ἀπὸ 19 ἰουλίου 1866 ὅπως, πρὸ τῆς συγχωρήσεως
καὶ τῆς ἐπανόδου των εἰς τὴν Μονὴν ὑποσχεθῶσιν ἐγγράφως ὅτι
θέλουσι συμβιώσει ἐν εἰρήνῃ καὶ ἁρμονίᾳ πειθόμενοι εἰς τὰς ἀ-
ποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως (*).

Ναί, ὑποσχέθησαν νὰ συγχωρήσω αὐτοὺς, καὶ ἐγγράφως ἐδήλωσα
τοῦτο καὶ πράγματι συνεχώρησα τὸ κατ' ἐμαυτὸν τὴν πράξιν.
Δὲν ἠδυνάμην ὅμως νὰ ὑποσχεθῶ καὶ μάλιστα ἐνόρκως περὶ πράγ-
ματος, τὸ ὅποιον δὲν ἠμπόρουν νὰ διαθέσω. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑπο-
σχεθῶ ὅτι ἡ διοικητικὴ Ἀρχὴ δὲν θὰ ἐνεργήσῃ πρὸς σωφρονισμόν
τῶν ταραξιῶν. Ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ μαθοῦσα τὴν διάπραξιν πρα-
ξικοπήματος ἐντὸς τοῦ Κράτους αὐτῆς παρ' ἀνθρώπων οἵτινες πρέ-
πει νὰ ᾧσι τὸ παράδειγμα τῆς εὐπειθείας, τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ
τῆς τάξεως ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα ὅπως ἐξασφα-
λίσῃ τὴν τάξιν. Ἡ ἐνέργεια αὐτῆς εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς ἐμῆς θε-
λήσεως. Οὐδὲν ἄρα παράπονον δικαιοῦνται νὰ ἔχωσι διὰ τὴν ἀπο-

(*) Καὶ κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας οἱ πατριάρχοντες αὐστηρῶς τιμωροῦνται.
— Ὑπάρχουν ῥητοὶ Κανόνες « Περὶ τῶν ποινούντων συνωμοσίας ἡ πατρίας. »
Φωτίου Νομοκάνων τίτλ. Θ'. κεφ. ΔΖ. τόμ. 1, σελ. 229 — Συντ. Ῥάλλη καὶ
Ποτλῆ).

μάκρυνσιν ἢ δι' ἀθέτησιν ἐνόρκων δῆθεν ὑποσχέσεων, δοθεισῶν πρὸς συγχώρησιν. Ὁμολογοῦντες ὅμως ὅτι ἐμεσολάβησαν περὶ τῆς ἀφέσεως τῶν ἀπομακρυνθέντων συνομολογοῦν ὅτι οὗτοι ἐγκλημάτησαν. Ἀλλ' ὑποπεσόντες οὗτοι καὶ οἱ μεσολαβοῦντες εἰς τὸ αὐτὸ καὶ βαρύτερον ἔγκλημα διὰ τῆς ἀπὸ 24 Αὐγούστου πράξεως των δὲν δικαιоῦνται νὰ φέρωσι τὴν κατηγορίαν ταύτην οὐδὲ νὰ ἐπικαλεσθῶσιν ὑπόσχεσιν ἐπεικειάς δοθείσαν πρὸ τῆς διαπράξεως τῶν βαρυτέρων τούτων παραβιάσεων.

Αὐτὰ εἰσὶ τὰ πράγματα. Συμπεραίνων δὲ λέγω:

Ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ δὲν ὑπάγεται δι' οἰανδήποτε ὑπόθεσιν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἱεροσολύμων ἥς ἡ ἀρμοδιότης ἐκτείνεται μόνον ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν διαφορῶν τῶν ἀναφυομένων εἰς τὰς εἰς τὸν Θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων ἀμέσως ὑποκειμένους Ἐπαρχίας. Δὲν ὑπόκειται δὲ καὶ εἰς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων διότι εἶναι αὐτόνομος καὶ ἀνήκει εἰς τὸν Θρόνον τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ, τὸν ἀνεξάρτητον καὶ αὐτοδιοίκητον, ὑπερ καὶ παρὰ τῆς Μακαριότητός του ἐβεβαιώθη καὶ ὡμολογήθη ἐν τῇ τῆς 4 Ἰβρίου 1859 συνεδριάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ὅτι καὶ συμβιβαστικῶς δὲν δύναται ὁ Μακαριώτατος νὰ περαιώσῃ οἰανδήποτε διαφορὰν μεταξὺ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων, ὅταν τὸ ἐν ἐκ τῶν διαφερομένων μερῶν δὲν συναινῇ δι' οἰανδήποτε αἰτίαν (*) καὶ ἰδίως ὅταν ὑποπτος ἔσται. (**)—Ὡστε καὶ ἀρμόδιος ἂν ᾔθελεν εἶσθαι ὁ Μακαριώτατος

(*) ("Εγγρ. Πατρ. Ἱεροσολύμων Δοσιθέου τοῦ 1690 ἔτους).

(**) Κατὰ τοὺς Ἱερὰς Κανόνας ὁ διάδικος ὁ ἔχων ὑπονοίαν, δύναται νὰ μὴ ὑποβληθῇ εἰς τὸν ἀρμόδιον δικαστὴν, ἀλλὰ νὰ καταφύγῃ ἀμέσως εἰς τὸν ἀνώτερον. Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐκτὸς τοῦ σχολίου ἐν τῷ 74 Ἀποστολ. Κανόνι, ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι ἀρχαῖαι Συνοδικαὶ ἀποφάσεις, εἰς ἃς εὐρίσκουμεν τὴν ἐξῆς περικοπήν:

« Κληρικοὺς δὲ Κληρικοὺς διαμφισβητοῦντας, ἢ καὶ Μοναχοὺς Μοναχοῖς, » παρὰ τῷ οἰκείῳ γρίνεσθαι Ἐπισκόπῳ . . . . . ἢ Ἐπισκόπους Ἐπισκόποις παρὰ τῷ τῆς Πατριαρχείας Μητροπολίτη συνοδικῶς. Εἰ δὲ σκάνδαλον

νὰ δικάσῃ ἢ συμβιβάσῃ τὰς προκειμένας διαφορὰς, πρὸς δὲ καὶ ἂν δὲν ἤθελον ὑπάρχει ὑπόνοιαι σπουδαῖαι, οὐχ' ἥττον τὰ διάδικα μέρη ἠδύναντο νὰ φέρωσι κατ' εὐθείαν τὰς διαφορὰς ταύτας εἰς τὸ ἀνώτατον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον. Τοῦτο δὲ ἐγένετο. Ἡ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησία ἐπελήφθη περὶ αὐτῶν καὶ ἐδίκασεν. Οὐδεὶς ἄρα ἄλλος δύναται ἤδη ν' ἀποφανθῇ περὶ ταύτης ἢ νὰ μεσολαβήσῃ ὅπωςδὴποτε, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ λάβῃ χώραν προφανῆς τῶν νόμων παραβίασις καὶ τῶν ἀποφασισθέντων ἀθέτησις.

Ὅτι ἡ ὁλομέλεια τῆς Ἀδελφότητος τῶν Πατέρων δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα οὐδὲ τὴν ἐξουσίαν ν' ἀνακρίνῃ ἢ νὰ δικάζῃ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, οὐδὲ δύναται νὰ κάμῃ οἰανδὴποτε πρᾶξιν ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀντιπροσώπου (τοῦ Δικαίου,) ὅτε ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἔγκρισις αὐτοῦ.

Ὅτι ἡ ἀγωγή τοῦ κατηγοροῦ μου εἶναι σαθρὰ καὶ ἀναπόδεικτος, καὶ πρέπει ν' ἀπορρίψῃ.

Παύω ἐνταῦθα τὸν λόγον ἄνευ ἐπιλόγου διότι τῆς ὁρθῆς τῶν πραγμάτων περὶ τῆς ἀκριβοῦς τῶν νόμων ἐκτιμῆσεως

» ὑποτρέχον ὑποψίαν θατέρῳ ἀποκρίει τῶν μερῶν, παρὰ τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν
» Ἀγιωτάτῳ Πατριάρχῃ καὶ τῇ Ἱερᾷ καὶ Μεγάλῃ Συνόδῳ τηρεῖσθαι καὶ τέμνε-
» σθαι τὸ ἀμφισβήτημα. Ἀποφ. Ἀλεξίου Κωνσταντινουπόλ. Ἀπρίλιος μὴν,
» εἰς τὸν τόμος 5. σελ. 328 — Συνταγ. Ῥάλλη καὶ Ποτλῇ).

Κατὰ τινὰ δὲ σχολιαστὴν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἄνευ αἰτίας ὁ κληρικὸς
δύναται νὰ φέρῃ τὴν ὑπόθεσιν του κατ' εὐθείαν ἐνώπιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πα-
τριάρχου, τοῦτο δὲ κατ' ἐξαίρεσιν, λέγουσιν, ἐχρησγήθη ὡς προνόμιον, ἴσως
δὲ καὶ λόγῳ τῶν Πρεσβείων τῇ Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίᾳ. — Τὸ σχόλιον ἔχει οὕτως:
« Ἀλλὰ καὶ Ἐπίσκοπος ἢ Κληρικὸς, εἰ κατὰ Μητροπολίτου ἔχῃ τινὰ ὑπόθεσιν,
» ἢ παρὰ τῷ Ἐξάρχῳ τῆς διοικήσεως ἤτοι τῷ Πατριάρχῃ, ὑφ' ὃν τελοῦσιν οἱ
» τῶν Ἐπαρχιῶν ἐκείνων Μητροπολῖται, δικάζεσθαι, ἢ παρὰ τῷ Πατριάρχῃ
» Κωνσταντινουπόλεως ὅπερ προνόμιον οὐδενὶ τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν ἐδόθη
» οὔτε ἀπὸ τῶν Κανόνων, οὔτε ἀπὸ τῶν Νόμων, τὸ δικάζεσθαι Μητροπολίτην
» τελοῦντα ὑφ' ἑτέρου Πατριάρχῃ παρὰ Πατριάρχῃ ἑτέρῳ εἰ μὴ μόνῳ τῷ Κων-
» σταντινουπόλεως». (Καν. Θ'. τῆς ἐν Χαλκηδ. Δ'. Οἰκουμ. Συνόδου τόμ. 2.
σελ. 240 — Συνταγ. Ῥάλλη καὶ Ποτλῇ.)

ὁ ἐπίλογος εὐρίσκεται ἐν τῇ εὐσυνειδήτῳ εὐθυκρισίᾳ καὶ σοφίᾳ τοῦ
δικάσοντος τὴν ὑπόθεσιν δικαστοῦ, ὅστις ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑπο-
θέσεως εἶναι ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 2 Αὐγούστου 1867.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΙΝΑΙΟΥ ΚΥΡΙΛΛΟΣ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ
ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000023454